SHEILA HOLLAND

Devotamentul unei infirmiere

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Înainte chiar de a deschide ochii, Lauren știu că ceva nu era în ordine.

Dormea, instalată comod în scaunul său, când avionul fusese agitat de mai multe scuturături. O schimbare în zgomotul motorului reușise s-o trezească.

Cu toate simțurile în alertă, îi aruncă o privire celui mai apropiat pasager, pândindu-i reacția. Era ațipit, cu capul înclinat spre hublou.

Trăsăturile frumoase și regulate, se conturau pe fondul de nori pufoși. Lauren îl studie cu interes. Bărbatul era neobișnuit de înalt pentru un spaniol – mai mult de un metru optzeci – și picioarele îi erau îndoite într-o poziție incomodă. Cu toate acestea dormea buștean, cu haina aruncată neglijent pe scaunul vecin și mânecile cămășii suflecate până la cot: însăși imaginea relaxării.

Tânăra femeie îl remarcase deja, când se îmbarcase în ultimul minut. O clipă avu impresia că-l mai întâlnise în Anglia. Poate chipul, sau alura atletică.... Apoi el adresase câteva cuvinte în spaniolă stewardului și înțelese că se înșelase.

Fără să-și slăbească vecinul din ochi, Lauren se întrebă ce profesie putea practica. Munca sa, oricare ar fi fost, era probabil epuizantă, judecând după paloarea trăsăturilor, care contrasta impresionant cu părul negru ca smoala.

Acum, avionul zbura normal și Lauren închise ochii oftând. Entuziasmul înlocuia treptat teama pe care tocmai o simțise. Curând va fi la destinație, cu câteva zile înaintea datei prevăzute.... Această schimbare de program o obligase să facă escală la Madrid, unde luase un avion al liniilor interioare, cu destinația Alicante. Micile dimensiuni ale mașinăriei o îngrijorase mai întâi, apoi se relaxase gândindu-se la primirea pe care cu siguranță i-o vor rezerva Thomas și Gemma. Plecaseră cu zece zile mai înainte și deja îi lipseau teribil.

Lauren vru să verifice ora și căută instinctiv ceasul pe care-l purta în buzunarul halatului, când era de serviciu. Zâmbi de neatenția sa și aruncă o privire la încheietura mâinii. Oare ținuse cont de decalajul orar și în consecință, modificase ora la Madrid? Nu-și mai amintea. Dar în acest caz, era deja ora șase, sau doar ora cinci?

Brusc, o deflagrație violentă zgâlțâi aparatul și înainte ca tânăra femeie să aibă timp să înțeleagă ce se întâmpla, răsună o a doua explozie.

De o parte și de alta a aleii centrale izbucniră strigăte și toate luminile, cu excepția celor indicând ieșirile de salvare, se stinseră. Lauren nu vorbea bine spaniola, dar îi era ușor să ghicească teama din vocea celorlalți pasageri.

Un membru al personalului navigant trecu grăbit pe lângă ea, în direcția cabinei pilotului.

– Domnișoară! strigă Lauren cu o voce neliniștită. Ce se întâmplă?

Stewardesa nici nu se întoarse și dispăru în fața aparatului, fără să-i răspundă.

– Este cineva care știe ce se întâmplă? repetă tânăra femeie în gura mare.

Subit, se gândi că poate era singura persoană la bord care vorbea engleza. Cele câteva cuvinte în spaniolă pe care le cunoștea nu-i vor da mare ajutor în acest caz.....

Ridică vocea într-o ultimă tentativă:

– Vă rog....

– Sst...

O mână mare și caldă o acoperi pe a sa. Se întoarse, gata să protesteze împotriva acestei familiarități, dar cuvintele nu-i ieșiră de pe buze; se află ca hipnotizată de o pereche de ochi de culoare închisă ațintiți asupra ei.

– Ascultați, murmură bărbatul pe care-l observase câteva clipe mai înainte.

Făcu un gest semnificativ în direcția difuzoarelor de comunicare.

Se auziră niște hârâituri și curând o voce domină vacarmul. Timp de aproape un minut, Lauren rămase nemișcată, ca pietrificată.

La sfârșitul mesajului, confuzia crescu și mai mult în interior. Stewardesa apăru din nou, arborând un zâmbet liniștitor; dar licărirea de panică ce-i strălucea în ochi, nu-i scăpă Laurenei.

Aceasta din urmă aruncă o privire rugătoare vecinului său, a cărui mână era încă pusă peste a sa.

– Avionul a fost lovit de trăsnet, îi explică el, cu un aer grav. Pilotul crede că unele circuite electrice au fost deteriorate și vrea să ne pregătim pentru o eventuală aterizare de urgență.

– Credeam că nu este aeroport înainte de Alicante, remarcă Lauren cu o voce gâtuită.

– Într-adevăr, nu este, răspunse bărbatul cu o umbră de zâmbet. Dar mai sunt douăzeci de minute de zbor până la Alicante și poate nu vom rezista tot acest timp în aer....

– Dumnezeule! Ne vom zdrobi....

Chipurile ființelor dragi trecură prin fața ochilor tinerei femei. Scoase un strigăt ușor când avionul începu un viraj strâns la dreapta.

– Veniți aici, îi ordonă însoțitorul său, trăgând-o de mână.

– Dar.... ce.... ce faceți?

Totuși, nu se lăsă rugată pentru a traversa aleea și a se așeza pe scaunul liber pe care i-l indică alături.

Bărbatul ridică brațul spre spațiul de bagaje și scoase o pernă pe care i-o întinse.

– Repede! exclamă el aplecându-se pe genunchii tinerei femei, în timp ce mâna pipăia scaunul, aproape de coapsele sale.

– Eu.... vă.... bâigui Lauren, incapabilă să-și găsească vorbele.

Bărbatul se îndreptă, ținând catarama centurii de siguranță și o încheie. Apoi se reașeză.

– Ne va anunța pilotul când va trebui să ne așezăm în poziție de siguranță.

Un hârâit îl întrerupse și din nou se făcu auzită o voce gravă. Lauren își simți inima bătând să-i spargă pieptul. Nu înțelegea prea bine natura mesajului.

– Este momentul, murmură vecinul său. Înconjurați-vă genunchii cu brațele și afundați-vă capul în pernă.

Tânăra femeie își ațintì privirea asupra lui, refuzând să înțeleagă ce implicau aceste cuvinte. Totul se desfășurase atât de repede... Și totuși, senzația de fericire pe care o simțise cu câteva minute mai înainte la ideea de a-și revedea familia îi părea acum îndepărtată, ca pierdută în pâcla unui vis.

O voce tăioasă o scoase din gânduri:

– Faceți ce vă spun!

– Vom muri, nu-i așa? se lamentă Lauren, adresându-se tovarășului de nenorocire, luându-i convulsiv mâna. Nu vreau.... Este prea nedrept...

Un suspin o împiedică să continue.

– Vă rog, lăsați capul în jos.

Bărbatul vorbea acum cu blândețe, ca și când i se adresa unui copil rănit. Lauren totuși nu se mișcă.

Bărbatul încercă să-și retragă mâna, dar tânăra femeie se agăță de ea.

– Nu, vă rog, nu mă lăsați....

Vocea îi tremura, în timp ce fiori de gheață îi treceau de-a lungul trupului.

– De acord, vă susțin. Așa, va fi în ordine.

Interfonul hârâi și un alt mesaj sacadat răsună din cabină. Bărbatul îndepărtă cu o mână liniștitoare o șuviță de păr care-i căzuse Laurenei pe ochi, iar degetele îi mângâiară blând buclele lungi, blonde. O apăsă ușor spre înainte.

– Lăsați capul în jos, îi spuse din nou cu o voce liniștită, în timp ce-i dădu exemplu.

Lauren se supuse, fără să-l scape însă din ochi pe vecinul său. În aceeași clipă, o rază de soare sparse norii și se așeză direct pe fața bărbatului făcând să danseze o licărire aurie în privirea sa inexpresivă. Niște ochi atât de familiari....

Un șoc violent zgâlțâi aparatul și scrâșnetul strident de metal tăiat umplu interiorul. Fu o clipă de pauză, poate mai puțin, apoi o nouă izbitură care provocă o ploaie de valize și de genți de tot felul pe aleea centrală. Lauren crezu că-i sosise ceasul; dar avionul se opri în sfârșit după o lungă manevră laterală. Urmă o liniște mormântală. Vecinul Laurenei fu primul care reacționă.

– În picioare! exclamă, îndreptându-se. Toată lumea afară, repede!

Tânăra femeie clipi din ochi și privi în jur cu un aer rătăcit, în timp ce însoțitorul său repetă mesajul în spaniolă.

Podeaua era acoperită cu bagaje. În spatele aparatului, o femeie matură începu să scoată niște strigăte isterice. Pasagerii începuseră să se ridice și o intensă agitație urmă brusc liniștii de după aterizare.

Vocea bărbatului o aduse pe Lauren la realitate.

– Dirijați toată lumea spre ieșirea din spate. Eu mă voi ocupa de deschiderea ușii, pentru a-i face să coboare.

Aceste câteva cuvinte produseră un declic în mintea tinerei femei. Trecându-și poșeta peste piept, începu imediat să ajute stewardesa să îndemne valul de pasageri.

– Mai repede, îi strigă în engleză necunoscutul, care se afla acum în celălalt capăt al aparatului. Avionul poate exploda dintr-un minut în altul.

Lauren fu cuprinsă din nou de panică și ușurarea de a fi încă în viață dispăru pe loc.

– Rapidamente! Fuera de aqui! Venga! spuse ea într-o spaniolă precară, ajutând o pasageră să se ridice.

Aceasta din urmă o împinse țâfnoasă și începu să-și adune unul câte unul lucrurile împrăștiate. Lauren o prinse fără menajamente de braț și o trase în spate, indiferentă la privirea ucigașă pe care o primi în loc de mulțumire. Dacă nu se putea exprima prin cuvinte, poate va avea mai mult succes prin mimă? Hotărî că merita să încerce.

– Avionul, strigă ea cu un gest larg. Poate să explodeze! Fuera de aqui! Își însoți cuvintele cu un zgomot sugestiv – și vizibil convingător – deoarece o frică de nedescris se zugrăvi imediat

pe fața recalcitrantei, care sări îndată spre ieșire. Un peisaj de platou stâncos și dezolant se contura prin deschiderea carlingii. Lângă ușă, bărbatul continua să ordoneze cu o mână de fier valul de călători înspăimântați.

Doar câteva persoane, după toate aparențele încremenite, nu se mișcaseră încă din scaunele lor. Lauren se îndreptă spre prima dintre ele, încercând să-și stăpânească puternica dorință de a fugi. Era vorba de un bărbat bătrân, țeapăn, într-un costum gri.

– Señor.....

Lauren se aplecă, prinse încheietura mâinii bărbatului și-și privi ceasul în timp ce-i lua pulsul.

– Soy enfermera, îi explică zâmbind. Sunt infirmieră.

Pasagerul scoase un sunet ciudat și întoarse spre ea fața palidă ca de mort. Picături mari de transpirație îi curgeau pe frunte. Tânăra femeie privi scurt spre ieșire: tovarășul său de călătorie era încă acolo.

O privea încruntat.

Își îndreptă din nou atenția asupra pacientului său. În minte îi veni o idee. Îi scotoci cu febrilitate buzunarele. După câteva secunde care i se părură o veșnicie, degetele sale dădură în sfârșit peste ce căuta: o cutie mică cu pilule.

– Señor! spuse, ridicând flaconul în dreptul ochilor bătrânului.

– Si. Dos, gâfâi acesta, ridicând slab două degete.

Lauren îi puse imediat pilulele sub limbă.

– Așteptați un minut, îi spuse bătându-l ușor pe umăr.

Se îndreptă fără grabă, cu prețul unui imens efort asupra ei însăși și se îndreptă spre un adolescent cu fața însângerată. Fusese așezat lângă punctul de impact și fruntea sa prezenta o tăietură lungă.

– Vorbești englezește? îl întrebă Lauren, așezându-se lângă el.

– Vorbesc puțin..... răspunse adolescentul, șovăind.

– Bine. Te poți ridica?

Îl ajută să se îndrepte și, vârându-și mâna în poșetă, scoase o batistă împăturită.

O aplică peste rană și-i făcu semn tânărului să mențină acest pansament improvizat pe loc. Apoi îi arătă ieșirea cu un gest și se aplecă peste ultimul pasager, o femeie care-și ținea brațul gemând, cu ochii închiși. Lauren era conștientă că timpul o presa, dar îi era imposibil să se gândească la altceva decât să-și facă datoria de infirmieră. Profesionalismul său, dacă nu-i alungase teama, i-o ascunsese.

– Vorbiți englezește? o întrebă pe următoarea pacientă.

– Me duele, murmură rănita cu o voce slabă. Esta roto.

Lauren căută disperată în memorie pentru a încerca să traducă acele câteva cuvinte – în zadar. Un zgomot de voci îi atrase atunci atenția; îl văzu pe pilot ieșind din cabină. O parte a feței sale era acoperită de sânge și-și ținea și el brațul cu o strâmbătură de durere.

Lauren începu să cerceteze conținutul poșetei sale.

– Nu este momentul să vă pieptănați sau să vă pudrați nasul, exclamă o voce sarcastică în spatele său.

– În acest caz, voi aștepta, răspunse Lauren tăios, recunoscându-l pe tovarășul de călătorie.

Se întrebă ce putuse face pentru a merita să-i vorbească atât de disprețuitor. Totuși, nu era momentul întrebărilor de prisos. Un zâmbet îi apăru pe față: tocmai găsise ce căuta. Își scoase fularul de mătase și începu să facă o eșarfă pentru brațul femeii rănite.

– Cum se simte pasagerul din spate? întrebă în acea clipă necunoscutul cu o voce morocănoasă, dar subit mai puțin caustică.

Dar nu se scuză pentru acuzația nefondată.

– Este o anghină pectorală, răspunse scurt Lauren. Este mai bine să rămână așezat încă puțin. Dacă avem timp.... adăugă cu inima palpitând.

– Comandantul afirmă că toate circuitele sunt tăiate. Și nu se simte miros de kerosen. Cu toate acestea, este mai bine să nu ne asumăm niciun risc.

Lauren încuviință și-i ajută pe ultimii doi călători să coboare din aparat. Ieși și ea, urmată de misteriosul tovarăș de călătorie. În acea clipă, la lumina zilei care scădea, realiză cât de palid era. Hotărârea tăcută pe care o afișa te făcea totuși să-ți schimbi părerea de a-i pune întrebări.

Privind în jurul ei, tânăra femeie se miră de frumusețea sălbatică și austeră a pistei improvizate. Era vorba de o imensă masă stâncoasă și pustie, apărută din vegetația deasă care tapisa, în jos, adâncul unei văi. Avionul împrăștiase bucăți de metal de-

a lungul cursei sale și acum se afla nu departe de marginea platoului, culcat pe o parte, ca o pasăre rănită.

Nori groși și negri se adunaseră deasupra apei. Din când în când se auzea un tunet amenințător. Totuși, furtuna părea încă destul de departe.

– Sper că nu va ploua atâta timp cât suntem afară, declară Lauren, alăturându-se celorlalți pasageri.

Bărbatul bătrân, care suferea de anghină pectorală, se rezemase cu spatele de o stâncă. Obrajii îi erau mai puțin palizi acum și părea să respire mai ușor. Tânăra femeie îngenunche lângă el și-i făcu semn posomorâtului necunoscut să se apropie pentru a-i traduce recomandările.

– Spuneți-i să rămână așezat și să-și miște picioarele pentru a ajuta comprimatele să-și facă efectul.

Bărbatul se supuse și vorbi îndelung cu bolnavul, într-o spaniolă perfectă.

– A înțeles? întrebă Lauren, când termină.

– Cred că da. I-am explicat că trinitratul de glicerină dilată vasele sanguine, cu scopul de a reduce efortul inimii, răspunse interlocutorul său pe un ton indiferent.

Lauren făcu ochii mari, stupefiată de toate aceste detalii medicale. Și brusc, își aminti. Realmente îl cunoscuse pe acest bărbat în trecut....

– Doctor Lawrence! exclamă ea.

– În slujba dumitale, infirmieră, răspunse respectivul cu o mică reverență.

– Dar ce faci aici? De-abia ai ieșit din spital! N-ar trebui să faci astfel de lucruri. Trebuie să te odihnești!

– Asta îmi era intenția, îi răspunse bărbatul cu o strâmbătură comică. Imaginează-ți că va trebui să fac pe cercetașul.

– Nu este vorba să "faci pe cercetașul", după cum spui, doctore. Nu cu răniți și oameni în stare de șoc.

– Tomas.

– Ce spui?

– Tomas. Acesta este numele meu. Date fiind împrejurările, mi se pare oarecum ridicol să ne ținem cu minuțiozitate de obișnuința profesiunii. Ce crezi....?

O privi, ridicând întrebător o sprânceană.

– Lauren. Lauren Carter.

O ciudată senzație de dezamăgire o cuprinse când rosti aceste cuvinte. Nu-i reținuse numele... Dar, în definitiv, ce importanță avea? Nu era timp pentru regrete.

Deocamdată, răniții îi reclamau toată atenția și pe deasupra trebuia să găsească un mijloc de a-l convinge chiar pe medic să se odihnească.

– Bine, Lauren Carter, exclamă el chiar în acea clipă. Haide, să vedem ce putem face pentru aceste biete suflete.

Îi făcu semn stewardesei să-i aducă trusa de prim-ajutor.

– Bineînțeles, bombăni medicul deschizând-o, vom avea noroc dacă vom găsi înăuntru altceva decât pansamente.

– Poate că te va ajuta asta, spuse Lauren, răsturnându-și geanta.

– Ei poftim! exclamă Tomas Lawrence văzându-i conținutul. Fie ești teribil de pesimistă, fie extrem de prevăzătoare când pleci în vacanță. Comprese, betadină, ace, mai multe tipuri de fire... Ia te uită, există chiar și mănuși chirurgicale! Ești sigură că ești în concediu?

– Aduceam toate astea părinților mei, explică tânăra femeie cu un zâmbet jenat. O fac de fiecare dată. Nu ești niciodată destul de bine echipat în caz de accidente casnice. Și apoi, există o mulțime de probleme mici pe care le poți rezolva singur, cu materialul adecvat.

– Ce altceva mai ai în pălăria ta de magician?

– Oh, doar puțin machiaj. Știi, genul de lucruri de care o femeie nu se poate lipsi...

– De acord, spuse medicul, zâmbind. Cred că meritam această înțepătură. Acum, că suntem chit, la treabă!

Timp de aproape o oră, curățară și pansară plăgile cele mai diferite, profitând de ultimele licăriri ale zilei. Terminară cu comandantul de bord. Rana sa, deși impresionantă, nu era gravă și nu necesita decât câteva puncte de sutură.

Lauren se surprinse observându-l pe doctorul Lawrence pe furiș. Tremurul mâinilor i se accentuase, ca și paloarea. Tânăra femeie continua să-l supravegheze îngrijorată, în timp ce se străduia să liniștească pasagerii, din care mulți erau în stare de șoc. Le împărți bomboanele pe care le avea în geantă, pentru a evita să facă hipoglicemie. Era tot ce putea face atâta timp cât avionul nu va redeveni un adăpost sigur.

Când văzu că medicul terminase cu pilotul, veni să se așeze pe jos, lângă el.

– Vorbești foarte bine spaniola, remarcă Lauren. Este mult timp de când vii în această țară?

– Am fost aici chiar înainte de a mă naște, răspunse bărbatul, întinzându-se cu brațele încrucișate. Mama este spaniolă.

– Oh, înțeleg... Credeam că ai venit aici în vacanță, pentru a uita. Își mușcă buza: era puțin probabil ca el să-și dorească să menționeze prima lor întâlnire. Își ascunse jena, prefăcându-se că pune puțină ordine în poșetă.

– Și tu? o întrebă medicul după o clipă. Ce te aduce în această țară?

– Mă alătur, sau mai degrabă mă alăturam familiei mele pentru câteva zile. Părinții mei au o vilă aproape de Altea, la câțiva kilometri în interiorul regiunii.

Își lăsă mintea să rătăcească, pentru a-și aminti când menționase pentru prima dată această casă. Îi vorbise despre ea lui Jeffrey în seara balului de Crăciun de la spital. El fusese foarte atent...

– Închiriată pentru vară?

– Ce spui? întrebă ea tresărind.

– Vila aceea, părinții au închiriat-o pentru vară?

– Nu, sunt câțiva ani de când locuiesc acolo.

– Lucrează în Spania?

– Nu. Tata s-a pensionat după o alertă cardiacă, răspunse trist Lauren. Cum nu suportă să fie obligat să stea închis toată iarna,

a cumpărat această casă. Poate ieși puțin în fiecare zi, deoarece în această regiune nu este aproape niciodată frig.

– Mă faci să mă gândesc la o angajată a Oficiului de turism spaniol, remarcă medicul zâmbind, ridicându-se pe coate.

– Și nu ți-am vorbit încă de toate celelalte avantaje ale țării! exclamă tânăra femeie zâmbindu-i la rândul său.

Vocea comandantului puse capăt conversației lor. Tomas ridică mâna pentru a arăta că ascultă, apoi îi traduse Laurenei.

– Spune că ne putem întoarce în interiorul avionului. Căutările vor începe probabil mâine în zori. Nu știe dacă mesajele sale de avertizare au fost recepționate.

Lauren folosi următoarea jumătate de oră pentru instalarea tuturor pasagerilor cât mai confortabil posibil, începând cu răniții. Stewardesa servi o băutură caldă fiecăruia și împărți pături. Numai hrana lipsea: zborul nu era de cursă lungă și proviziile îmbarcate erau mai degrabă sărace.

În cele din urmă, tânăra infirmieră ajunse pe scaunul său. Îl observă cu coada ochiului pe doctorul Lawrence. Străbătea aleea centrală, adresând câteva cuvinte amabile răniților și oprindu-se pentru a vorbi o clipă cu pasagerii încă în stare de șoc. Manierele sale calme și echilibrate păreau să facă minuni asupra nervilor greu încercați ai călătorilor.

Totuși, nu întârzie să ajungă la locul său și Lauren observă încă o dată, în trecere, trăsăturile sale trase. Evident, n-ar admite vreodată că era epuizat și ar prefera mai degrabă să pice de oboseală, decât să se odihnească.... Dar acum toți pasagerii erau

instalați, iar medicul nu avea nimic altceva de făcut decât să se culce.

Lauren oftă și-și trase vesta până sub bărbie. Se strâmbă simțind mângâierea aerului rece de seară pe picioare.

– Păcătoasă țară, mormăi ea. Ziua se moare de cald și noaptea îți îngheață picioarele.

Își frecă mâinile energic, într-o tentativă zadarnică de a se încălzi.

Fu străbătută de un fior.

– Te vei simți mai bine aici.

Lauren se ridică pe jumătate, recunoscând vocea profundă a medicului.

– Este o regulă elementară de supraviețuire, reluă el.

– Care? șopti Lauren îndreptându-se.

– Împărțirea căldurii animale.

Tânăra femeie tresări când brațele lui Tomas, apărute de nicăieri, i se așezară pe umeri și o cuprinseră blând. Mai întâi uluită, Lauren sfârși prin a se obișnui cu situația; zâmbi în întuneric și se cuibări lângă însoțitorul său, după ce simulă de minune un al doilea frison.

– Ar trebui să te încălzești imediat, îi murmură medicul lângă ceafă.

– Mmm, încuviință tânăra femeie, care-și simțea deja obrajii luând foc.

Se întoarse pe o parte și-și puse brațul pe pieptul larg al medicului, ca pentru a căuta mai multă căldură.

O liniște impresionantă domnea acum în interiorul avionului, întreruptă doar de zgomotul vântului în jurul carlingii. Fără îndoială, cea mai mare parte a pasagerilor dormeau. Lauren se întrebă dacă vecinul său ațipise și el, când îi simți buzele lângă urechea sa.

– Asta îmi amintește în mod ciudat prima noastră întâlnire, îi șopti.

– Este la fel de întuneric ca în acea noapte, încuviință tânăra infirmieră. Cu diferența că nu m-ai fi lăsat niciodată să vin atât de aproape....

Capitolul 2

În acea seară, tânăra femeie ajunsese cu întârziere la serviciu, așteptându-se la o gardă fără probleme.

– Este un internat nou în camera din colț, o anunțase dintr-o dată Sally Thompson, întinzându-i registrul. O leucemie.

– Vine pentru chimioterapie?

– Nu, de fapt a fost transferat din alt spital. A suportat deja un tratament, dar riscurile unei recidive sunt mari. Așteaptă un transplant de măduvă a spinării.

– Și cum se simte, deocamdată?

Lauren nu se putu împiedica să simtă o strângere de inimă gândindu-se la acel bolnav, a cărui singură speranță era să găsească un donator compatibil.

– Rău. Este unul din acei pacienți care refuză să te ocupi de ei. Pentru a înțelege totul, el însuși este medic – așa că-ți imaginezi.... Are o părere despre orice!

Sally oftă privindu-și ceasul și un zâmbet îi lumină fața.

– Mă voi gândi la tine când voi fi până la gât într-o baie cu spumă, reluă, aruncându-i o privire colegei sale. Pe mâine!

După plecarea lui Sally, Lauren privi în jur cu un aer mulțumit. Aici era pe domeniul său. Din sala de așteptare se auzea sunetul înăbușit al unui televizor. Printr-o ușă întredeschisă, putea vedea doi din internați jucând cărți, vorbind în șoaptă între două distribuiri ale cărților, pentru a nu deranja persoanele aflate în pat.

Tânăra femeie își începuse rondul, hotărând să termine cu camera din spate.

– Ei bine, Peg, murmură ea apropiindu-se încet de cea mai veche pacientă. Cum te simți în seara asta?

– Nu foarte bine, mărturisi respectiva, cu o voce slabă. Am luat medicamentul care azi mi-a făcut rău.

– Și mai simți că-ți vine să vomiți?

– Nu.... Mă simt foarte epuizată.

– Cel puțin știi că în viitoarele doze nu vei avea acest produs, remarcă tânăra infirmieră cu un zâmbet încurajator.

– Asta-mi va lăsa timp să-mi revin complet până data viitoare.

Râseră amândouă și Lauren se miră de neclintita bună dispoziție a pacientei. Peggy Hanson era doar cu cinci ani mai mare, dar boala o făcea să pară mai în vârstă. De mai multe săptămâni, de-abia se putea ridica singură; și cu toate acestea, își păstra în permanență moralul, obligând tot personalul care o îngrijea s-o admire.

– Dacă ai nevoie de ceva, spuse Lauren ieșind, chiar să vorbești cu cineva, nu ezita să suni.

"Este nedrept", se gândi infirmiera când se îndreptă spre ușa următoare. Aproape optzeci la sută din bolnavii tratați prin chimioterapie plecau vindecați și trebuia ca tocmai Peg să facă parte dintre victimele recidivei! Ea urma acum un tratament pe bază de noi dozări de medicamente; totuși, nimeni nu putea spune încă dacă se va dovedi eficient.

Vizitele se succedară rapid. La o jumătate de oră după ce o părăsise pe Peggy, Lauren pătrundea în ultima cameră.

Încăperea era liniștită și adâncită în penumbră. Păturile conturau pe pat o formă impunătoare, nemișcată. Lauren presupuse că noul pacient adormise, epuizat de transfer. Înaintă în vârfurile picioarelor, având grijă să nu lovească nimic în întuneric și întinse mâna spre întrerupătorul lămpii de la căpătâi.

– Nu!

Tresări auzind vocea profundă și arțăgoasă a bolnavului. Tot nu se mișcase, dar respirația devenise șuierătoare.

– Îmi pare rău, doctore Lawrence. Credeam.... că puțină lumină va face locul mai puțin lugubru.

Doar o lungă tăcere îi răspunse. Lauren începuse să se întrebe dacă bolnavul nu adormise din nou, când până la urmă el declară, pe același ton amenințător:

– Oare nimeni nu mă va asculta vreodată? Am spus că nu vreau să fiu deranjat și detest că trebuie să repet.

– Nu-mi fac decât serviciul, replică Lauren pe un ton tăios.

Ceea ce înseamnă că voi veni aici la intervale regulate, conform ordinelor medicului dumneavoastră, fie că vreți sau nu. Iar dacă asta vă pune o problemă, adresați-vă direct lui.

Se întoarse și ieși fără o vorbă în plus. După ce ieși din încăpere, își rezemă fruntea de peretele rece al coridorului. Mâinile îi erau agitate de un tremur incontrolabil.

– Pst....

Întorcând capul, Lauren văzu că una dintre colegele sale, Jamila, îi făcea semn. I se alătură în pas rapid, fericită să se îndepărteze de camera acelui pacient insuportabil.

– Așadar, ai făcut cunoștință cu ursul?

– Cu cine? întrebă Lauren cu un aer mirat.

– Cu ursul, repetă prietena sa, cu un semn din cap în direcția ușii doctorului Lawrence. A fost botezat astfel de-abia la zece minute după sosirea sa. A bruscat-o în asemenea măsură pe o stagiară, încât aceasta a izbucnit în plâns!

Ajunseră amândouă la biroul pe care-l împărțeau, discutând pe drum, apoi se apucară de sarcinile administrative. După un timp, Jamila înălță capul.

– Fostul meu soț mi-a scris iar, anunță oftând.

– Și?

– Ei bine, a trimis o felicitare pentru aniversarea Ellei și vrea să mă vadă...

Lauren luă mâna colegei în ale sale. Deși temperamente foarte diferite, cele două femei deveniseră repede bune prietene. Poate le apropiase eșecul căsniciilor lor?

– Ce vei face? întrebă Lauren.

– Nu știu, răspunse Jamila scuturându-și buclele brune, cu un aer dezolat. Chiar nu știu ce-i cu mine.

– Încă îl mai iubești?

– Nu.... Da.... În sfârșit, nu mai știu foarte bine. De altfel, problema ar fi mai degrabă: pot să-i acord încredere? După ce mi-a făcut....

– Ar trebui să-i scrii, să-ți așterni toate sentimentele pe hârtie. Asta vă va permite să vedeți mai limpede fiecare de partea lui.

Prietena sa o privi gânditoare, în timp ce se juca nervoasă cu stiloul.

– Poate este o idee bună, admise în cele din urmă. Îți voi urma sfatul. Ești într-adevăr formidabilă, Laury, adăugă zâmbind. Ai întotdeauna soluție la orice. Măcar dacă te-aș putea ajuta și eu....

– Foarte bine. În acest caz, îți dau voie să mă înlocuiești data viitoare când va trebui să merg să-l examinez pe urs.

– Oh, nu asta! exclamă Jamila cu o expresie de groază exagerată. Izbucniră în râs în cor.

***

De fapt, a doua zi la ora vizitei, Jamila era blocată în camera lui Peggy Hanson, victimă a unei noi stări proaste. Lauren trebui

să meargă ea însăși să-l vadă pe doctorul Lawrence. Pătrunse în încăperea tot la fel de întunecată, cu un oftat lung, promițându-și să nu se lase călcată pe bătătură de tipul irascibil.

– Pentru Dumnezeu, bombăni acesta din urmă când trecu de ușă, nu voi fi lăsat niciodată liniștit!

Era culcat pe o parte și cu spatele întors la Lauren. Tânăra infirmieră așteptă câteva clipe pentru a lăsa timp ochilor să se obișnuiască în întuneric.

– Încetează să tremuri și fă-ți treaba, reluă medicul țâfnos.

Lauren se apropie cu pași lenți de pat și prinse încheietura mâinii pacientului, cu ochii ațintiți asupra cadranului luminos al ceasului său. Pulsul bărbatului era regulat, pielea moale și caldă. Mușchii antebrațului îi jucau sub piele.....

Tânăra infirmieră tuși și-și mușcă buza. Pierduse numărătoarea pulsului. Cum naiba se putuse lăsa tulburată astfel? Începu din nou, străduindu-se să nu se gândească decât la cursa acelor pe cadran.

– Șaizeci și patru, mormăi medicul exact în clipa în care ea ajunsese la același rezultat.

– Exact, răspunse Lauren, notând cifrele pe foaia de observație.

Se lăsă o lungă tăcere, ca și când pacientul aștepta să spună ceva. Dar mintea Laurenei era îngrozitor de goală.

– Întotdeauna am șaizeci și patru, declară în cele din urmă Tomas Lawrence, cu o voce ciudat de detașată. Ai cea mai mică idee de numărul bătăilor inimii într-o zi, într-o săptămână?

Poate mai mult decât timpul care-mi rămâne de trăit....

Vocea îi coborâse până nu mai fu decât un murmur. Tânăra femeie se înfioră și se adânci în notițele sale, cu prefăcută concentrare.

– Matematica n-a fost niciodată punctul meu tare, răspunse, cu capătul stiloului în gură.

– Te salvezi printr-o schimbare de atitudine, remarcă pacientul pe un ton amuzat.

– Poate. Dar nu toți pacienții discută cu mine cifre și filozofie în mijlocul nopții.

– Ai prefera să vorbim despre temperatură și perfuzii? Credeam că subiectul ar deveni repede plictisitor, atâta tot.

– Fiecare pacient are o reacție diferită în fața bolii, spuse Lauren, pierdută în gândurile sale.

Pentru prima dată, bărbatul păru s-o asculte cu adevărat.

– Continuă....

– Ei bine, unii refuză cu înverșunare adevărul, alții sunt supărați pe toată lumea, iar unii se împotrivesc cu o hotărâre tenace nenorocirii. În sfârșit, există și cei care renunță la luptă chiar înainte de a o începe.

– Pari să le reproșezi asta, remarcă pacientul pe un ton tăios. Cu ce drept îi judeci? În definitiv, este viața lor....

– Ăsta nu este un motiv să risipească șansele, exclamă Lauren, pe măsură ce se înfuria. Să capitulezi, înseamnă să fii laș!

Se lăsă o tăcere atât de lungă, încât tânăra infirmieră crezu că el nu-i va răspunde.

Când vorbi în sfârșit, ajunsese deja la ușa camerei.

– Poate nu există nimic care să merite osteneala să trăiești.

Cuvintele răsunară sinistru în întuneric, încărcate de o totală disperare. Tânăra femeie simți lacrimile arzându-i ochii și strânse pleoapele atât de puternic, încât luminițe începură să-i danseze în fața privirii. Ieși din încăpere fără o vorbă.

***

Fidelă cuvântului, a doua zi Jamila se ocupă de doctorul Lawrence. Când ajunse la biroul infirmierelor, Laurenei nu-i scăpă dispoziția ei posacă.

– Ce se întâmplă? o întrebă aceasta din urmă zâmbind ușor.

– Se întâmplă că este un tip josnic! răspunse prietena sa, lăsându-se cu greu într-un fotoliu. La naiba, n-am de primit niciun ordin de la el! Cine se crede?

– Medic.... Lauren era stupefiată să-și vadă colega, de obicei calmă, într-o asemenea stare.

– Aici nu este decât un pacient ca ceilalți. Puțin îmi pasă dacă este medic sau ministru!

– Bun, spune-mi totul, ce-a făcut de te-a înfuriat în asemenea măsură?

– Domnul a spus că, începând de astăzi, nu mai vrea să te vadă decât pe tine.

Tânăra femeie simți că devine lividă.

– Ce?

– Ai auzit bine. I-am răspuns că nu-și putea impune pretențiile, cu atât mai mult cu cât ieri te-a bruscat încât te-a făcut să plângi.

Jamila era al naibii de perspicace. Lauren credea că reușise să-și înghită lacrimile și să le înșele pe toate prietenele sale, în ajun, cu prefăcuta sa bună dispoziție. Evident, nu fusese cazul....

– Și ce..... începu ea cu voce gâtuită. Tuși și reluă.

– Și ce ți-a răspuns?

– A spus că ești o lașă, cită prietena sa cu un aer ofensat. Ca și când n-ar trebui o mare doză de curaj în serviciul nostru....

– Nu-i grav, declară Lauren pe un ton împăciuitor. Îi vom arăta cine suntem.

Se ridică, își netezi halatul alb, impecabil, se asigură că și cocul era bine aranjat și-și ridică bărbia cu un aer provocator.

– Mă duc încă o dată în spate, anunță pe un ton solemn, îndreptându-se spre camera medicului.

***

– Știam că ai să vii, spuse pacientul când ea intră.

Părea aproape mulțumit, ceea ce cu siguranță o intrigă pe Lauren.

– Ei bine, exclamă medicul pe un ton ironic. N-ai nimic să-mi spui?

– Nu, nimic special.

Tânăra femeie se obișnuia tot mai mult cu penumbra, la fiecare nouă vizită. Din locul său, își putea vedea pacientul întins pe spate, cu pătura ridicată până la talie. Lauren nu se putu împiedica să remarce că avea o musculatură impresionantă. Singura dovadă palpabilă a bolii sale era linia Hickman care i se pusese și care permitea administrarea medicamentelor direct într-o arteră.

– Oricum, nu vreau să-ți vorbesc, reluă medicul îmbufnat.

– În acest caz, pot să plec.

Lauren se întoarse spre ușă.

– Rămâi.

De data aceasta nu mai era un ordin, ci o rugăminte. "Aproape o implorare", se gândi Lauren încruntându-se, tot mai mirată.

Se apropie de pat și se așeză pe un scaun, apoi întinse mâna spre veioză.

O prinse fulgerător de încheietura mâinii, dar fără brutalitate. Tânăra femeie privi surprinsă degetele lungi pe pielea sa, apoi încercă să se elibereze din strânsoarea lor. Timp de o clipă, pumnul medicului se strânse, ca și când nu se putea hotărî să-i dea drumul. În sfârșit, brațul îi căzu înapoi pe pătură.

– De ce refuzi orice lumină? murmură Lauren.

Cuvintele sale fură urmate de o tăcere aproape dureroasă.

Tânăra femeie aşteptă, ascultând ritmul regulat al respiraţiei medicului şi foşnetul uşor al pernei sub capul său.

– Mândrie? spuse acesta în sfârşit şi era mai mult o întrebare decât un răspuns.

– Dar.... nu înţeleg.

– Nu înţeleg foarte bine nici eu însumi, reluă medicul după o clipă. Doar că.... de....

Se întrerupse şi luă mâna tinerei femei. Aceasta rezistă câteva secunde, nedecisă.

– Te rog, murmură el trăgând-o uşor de braţ.

Lauren cedă şi pacientul îşi puse mâna pe capul său. Tânăra femeie se înfioră când înţelese ce voia să-i arate.

Era complet chel.

– Îmi pare rău, bombăni el, respingând-o. Nu toată lumea poate suporta cu stoicism...

– Taci, îl întrerupse Lauren, mângâindu-i uşor faţa.

Timp de câteva minute nu mai vorbiră. Pielea bărbatului era mătăsoasă şi caldă şi tânăra femeie îşi lăsă degetele să traseze urme invizibile pe ea. Realiză subit ce făcea şi-şi retrase repede mâna, ca şi când se arsese.

– Îmi pare rău, bâigui, roşie de ruşine.

– Sst... Nu trebuie să te scuzi.

– Dar..... dumneata....

– De când sunt bolnav, este prima dată când cineva îndrăzneşte să mă atingă, în afara cerinţelor medicale. În cazul în care acesta nu este modul dumitale de a administra îngrijiri?

Tânăra femeie percepu ironia din vocea sa, dar și expresia de o teribilă singurătate.

– Și familia dumitale, întrebă ea în șoaptă, soția dumitale?

– N-am familie, spuse medicul cu un râs ușor, lipsit de bucurie. Cel puțin nu cine să poată călători până aici, chiar dacă și-ar dori. Oricum, ei nu știu.

– Nu le-ai spus nimic! exclamă Lauren, stupefiată. Și prietenii, sau....

Pentru un motiv care-i scăpa, îi repugna să repete cuvântul "soție".

– Am venit în acest spital tocmai pentru a fugi de foștii colegi și prieteni. Nu voiam să le fie milă.

– Și aici este în joc mândria dumitale?

– În parte, da.

Lauren îl văzu inspirând profund, apoi auzi șuieratul aerului căruia îi dădu drumul treptat, ca pentru a se destinde.

– Să spunem că am avut experiența neplăcută a privirii pe care o îndreaptă oamenii asupra unui medic, care n-a fost în stare să se mențină pe deplin sănătos.

Vocea îi vibra din nou de un dispreț și de o furie stăpânite. Își încrucișă brațele pe bustul musculos, într-o atitudine vizibil defensivă.

– Să știi, răspunse Lauren, pe un ton degajat, nu toată lumea consideră....

– Am obosit, o întrerupse pacientul pe un ton repezit. N-ai alți pacienți de văzut?

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele, ceea ce însemna limpede că o concedia.

Tânăra femeie ieși în liniște, murmurând: "Noapte bună", fără să obțină răspuns.

Lauren trebui să se întoarcă mai târziu, pentru alte examene. Medicul nu-i răspunse la salut: poate reflecta încă la gândurile sale negre. Dar când îi luă pulsul – tot șaizeci și patru de bătăi pe minut – tânăra femeie observă că era profund adormit.

Lauren rezistă tentației de a aprinde lumina, în ciuda vocii mici care-i spunea cu insistență că el nu va observa. Respectă dorința medicului de a fi apreciat pentru ce era, independent de aparențe.

Totuși, o parte din ea regreta această decizie și fu copleșită de întrebările care se adunaseră în tot timpul zilei: ce culoare aveau ochii lui? Erau la fel de expresivi ca vocea? Bărbatul era la fel de atletic construit pe cât părea să fie în penumbră?

Aceste întrebări nu o părăsiseră până când se întorsese seara acasă. Se culcă devreme, dar îi fu greu să adoarmă. Fără să vrea, nu înceta să se gândească la contacul degetelor sale cu pielea doctorului Lawrence, la profunda durere pe care îi păruse că o percepe în cuvintele sale.

***

A doua zi dimineață, Lauren se trezi cu un elan neobișnuit și-și mâncă rapid micul dejun. Hannah, colocatara sa, i se alătură în bucătărie.

– Dacă nu te cunoșteam atât de bine, îi spuse înăbușindu-și un căscat, aș putea crede că ai întâlnire cu un medic seducător din serviciul tău.

– Ah, izbucni Lauren în râs, ca și când medicii ar fi diferiți de la un serviciu la altul!

– Oh, Laury, ar trebui să cedezi într-o zi. Nu-ți face bine deloc să te închizi astfel în cochilia ta.

– Să mă închid? Totuși, sunt toată ziua înconjurată de lume!

– Desigur, dar n-ai permis nimănui să se apropie cu adevărat de tine. Când ai discutat, realmente discutat, cu un bărbat pentru ultima dată?

"Ieri", se gândi tânăra femeie, revăzându-se mângâind fața lui Tomas Lawrence, în camera întunecată. La această amintire, roși probabil, deoarece Hannah, interpretându-i aerul jenat în mod eronat, exclamă:

– Ah, vezi! Este timpul să-ți reiei viața normală, Laury. Ai douăzeci și șase de ani și nu trebuie să lași amintirea lui Jeffrey să te chinuiască.

Aceste cuvinte încă îi răsunau în minte tinerei infirmiere când ajunse la spital, o jumătate de oră mai târziu. Știa că prietena sa avea dreptate, dar era greu să uite un bărbat care-i înșelase sentimentele.... Lauren scutură din cap; îi va trebui timp pentru a-și recăpătă încrederea.

– Domnișoară Carter?

Vocea superioarei sale o aduse brusc la realitate.

– Da, doamnă.

– Dacă este s-o cred pe domnișoara Jones, ai reușit să-l îmbunezi pe doctorul Lawrence.

Tânăra femeie își simți inima palpitând la menționarea acelui nume și observă că Jamila zâmbea în spatele infirmierei-șefe, Eley.

– Ei bine, începu ea îmbujorându-se, nu știu dacă "a îmbuna" este chiar termenul potrivit....

– N-are importanță, o întrerupse interlocutoarea sa, zâmbind. Esențialul este că te poți apropia și-ți poți face munca fără a fi prea mult certată.

Se întrerupse câteva clipe, apoi reluă:

– Acum nu este prea bine. Deocamdată starea sa este staționară, dar nu știu cât timp va putea rezista dacă nu se găsește rapid un donator. În așteptare, încearcă să-i ridici moralul....

– Dar nu trebuia să i se facă niște examene în această dimineață? interveni Jamila.

– Exact asta este problema. S-a descoperit că este unul dintre pacienții care dezvoltă anticorpi deosebiți, ceea ce scad șansele de a găsi un donator perfect compatibil și sporește riscurile respingerii transplantului.

Lauren se înfioră. Văzuse un bărbat murind ca urmare a unei asemenea reacții când era elevă infirmieră. De atunci, din

fericire, o nouă generație de medicamente antirespingere apăruseră pe piață, diminuând pericolul. Dar acesta rămânea totuși real.

Se străduí să-și alunge gândurile negre din minte și-și începu rondul, făcând un efort să se concentreze asupra tuturor pacienților.

– Bună ziua, Peg, exclamă ea în prima cameră. Cum te simți astăzi?

Lauren fu recunoscătoare profesiei sale că o învățase să nu-și lase sentimentele să se vadă. Pacienta era îngrozitor de palidă; starea sa se degradase vizibil din ajun.

– Astăzi nu mi-a fost rău, răspunse în șoaptă pacienta. Dar sunt atât de obosită....

– Vrei ceva, o băutură, de exemplu?

– Poate un gin tonic, răspunse Peggy, zâmbind slab. Asta ar trebui să mă remonteze...

– Voi vedea ce găsesc în dulapul infirmierei-șefe.

– Nu, mulțumesc! exclamă bolnava cu o licărire veselă în ochi. Acolo nu sunt decât spălături intestinale!

Apoi, epuizată, închise ochii. Pleoapele îi păreau aproape transparente.

Tulburată, Lauren ieși din încăpere cu pași lenți. Ajunsă pe culoar, începu să alerge spre biroul superioarei sale.

– Ați văzut-o pe Peggy astăzi? o întrebă cu respirația tăiată. S-ar spune că moare puțin câte puțin.

Infirmiera sări în picioare și se duse la căpătâiul bolnavei.

Fața i se alungi, dar vocea îi rămase fermă.

– Lauren, rămâi lângă ea. Voi merge să-l caut pe doctorul Fischer.

Tânăra femeie încuviință în tăcere și se așeză pe un scaun. Mâinile îi tremurau și trebui să-și muște buza pentru a nu plânge. Respirația pacientei era aproape de neauzit. Venele deveniseră proeminente, albastru pe alb, pe piele.

Medicul curant intră câteva clipe mai târziu și, după un scurt examen, ieși în compania doamnei Eley. Nu spusese nimic, dar expresia feței sale era o sentință fără apel.

Peggy nu redeveni conștientă decât două ore mai târziu. Îi zâmbi slab soțului său, sosit între timp.

– Te iubesc, îi șopti ea.

Apoi, ochii i se închiseseră pentru totdeauna.

***

Restul zilei, Lauren se adânci în munca sa cu un fel de furie neputincioasă. Jamila îi propuse să-l examineze în locul său pe doctorul Lawrence, dar ea scutură rapid din cap.

– Nu, mă ocup eu de el. Mă simt bine, nu te îngrijora pentru mine.

Se îndreptă cu pas hotărât spre fundul culoarului și deschise ușa. O voce furioasă se auzi imediat din pat.

– Ce mai este? O dată pentru totdeauna, pretind să fiu lăsat în pace! Oare de câte ori va trebui să-ți repet că....

– Lasă gălăgia, replică Lauren înaintând cu pași mari.

Își înăbuși un suspin și reluă pe un ton disprețuitor:

– Cum îndrăznești să-ți plângi de milă? Dumneata cel puțin, ai o șansă să te vindeci, dacă ești destul de curajos pentru a profita de ea!

Apoi durerea provocată de moartea lui Peggy o copleși și izbucni în plâns.

Capitolul 3

După câteva secunde, medicul o prinse de mână și o trase spre pat. Tânăra femeie se lăsă fără să protesteze pe umărul său lat și gol.

Timpul păru că se oprește. Lauren nu era decât vag conștientă de degetele care-i mângâiau părul și de mâna pusă tandru pe ceafa sa. În cele din urmă lacrimile îi secară și doctorul Lawrence îi întinse o batistă, fără să spună o vorbă.

Doar în acea clipă Lauren realiză unde era. O cuprinse un sentiment de rușine.

– Dumnezeule, eu.... îmi pare rău, bâigui, îndreptându-se brusc.

Observă că era desculță și îngenunche pentru a vedea unde îi căzuseră pantofii. Nu era nemulțumită de acest prilej de a se îndepărta de acest bărbat pe care tocmai îl umpluse cu lacrimi, ca o copilă.

– Ce faci? o întrebă o voce profundă deasupra capului său.

– Îmi.... caut pantofii, suspină Lauren.

– De ce? Pleci undeva? Credeam că vei rămâne câteva clipe pentru a-mi explica motivele acestor lucruri.

Bătu patul cu palma lângă el, în chip de invitație.

Primul reflex al Laurenei fu să se așeze docilă alături de el și să accepte fără să pună întrebări încurajarea pe care i-o oferea. Totuși, profesionalismul o obligă să se răzgândească. Voia să-și ia un scaun, dar se lovi în întuneric de colțul unei mese din fier și gemu.

– Vrei să aprind lumina? propuse medicul.

Tânăra femeie rămase nemișcată, uluită. Oare auzise bine? Îl văzu întinzând mâna.

– Nu! exclamă. Trebuie să fiu îngrozitoare la vedere!

Un râs energic și profund se auzi din pat.

– Asta-i bună! Așadar, și dumneata ești victimă a păcatului orgoliului, ca mine, după câte mi se pare!

– Poate, acceptă Lauren. Dar știu cum arăt când plâng.

– Ascultându-te, s-ar putea crede că plângi mult. Dacă munca dumitale te aduce într-o asemenea stare, ar trebui să-ți schimbi meseria, draga mea.

– Nu este munca mea, obiectă tânăra infirmieră. În sfârșit, excepție face data aceasta....

– Povestește....

Lauren se gândi mai întâi să evite problema, apoi cedă puternicei dorințe de a se destăinui.

– Peg era cea mai veche pacientă a mea. Tot leucemie. Primul tratament a fost fără efect. A început unul nou, dar era deja foarte slăbită. Prea slăbită pentru drogurile citostatice. Starea i s-a degradat cu o viteză incredibilă. A murit în această dimineață.

Pacientul primi vestea în tăcere. Tânăra femeie îi văzu degetele crispându-se pe pătură.

– Îmi pare rău, reluă ea cu o voce gâtuită. N-ar fi trebuit să-ți vorbesc așa cum am făcut-o adineauri.

– Văd că nu-ți regreți sentimentele ci numai faptul că le-ai exprimat, remarcă doctorul Lawrence pe un ton tăios.

– Date fiind împrejurările, este întru totul de înțeles. N-ar trebui să reacționezi atât de negativ. În calitate de medic, știi perfect că ai avut mult noroc că boala a fost atât de repede diagnosticată.

– Problema nu este doar boala în sine, spuse medicul, posomorât. Te-ai gândit la influența pe care o va avea asupra restului vieții mele dacă mă vindec, asupra întregii concepții a profesiei mele?

– N-am văzut lucrurile din acest unghi, admise Lauren, gânditoare. Trebuie să fie dur să realizezi că nu poți face nimic pentru tine însuți.

– Dur? N-ai idee....

Tânăra femeie dori subit să pună capăt acestei suferințe, ca și când ar fi putut să înlăture boala cu un gest al mâinii. Ar fi vrut să împartă povara chinului medicului, dar era iremediabil singur.

– Acum, ai nevoie de susținerea familiei, murmură ea.

– Ah! exclamă pacientul cu o ironie tristă. Despre ce suport vorbești? De cel al mamei mele, care locuiește atât de departe și a cărei sănătate nu este deloc mai bună decât a mea? De cea a logodnicei? Îndată ce a știut că prin chimioterapie voi fi împiedicat să-mi întemeiez vreodată o familie, a fugit de mine ca de ciumă.

– Cum? Nu știa că se pot lua măsuri înainte de iradiere, așa încât să puteți avea copii?

Medicul mormăi, disprețuitor.

– Prin inseminare artificială? Nu, din propriile spuse, nu voia de soț un "bărbat incomplet".

– Scorpia! exclamă Lauren, fără să se gândească.

Apoi își puse mâna la gură.

– Oh.... îmi.... pare rău.

Cum medicul nu răspundea nimic, ea reluă.

– Nu știu foarte bine cum arăți, dar nu pari o persoană plăpândă. Cred că te lași dus de mânie.

– Vrei să știi?

– Ce să știu?

– Cum arăt.

– Nu știu.... O parte din mine și-o dorește, dar....

– Apropie-te....

Tânăra femeie auzi un foșnet de cearșafuri și-l văzu ridicându-se în capul oaselor. Întinse un braț spre ea și murmură:

– Încearcă metoda Braille.

Apoi așeză mâna Laurenei pe obrazul său. Aceasta din urmă rămase mai întâi complet nemișcată, speriată de gradul de intimitate la care ajunseseră. Apoi degetele sale începură să urmeze în mod ezitant conturul unei fețe colțuroase, cu maxilarul pătrat și fruntea înaltă. Sprâncenele erau două arcuri perfecte și câteva riduri marcau colțurile ochilor.

– Ce vârstă ai? întrebă Lauren după o lungă ezitare.

Ridurile se adânciră.

– Ghicește....

– Ei bine, între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani.

– Ai pierdut!

Lauren simți apărând gropițe pe obrajii medicului în timp ce zâmbea. Își continuă studiul trecând mâna peste capul neted.

Îl simți imediat încordându-se.

– Știi ce se spune despre bărbații cu chelie, remarcă tânăra infirmieră pe un ton care se voia degajat, masându-i ceafa.

– Nu, răspunse medicul cu o voce din care nu dispăruse tensiunea.

– Se spune că dacă ești chel aici – arătă prelungirea frunții – este pentru că ai o inteligență superioară. Și dacă ești chel acolo – trasă un cerc în spatele capului – înseamnă că ești sexy. Se opri, așteptându-se ca pacientul să izbucnească dintr-un minut în altul. Dar acesta se mulțumi să întrebe:

– Și bărbații complet cheli?

– Oh, susțin doar că sunt sexy, spuse Lauren pregătindu-se de ripostă.

Pentru a doua oară, îl auzi râzând.

– Să știi, părul crește din nou, reluă tânăra infirmieră cu mare ușurare.

– Da, așa mi s-a spus. Dar atâta timp cât îmi vei administra toate aceste droguri....

– Se va termina curând. Nu mai ai decât să aștepți un donator compatibil.

Medicul nu răspunse și Lauren își mușcă buza, reproșându-și propria stupiditate. Oare de ce trebuia să-i amintească faptul că era amânat, când fiecare secundă îi părea probabil interminabilă?

– Ce culoare au ochii dumitale? îl întrebă pentru a schimba discuția. Sprâncenele par închise la culoare....

– Negri. Ești o bună observatoare.

– Da, în sfârșit, în întuneric este ca și când...

Nu încheie, și-l văzu dând ușor din cap înainte de a murmura:

– Înțeleg ce vrei să spui. Este ca și când privarea de anumite simțuri întărește alte percepții.

Ezită, apoi continuă:

– Ca și când ne înțelegem bine dincolo de cuvinte, deși nu ne cunoaștem decât de puțin timp....

Lauren își simți inima începând să bată mai tare. Și ea împărtășea aceeași senzație stranie, percepuse aceeași intimitate tulburătoare pe care n-o simțise niciodată, pe care nu voise s-o simtă niciodată cu un bărbat, de la eșecul căsniciei sale.

Acest gând o sperie și instinctiv se dădu câțiva pași înapoi, ca pentru a scăpa de influența tulburătoare a medicului.

Își netezi halatul și întrebă pe un ton profesional și rece:

– Ai nevoie de altceva, doctore?

– Nu, mulțumesc îi răspunse el pe un ton ponderat.

Lauren ieși în liniște, conștientă brusc, în mod dureros, de distanța care-i despărțea.

***

A doua zi, Lauren pătrunse în încăpere cu un amestec de teamă și agitație vinovată la gândul de a-și revedea pacientul. Acesta din urmă o salută cu amabilitate, ceea ce o surprinse în cel mai înalt grad. Era realmente prima dată când era bine primită.

– Totul este calm afară? o întrebă arătând ușa cu un gest ușor, când tânăra femeie îi fu alături.

– Da. Dar mâine este ziua de vizită a pacienților care sunt tratați în exterior. Ziua promite să fie încărcată.

– Asta îmi amintește de sistemul din fosta mea clinică, spuse medicul oftând. Este un lucru bun să se permită bolnavilor să rămână cu familia lor, până când spitalizarea este inevitabilă.

– S-ar spune că, deseori, familia suferă mai mult, răspunse Lauren clătinând din cap. Unii pacienți au o capacitate uimitoare de a face abstracție de realitate, pentru a nu se mai concentra decât asupra bolii lor.

– Poate că este singura soluție.... Mi-ar plăcea să pot....

– Ce?

Era conștientă că el aborda un subiect fundamental și voia să-l încurajeze să-și deschidă inima.

– Mi-ar plăcea să pot să-mi suprim emoțiile, dar este imposibil.

Lăsă să-i scape un geamăt de mânie.

– Mă simt slab, frustrat.... fără puteri, încheie întorcând capul spre peretele alb.

– Știu că așteptarea este insuportabilă, spuse tânăra femeie cu o voce blândă. Dacă eram în locul dumitale, cred că aș fi înnebunit. Dar nu văd de ce vorbești de lipsa de puteri....

– Așteaptă iradierea și vei vedea.

– Chiar și atunci, reluă tânăra infirmieră cu insistență, nu se va schimba nimic. N-am văzut niciodată un bărbat atât de energic ca dumneata – și totuși, te ghicesc doar.

Urmă o tăcere apăsătoare și Lauren strânse pumnii atât de tare, încât unghiile îi intrară în palme. Încă o dată își exprimase cele mai profunde gânduri, fără să se gândească. Oare ce se întâmplase cu infirmiera model care era?

– Mulțumesc.

Medicul șoptise doar acest cuvânt, dar Lauren îl auzi atât de clar ca și când îl strigase.

***

Începând din acea zi, între ei se înnodă o legătură invizibilă.

Frustrarea provocată de așteptare îl făcea uneori pe medic trist, dar Lauren reușea întotdeauna să-l distragă, întrebându-l despre el, despre viața sa.

Anumite subiecte erau sistematic îndepărtate, ca prin acord tacit. Tânăra femeie evita în special să-și întrebe pacientul despre familie. Ar fi însemnat să-i răsucească acestuia cuțitul în rană.

Treptat, totuși, Lauren observă că medicul vorbea din ce în ce mai puțin, lăsându-i ei preocuparea de a umple tăcerile prin lungi monologuri. Până când într-o seară pacientul refuză categoric întâlnirea lor obișnuită.

Totuși, se destăinuiseră deja unul altuia fără rețineri, evocând mai ales visuri din copilărie: el ar fi vrut să devină jocheu, ea balerină.

Dar în acea noapte, discuția începuse rău.

– Dacă ai putea să faci un legământ, ce ți-ar plăcea să fii, să ai sau să faci în cinci ani? întrebase gânditoare Lauren.

După obiceiul său, Tomas nu răspunse imediat și tânăra femeie încercă să anticipeze răspunsul pe care i-l dicta spiritul său fecund.

– Mi te imaginez foarte bine....

– Îmi va fi suficient să fiu în viață, o întrerupse o voce profundă, lipsită de bucurie.

Atunci, Lauren încercă să-i risipească proasta dispoziție, dar fără succes, până când medicul ceru să-l lase în pace. A doua zi, cu ocazia următoarei vizite, Tomas nu-i vorbi.

Așa că Lauren se duse fără să ezite în biroul superioarei sale, nu fără să-și fi repetat de multe ori în minte ce-i va spune.

– Aș vrea să vă vorbesc, doamnă. Referitor la doctorul Lawrence.

Se întrerupse, brusc incapabilă să spună mai mult, dar infirmiera-șefă îi veni involuntar în ajutor.

– Este mult mai calm de când te ocupi de el. Ceva nu este în ordine?

– Ați pus degetul pe problemă. Este calm, prea calm. Cred că este pe cale să-și piardă speranța.

– N-are dreptate. Este medic.

– Da, și în această calitate știe că uneori știința este neputincioasă.

– Și ce propui, domnișoară Carter?

– Ei bine, aș vrea să vă întreb....

Inspiră profund.

– .... care este politica spitalului pentru donatorii făcând parte din personal?

Doamna Eley făcu ochii mari de uimire și se așeză pe fotoliul său, studiindu-și atent interlocutoarea.

– Ți-ai verificat grupa sanguină? o întrebă în sfârșit.

– Da, doamnă. Cred că vom fi compatibili. Desigur, va trebui făcut un examen, dar cred că merită osteneala de a încerca.

– Nu văd nimic care să se opună faptului de a fi donator. În caz de incompatibilitate și de data aceasta, îți vom putea păstra numele în fișier. Dar cunoști regula: anonimatul dumitale s-ar

putea să fie păstrat mai mult de un an, deoarece nu ești legată în niciun mod de primitor.

– Nu se pune problema asta. Esențialul este ca doctorul Lawrence să se salveze.

Infirmiera-șefă dădu din cap în tăcere și Lauren se duse direct la serviciul de hematologie, dornică să nu piardă timpul.

– N-avem nevoie decât de un mic eșantion, îi explică tehnicianul în timp ce-i recolta sânge. Apoi vom analiza leucocitele T – globulele albe – pentru a identifica factorii comuni între bolnav și tine. Apoi le vom amesteca, pentru a verifica dacă nu se resping.

Tânăra femeie apăsă o compresă pe braț.

– Și dacă este în ordine? întrebă cu o agitație pe care n-o ascunse.

– Asta ar însemna că transplantul are șanse excelente să reușească. Nu-ți face griji, îți vom comunica rezultatele îndată ce le vom avea.

***

Lauren știa că era stupid să se simtă atât de bucuroasă, dar se întoarse acasă cu zâmbetul pe buze și cu senzația că plutește în nori. Pentru prima dată de mult timp, adormi îndată ce puse capul pe pernă și se trezi proaspătă și bine dispusă. Se hotărî să

mănânce la cantina spitalului, unde găsi multe din colegele sale. Le salută și flecăriră vesele în tot timpul mesei.

Privirea întrebătoare a lui Hannah nu-i scăpă. Imediat ce în jurul mesei fu mai puțină lume, tânăra infirmieră se ridică și veni să se așeze lângă prietena sa.

– Haide, Laury, povestește. S-a întâmplat ceva aseară, sau de dimineață, nu-i așa?

– Se întâmplă o mulțime de lucruri în fiecare noapte, așa este.

– Încetează să-ți bați joc de mine și mărturisește: o veste bună pentru un pacient?

– Nu.... Nu.

Lauren aruncă o privire semnificativă în direcția celorlalte persoane.

– Doar n-ai să mă lași să aștept toată noaptea? insistă Hannah.

Lauren zâmbi la vederea minei abătute a prietenei sale. Se aplecă și-i șopti:

– Îți voi povesti totul la timpul potrivit, îi promise cu o privire hotărâtă.

Apoi se ridică fără să asculte protestele prietenei sale, aruncă un "bună seara!" în gura mare și fugi sub privirile uimite ale tuturor celor de la masă.

Pe biroul său o aștepta o scrisoare. Lauren o deschise cu nerăbdare. În acea clipă sosi superioara sa și anunță:

– Doctorul Lawrence a primit vești bune, astăzi, domnișoară Carter.

Un zâmbet complice îi lumină fața severă și tânăra femeie lăsă scrisoarea. Nu mai trebuia s-o citească.

– Laboratorul a găsit un donator compatibil, reluă doamna Eley, imperturbabil. Pacientul a început pregătirea pentru transplant. Este sub perfuzie și a primit prima doză de ciclofosfamide în această după-amiază. Va primi trei administrări zilnic, timp de cinci zile înainte de iradiere și de transplant. Ultimele vești erau că avea grețuri puternice, dar n-a început să vomite.

Un zgomot sugestiv, provenind din camera din colț le făcu pe amândouă să zâmbească.

– Te las să te ocupi de el, încheie infirmiera-șefă, făcându-i cu ochiul. Pentru nimic în lume n-aș vrea să mă apropii de un urs bolnav.....

***

Într-adevăr, medicul părea că suferea foarte mult. Lumina de pe culoar îl luminase o clipă când intrase tânăra infirmieră, descoperind niște trăsături palide și trase, scăldate în transpirație.

– Intră, murmură în șoaptă. Încă n-am spart nimic.

Lauren pipăi și înlocui fără o vorbă ligheanul care se afla pe noptieră. Apoi se duse în baie, deschise robinetul de apă caldă și

muie un prosop pe care-l trecu apoi ușor peste fruntea bolnavului.

Medicul scoase un mormăit de mulțumire, care numai el ar fi fost suficient pentru a-i justifica porecla, apoi reveni la un mod de exprimare mai normal:

– Este foarte plăcut....

Lauren nu răspunse și continuă să treacă materialul umed peste bustul și umerii medicului. Apoi îl șterse cu un prosop uscat. Știa că va repeta această operație de nenumărate ori în zilele care urmau.

– Sper ca drogurile astea păcătoase să-și facă efectul, bombăni Tomas între două crize. Se presupune că omoară celulele canceroase, nu mă termină pe mine...

Dat fiind riscul infecției, Lauren fu destinată exclusiv îngrijirii doctorului Lawrence în zilele care urmară. Cea mai mare parte a timpului, tânăra infirmieră se mulțumea să rămână așezată la căpătâiul lui, încercând să-i îndepărteze gândurile de la durere și de la starea de rău pe care i-o provocau medicamentele. Conversația era sporadică, dar medicul părea să aprecieze simpla sa prezență.

– Mâine, iradierea, îl anunță Lauren în penultima zi. Ți s-a explicat procedura?

– Da, ca și părțile sale laterale, ca radioactivitatea.

Lauren lăsă să-i scape un râs cristalin în spatele măștii.

– Când vor termina cu dumneata, nu vei mai avea nevoie de electricitate, îl tachină. Vei străluci în întuneric....

– Și vei vedea cât sunt de urât.

O teribilă vulnerabilitate i se percepea în voce, dar Lauren nu îndrăzni să-l urmeze pe terenul compătimirii, de teamă ca el să nu-și piardă controlul emoțiilor.

– Eu, nu. Voi fi scutită de această teribilă imagine....

Își mușcă buza. Fusese foarte aproape să se trădeze, să-i dezvăluie că în acel moment ea va fi sub anestezie generală, în timp ce i se va preleva măduvă din oasele pelviene.

– De ce? Credeam....

Tomas se întrerupse cu un gest brusc.

– Îmi pare rău. Bineînțeles, ai și alți pacienți care îți reclamă îngrijirile.

– Nu, exclamă Lauren puțin prea repede. În sfârșit, da, dar....

– Înțeleg. Este munca dumitale.

– Nu, nu înțelegi, insistă tânăra femeie. Imediat după transplant vei fi izolat, pentru a evita orice risc de infecție.

– Ei și?

– Și vei fi într-un alt serviciu, cu personal specializat în problemele pacienților care strălucesc în întuneric!

Își ținu respirația și nu respiră profund ușurată decât când îl auzi râzând cu poftă.

– Îmi pare rău că am reacționat astfel, spuse în cele din urmă cu o voce hotărâtă.

Vrei să pui asta pe seama împrejurărilor?

– De data aceasta, este în regulă.

Dar nu-ți voi permite....

Își lăsă amenințarea în suspensie, cu un nod în gât. Ardea de dorința de a-i spune că va fi mereu acolo pentru el, că nu va trece prin acea încercare înconjurat de străini; dar nu avea dreptul.

Gata să plângă, se gândi că o dată transplantul efectuat, nu va mai avea decât să se roage, să se roage foarte tare pentru acest bărbat mândru și autoritar de care se atașase mai mult decât trebuia.

Capitolul 4

Interiorul avionului era mult mai întunecat decât fusese camera de spital, dar Lauren era atât de aproape de medic, încât îi putea vedea ochii strălucind în obscuritate.

Trecuse o lună de când îl văzuse pe Tomas Lawrence pentru ultima dată și constată cu plăcere că-și recăpătase aproape complet greutatea pe care o pierduse din cauza chimioterapiei. Poate îi mai lipseau câteva kilograme, dar asta îi dădea aerul seducător al unui lup flămând, impresie și mai accentuată de câteva șuvițe de păr alb care-i nuanțau părul de culoare închisă la nivelul tâmplelor.

Tânăra femeie râse ușor în întuneric.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse Lauren.

– Spune-mi, insistă Tomas.

Tânăra femeie zâmbi.

Conversațiile lor nocturne o învățaseră că medicul nu schimba subiectul înainte ca ea să-i fi satisfăcut curiozitatea.

– Mi-am amintit porecla ta, la spital, îi mărturisi. Ți se spunea ursul, pentru că îți petreceai timpul mormăind. Și văzându-te astfel, îmi spuneam că dai mai degrabă impresia unui lup.

– Sunt sigur că un psihanalist s-ar delecta cu aceste imagini.

– Nu mă îndoiesc de asta.... Ești așteptat la aeroport? întrebă tânăra femeie, schimbând subiectul.

– Nu. Cel puțin așa sper. Atâta timp cât compania nu va publica o listă a pasagerilor, nimeni nu va ști nici măcar că sunt în Spania. Și tu? Cred că mi-ai spus că te alături familiei.....

– Da, dar sosesc înainte de data prevăzută. Nu sunt așteptată atât de curând.

– Și soțul, sau logodnicul tău?

Lauren crezu că simte o urmă de provocare în vocea sa.

– Soțul meu a murit și n-am logodnic, spuse cu răceală. Munca nu-mi lasă deloc timp să....

Se întrerupse brusc, rușinată că se lăsase pradă unor asemenea confidențe.

– Îmi pare rău, murmură Tomas, strângându-și brațul în jurul umerilor tinerei femei. Nu voiam să trezesc amintiri dureroase.

Tăcu, dar Lauren avu impresia neplăcută că nu terminase cu acel subiect. Într-adevăr, intenția sa nu întârzie să se confirme.

– Cât timp ai fost căsătorită?

– Cinci luni, răspunse infirmiera, destăinuindu-se aproape împotriva voinței sale.

Cinci luni pierdute, adăugă pe un ton amar.

– Ce vrei să spui?

După toate aparențele surprins, ridicase glasul.

– Vreau să spun că nu m-a iubit niciodată.

– Dar tu, totuși l-ai iubit?

– Nu!

Și ea ridicase tonul.

– Am încetat să-l iubesc când am descoperit de ce se căsătorise cu mine, reluă pe un ton mai scăzut.

Cuibărită lângă Tomas, Lauren descoperi că tremura.

– I-ai mai vorbit cuiva despre asta? o întrebă medicul, ridicându-i bărbia. Părinților tăi, de exemplu?

– Nu.

Tânăra femeie se îndreptă ușor și-și afundă capul în umărul lui. Ar fi vrut să nu se mai miște de acolo....

– Nu voiam să-i necăjesc cu problemele mele, îi explică ea. După cum ți-am spus adineaori, tata a avut un atac în urma căruia aproape a paralizat de o parte. De aceea s-a mutat în Spania, unde mama l-a forțat să facă mișcare. A avut un post important într-o societate mare și suportă greu inactivitatea.

– Înțeleg ce simte, încuviință Tomas pe un ton amar. Frustrare....

Și este un cuvânt prea slab pentru a desemna ce simți când nu mai ai niciun control asupra a ce ți se întâmplă.

– Asta s-a întâmplat cu leucemia ta? N-am înțeles niciodată cum a fost diagnosticată.

– Am obiceiul.... aveam obiceiul, se corectă el cu o strâmbătură tristă, să donez regulat sânge. Mă simțeam obosit de câteva săptămâni, dar pusesem starea mea pe seama muncii..... Am fost gata chiar să mă duc la acea donare de sânge!

Se opri o clipă, ca pentru a-și aminti mai bine.

– Acolo, mi s-a spus că păream anemic și că ar trebui să-mi fac un examen. N-am așteptat și, ieșind imediat, m-am dus la laboratorul de hematologie.....

– .... unde s-a detectat leucemia, încheie Lauren în locul lui.

– Da. Mi s-a prelevat și un eșantion de măduvă și tratamentul a început chiar de a doua zi.

– Dacă n-ai fi donat sânge....

– Nu poți să știi de câte ori mi-am repetat același lucru.

Tăcură. După un timp, Lauren simți că o cuprinde somnul; nu căută să reziste, conștientă că va avea nevoie de toate forțele pentru a continua să fie utilă micului grup.

Tomas o trezi puțin mai târziu și merseră împreună să vadă dacă toți răniții se simțeau bine. Cei mai loviți sufereau mult și tânăra femeie le administră sedativele pe care le conținea poșeta sa.

Făcu un rapid calcul mental.

– Am cu ce să-i fac să-și uite durerile până dimineață. Dar dacă ajutoarele nu sosesc rapid....

Își lăsă fraza neterminată.

– Comandantul crede că a avut timp să semnaleze poziția noastră prin radioul auxiliar, o liniști Tomas. În plus, a reușit să

aterizeze într-un loc de unde vom fi ușor de reperat. Nu putem fi ratați pe un platou atât de degajat.

Se întoarseră amândoi la locurile lor și Lauren se cuibări din nou confortabil în brațele medicului.

– Dormi? întrebă acesta din urmă, în șoaptă, după câteva minute.

– Nu chiar, răspunse ea, stăpânindu-și un frison care nu se datora frigului.

– Pot să te întreb....

– Dă-i drumul.

– Cum a murit soțul tău? A fost un accident?

– Într-o oarecare măsură. Toată viața sa a fost un accident... Jeff a făcut studii de medicină nu din interes, ci pentru că-și dorea un salariu confortabil și o anumită poziție socială. Și-a dus la bun sfârșit studiile prin nu știu ce minune.

– Când l-ai întâlnit?

– De-abia își obținuse diploma și era mistuit de ambiție.

– În acest caz, de ce te-a ales? Aș fi înțeles dacă tatăl tău ar fi fost el însuși medic, dar.....

– A crezut că părinții mei erau plini de bani. Asta i-a ajuns pe deplin.

– Ce s-a întâmplat?

După toate aparențele, Tomas voia să știe totul despre această experiență dezastruoasă, care nu făcea decât să-i amintească Laurenei propria naivitate. Tânăra femeie oftă îndelung.

– I-am spus că părinții mei își construiesc o vilă în Spania, fără să precizez că pentru asta vânduseră totul în Anglia. Jeffrey a crezut că aveau numeroase rezidențe secundare și n-a înțeles adevărul decât după căsătoria noastră.

– Cum ai descoperit adevăratele sale motivații?

Mâna medicului îi mângâia părul, dar Lauren, adâncită în gândurile sale, de-abia își dădu seama de asta.

– L-am găsit într-o seară în timp ce făcea dragoste cu fiica unui medic din spital. În patul nostru.

Simți brațul lui Tomas încordându-se brusc. Scena se derulă în fața ochilor ei încă o dată, cu o limpezime necruțătoare. Își aminti încurcătura repede stăpânită a soțului său, rânjetul arogant și privirea batjocoritoare.

– Ticălosul.... Vocea tăioasă a însoțitorului său o făcu să tresară și imaginea dispăru. Lăsă să-i scape un oftat resemnat.

– Apoi, reluă Lauren, i-am spus că voi divorța. Asta l-a înfuriat cumplit. Nu pentru faptul de a mă pierde, bineînțeles, ci sentimentul că-și pierduse timpul cu mine. Oricum, nici n-am apucat să completez hârtiile de divorț. Obiceiurile sale proaste i-au venit de hac.

– Ce obiceiuri?

– Se droga. Mai întâi pentru a suporta povara muncii, apoi pentru că se practica în mediile pe care le frecventa. După toate aparențele devenise dependent, dar o ascundea atât de bine, încât n-a știut nimeni până când a murit dintr-o supradoză de cocaină.

Se întrerupse câteva clipe, apoi reluă:

– Nu voi ști niciodată dacă a fost un accident, sau dacă amenințarea divorțului....

– Să nu spui asta, interveni Tomas. N-ai de ce să-ți reproșezi ce a făcut acest parazit. Lauren scoase un sunet între râs și plâns.

– Menajeria se extinde, spuse cu o voce nesigură. Am îngrijit un urs, m-am așezat alături de un lup și acum mă informezi că am fost căsătorită cu un parazit.

Un suspin o împiedică să continue și medicul o strânse în tăcere lângă el. Tânăra femeie se abandonă încântătorului sentiment de a fi obiectul grijii sale, al interesului medicului. Întotdeauna ea se ocupase de alții, de soț, de prieteni, de pacienți....

Acum, chiar și pentru o noapte și chiar dacă această impresie de a fi îndrăgită provenea cu siguranță dintr-o oboseală excesivă, era foarte hotărâtă să profite.

***

Când Lauren se trezi, apropierea zorilor lumina cerul.

Fusese deranjată o dată în timpul nopții de un pasager care retrăise în vis aterizarea forțată și trebui să-i ajute soția să-l liniștească. În afară de acest incident, dormise un somn de plumb.

Mișcă încet capul, pentru a nu-l trezi pe Tomas. Pentru prima dată îi putea cerceta fața în amănunt. Desigur, îl văzuse în timpul călătoriei, dar fără să știe cine era. După aterizarea forțată, fusese prea ocupată pentru a se gândi la altceva decât la răniți.

Acum, că-l recunoscuse, trăsăturile sale căpătau o importanță nouă în ochii săi. Nu o dată fusese tentată să aprindă lumina în timp ce-l îngrijea în spital, dar refuzase să risipească marele secret.

Chiar după transplant, Lauren preferase să nu meargă în secția în care fusese instalat.

Tomas îi ceruse să nu vină să-l vadă când îi va fi mai rău și-i respectase dorința.

Așa că fu surprinsă să-i vadă convalescența atât de avansată. Obrajii îi erau încă puțin trași și umbra unei bărbi dese îi dădea un aer sever. "Iată probabil un bărbat care trebuie să se bărbierească de două ori pe zi, sub amenințarea de a irita pielea delicată a însoțitoarei sale", gândi tânăra femeie. Apoi se încruntă și scutură din cap. În ce măsură o privea acest gen de detaliu?

Își îndreptă privirea spre părul de culoare închisă, înspicat cu argintiu al tovarășului de călătorie. Dori să-și treacă degetele prin el, dar preferă să strângă pumnii. De unde îi veneau aceste idei stupide?

Să închidă ochii. Să închidă ochii pentru a nu se mai gândi la acest bărbat atât de seducător, pentru a nu-i mai vedea genele lungi și întoarse, aproape ca cele ale unui copil.

Dar imaginea medicului continua să plutească în spatele pleoapelor închise, până când adormi din nou.

***

– În picioare, somnoroaso!

Vocea lui Tomas ajunse la marginile lumii de vis și o aduse încet la realitate. El o studia zâmbind și privirea era parcă luminată din interior de o flacără aurie.

– Bună ziua, mormăi Lauren afundându-se mai adânc în umărul său. Dacă ar fi fost mai atentă, ar fi observat că era pe jumătate culcată peste el. Dar singura sa preocupare era să facă să dureze cât mai mult posibil senzația de fericire pe care o încerca.

– Simți un deget lovindu-i nasul.

– Nu așa, leneșo! exclamă medicul îndreptându-se. Ne așteaptă răniții. Lauren bombăni și se întinse, căscând puternic. Își trecu o mână prin părul ciufulit și gemu: probabil avea o înfățișare jalnică....

– Regatul meu pentru o sală de baie, se lamentă cu o mină ciudată.

– Ești încântătoare.

Tomas o luă de mână, se aplecă spre ea și-i murmură la ureche:

– Ai doar înfățișarea unei femei care și-a petrecut noaptea în brațele unui bărbat.

Lauren îi aruncă o privire rapidă și plecă ochii, sperând că nu era în stare să-i citească gândurile.

Se ocupară de pasageri, treziți acum toți de lumina zilei. Zgomotul vocilor creștea, iar gemetele răniților se amestecau în larma conversațiilor.

Pilotul îl chemă pe Tomas și-i sugeră să traseze cu ajutorul unor materiale colorate un triunghi de avertizare pe platoul stâncos.

– Să puneți niște pietre pe haine, să nu le ia vântul, îi explică. Salvatorii ne vor vedea astfel de departe. Mi-ar plăcea să vă pot ajuta, dar.....

Îi arătă din ochi brațul bandajat.

Medicul dădu din cap și începu să adune un grup de bărbați valizi, care se apucară curând de treabă.

Când Lauren li se alătură, munca era aproape terminată.

– Răniții au trecut cu bine noaptea, anunță ea zâmbind.

– Slavă Domnului. Mă întreb ce ne-am fi făcut în caz de complicații.....

Tomas se întrerupse, deoarece o pasageră ieși în trombă din avion, vizibil pradă unei teribile stări de vomă.

– Oh, nu, murmură tânăra femeie. Oare este posibil să ne fi scăpat ceva?

Câteva minute mai târziu, bolnava era așezată, tremurând, lângă ușă.

Bea un pahar cu apă adus de stewardesă și lacrimi mari îi curgeau pe obraji.

Ghemuit lângă ea, Tomas începu să-i vorbească blând. Lauren înțelese doar că o întreba ce nu era în ordine. Spaniola sa părea la fel de perfectă și fluentă ca engleza.

Văzu fața medicului împietrind când pasagera îi răspunse suspinând. Nu încetase să zâmbească și vorbea tot cu o voce liniștitoare, dar ochii i se întunecaseră într-un mod care nu înșela.

Când femeia fu calmată, el se ridică și ieși aruncându-i o privire posomorâtă Laurenei. Aceasta din urmă ezită să-l urmeze, împărțită între dorința de a-i respecta singurătatea și dorința de a-l încuraja.

Studie bolnava. Aceasta își recăpătase deja culorile și discuta cu o vecină. La un moment dat, își puse o mână pe pântec, cu un zâmbet emoționat.

Atunci, Lauren înțelese.

– Este însărcinată, murmură pentru ea însăși.

Oftă, ieși din avion, traversă platoul stâncos și inegal, până la locul în care medicul stătea cu ochii ațintiți în depărtare și cu o mină posomorâtă.

Soarele era acum sus pe cer și încălzi repede atmosfera, în ciuda unei brize ușoare de altitudine. Mici pete de verdeață luptau să supraviețuiască în crăpăturile pietrelor. Un punct solitar, o pasăre răpitoare – probabil un vultur – plutea foarte sus în aer, aproape nemișcată.

Tânăra femeie observă că atitudinea lui Tomas se potrivea perfect cu frumusețea austeră a peisajului. Stătea încordat, nemișcat, cu pumnii în buzunare, în fața vidului. Scruta cu intensitate orizontul, fără să se preocupe de soarele care-i ardea pielea.

– Primul trimestru, spuse el cu o voce indiferentă când Lauren se apropie. Aproximativ opt săptămâni.

– Este nedrept...

– Ce anume? o întrebă fără să întoarcă capul.

– Că tratamentul pe care l-ai făcut pentru a-ți salva viața te împiedică să transmiți tocmai această viață....

Ultimele cuvinte se pierdură într-un murmur gâtuit. Medicul se întoarse și ea se dădu un pas înapoi. Niciodată nu văzuse o expresie atât de tristă, atât de disperată pe fața sa. Se lăsă o lungă tăcere, moment de perfectă empatie în timpul căruia nu se scăpară din ochi.

Tomas era gata să vorbească, dar zgomotul unui avion le atrase atenția. Lauren avu senzația neplăcută că tocmai se încheiase o clipă unică.

– Iată cavaleria, spuse simplu Tomas.

Se întrerupse văzând o lacrimă ajungând la buzele tinerei femei. Înlătură picătura sărată cu degetul și zâmbi.

– Munca mai întâi, o admonestă. Să încercăm să punem puțină ordine printre pasageri.

Cu aceste cuvinte, o luă de braț cu hotărâre și se îndreptară spre epavă.

***

Lauren încercase, fără succes, să-l convingă să plece cu prima serie.

– Ar trebui să vegheze cineva asupra răniților în timpul zborului, se hazardase ea, neliniștită de paloarea sa care se intensifica.

Dar medicul nu era ușor de păcălit și Lauren înțelesese din expresia sa disprețuitoare, că-i luase îngrijorarea drept milă.

– Vor avea deja un medic la bord. Sunt sigur că se va ocupa foarte bine de pasageri. În plus, drumul până la spital este foarte scurt.

Elicopterele se succedaseră și acum nu mai rămăseseră decât vreo zece pasageri. Tânăra femeie se așeză la umbra carlingii, așteptând întoarcerea salvatorilor. Căldura se mai accentuase și stânca albă reflecta lumina la fel de sigur ca o oglindă. Cerul era de un albastru decolorat de la un capăt la altul al orizontului. Un nor singuratic plutea la joasă altitudine, ca și când voia să audă cântecul obsedant al greierilor.

Lauren scoase o perie din poșetă și o trecu cu o strâmbătură prin păr, până fu complet descurcat. Apoi și-l ridică repede și cu pricepere într-un coc și oftă de plăcere simțind briza mângâindu-i ceafa.

– Te simți mai bine?

Tânăra femeie tresări. Silueta medicului se contura pe cerul albastru și umbra sa părea să se întindă la infinit. Știu că înțepătura pe care o simți în stomac nu se datora doar apariției surpriză a lui Tomas.

– Mult mai bine, răspunse, revenindu-și. De fiecare dată când vin în Spania, doresc să mă tund. Și apoi îmi amintesc cât de bine îmi ține de cald în Anglia....

– Pare lung, comentă Tomas prinzând o șuviță rebelă din spatele urechii Laurenei.

– Da, îmi ajunge la talie.

– Păcat că nu l-am văzut înainte de a-l prinde. Am fost întotdeauna fascinat de părul lung.

Evident, exprima un punct de vedere ca oricare altul, dar tânăra femeie nu se putu stăpâni să roșească. Întoarse privirea și se prefăcu că scrutează cerul.

– Unde vei merge când salvatorii ne vor duce înapoi? îl întrebă cu o detașare simulată.

Tomas făcu un gest vag.

– Nicăieri în mod special. Familia din partea mamei locuiește în apropiere de Jarea. Mă gândeam să mă duc acolo să mă odihnesc o săptămână, înainte de a merge s-o văd pe mama. Trebuie să-mi recapăt forțele.

– Există acolo cineva să se ocupe de tine?

Nu-și putuse ascunde îngrijorarea, dar de data aceasta el nu păru să se formalizeze.

– Nu în mod special. Câteva mătuși și niște veri, dar.... nu, nimeni.

– Vrei..... bâigui Lauren.

Ideea i se păru subit absurdă și se întrerupse.

– Ce să vreau?

– Nu, nimic important...

– Domnișoară Carter....?

Cunoștea acel ton stăpânit. Nu-i va da pace până nu-i va satisface curiozitatea.

– Ei bine, voiam să-ți propun să mă însoțești, spuse tânăra femeie jucându-se cu cureaua poșetei.

Se lăsă o tăcere atât de lungă, încât Lauren ridică până la urmă capul și-i întâlni privirea gânditoare.

– M-ai invitat pentru a putea să mă supraveghezi? o întrebă el atunci.

– Nu. Da. În sfârșit, în parte....

– Explică-mi.

Lauren inspiră profunsd.

– Ei bine, am avut un șoc revăzându-te brusc. În definitiv, eram convinsă că nu voi mai auzi vreodată vorbindu-se despre tine... Pe scurt, cum nu ești complet vindecat și ai spus că ai nevoie de o săptămână de odihnă înainte să mergi să-ți vezi mama, m-am gândit că poate ți-ar plăcea să vii într-un loc în care nu vei fi singur....

– Încetează! Încetează! Mă predau! exclamă medicul ridicând brațele, cu o expresie comică pe față. M-ai convins.

Râdea din toată inima. Lauren îl privi îndelung cu atenție, apoi clipi din ochi ca și cum se trezea.

– Închiriasem pentru ieri o mașină la aeroport, spuse ea cu o mină care exprima îndoială. Dar nu cred că au păstrat-o. Poate vom putea lua un taxi pentru a merge de la spital la aeroport și....

– Nu-ți face griji pentru problemele de transport, o întrerupse Tomas calm.

Cum se auzi un zgomot de motor, greierii tăcură.

Capitolul 5

De-abia îi lăsaseră elicopterele la spital, și medicul dispăru, cerându-i Laurenei să-l aștepte și să-l întâlnească la recepție.

Tânăra femeie făcu rapid o vizită medicală care, cum se aștepta, nu dovedi nimic anormal, apoi se îndreptă spre locul de întâlnire stabilit de Tomas, imediat la ieșirea din cabinet. Încă nu era acolo.

Tânăra femeie zări un telefon public lângă intrare și scotoci în poșetă pentru a căuta monedele spaniole care îi rămăseseră de la precedentele călătorii. Formă numărul părinților săi și aștepta. Cineva ridică în sfârșit receptorul, dar tot ce auzi pentru început, fu un concert de lătrături. Apoi se auzi o voce feminină.

– Ajunge, Carlo. Am răspuns. Alo?

– Bună ziua, mamă, spuse Lauren, cu un nod în gât de emoție, la ideea că s-ar fi putut să nu-și mai fi revăzut vreodată familia.

– Draga mea! Ce faci?

– Bine. Te sun pentru a-ți spune că mi-am permis să invit un prieten să vină la noi acasă. Sper că nu te deranjează? Nu te-am putut anunța mai înainte....

– Nu, este perfect. Tatăl tău va fi încântat. Și apoi, încă am timp să mă organizez.

– Hm, nu chiar.... De fapt, îți telefonez de la Alicante. Am reușit să am câteva zile de concediu în plus.

– Lauren, este formidabil! Vrei să venim să te luăm?

– Nu, mulțumesc. Prietenul în chestiune are o mașină. Ar trebui să sosim exact la timp pentru ceai, după siesta tatei. Apropo, ce face Sally? Era atât de nerăbdătoare să vă vadă....

– Îi place mult aici. Este deja neagră ca o măslină.

– Și Gemma și Ștrengarul? Presupun că vă face viața grea?

– Oh, este o problemă de obișnuință... Și apoi, sunt adorabili.

– Perfect. Mă grăbesc să vă văd. Pe curând.

Închise în clipa în care sosea medicul. Acesta îi făcu semn să-l urmeze și dispărură într-un taxi care-i conduse la aeroport.

Câteva minute după aceea, goneau în direcția sud, la bordul unui impresionant BMW gri.

Aerul condiționat alungase orice urmă de umezeală și imediat ce ajunseră în câmpie, Tomas lăsă să alunece acoperișul care se deschidea. Un vânt cald și încărcat cu parfum de rășină pătrunse în interior.

Rulară mult timp în tăcere. Lauren încerca să recunoască peisajul.

– Sper că prezența mea nu-ți va deranja părinții, spuse brusc însoțitorul său, întorcându-se spre ea. Cu siguranță, ar fi preferat să te aibă doar pentru ei.

– Chiar dacă aceasta ar fi situația, n-ar fi avut ocazia, răspunse tânăra femeie râzând. În casă mai există încă trei persoane și un câine.

Apoi se încruntă, cu un aer îngrijorat.

– Nu ți-am spus că vor fi invitați. Dacă te temi că vei fi deranjat și nu te vei putea odihni, nu este prea târziu pentru....

– Este în ordine, Lauren. Vorbește-mi mai degrabă despre toată această lume, pentru ca să nu fiu complet derutat.

– Ei bine, sunt părinții mei: Helen și David Cowling...

– Cu care semeni? o întrerupse Tomas.

– Cu amândoi, cred. Semăn destul de bine cu mama când avea vârsta mea: aceiași ochi albaștri-cenușii, același păr blond. În schimb, am moștenit caracterul neplăcut al tatălui meu.

– M-am grăbit să-ți verific spusele. Apoi?

– Al treilea rezident permanent este Carlo, un câine ciobănesc cu părul lung.

– În Spania? Probabil se topește literalmente vara.

– Mama se însărcinează să-i facă o tunsoare de vară la momentul potrivit. Și apoi, cunoaște toate colțurile de umbră din grădină și adoră să înoate pentru a se răcori.

– Carlo, foarte bine. Continuă, te ascult cu atenție.

– Primul invitat, sau mai degrabă prima, se numește Sally Thompson. A sosit acum o săptămână, cu Gemma și Filon.

– Este o prietenă a ta?

– Da. De fapt, cea mai bună prietenă. Este infirmieră în același spital cu mine, dar în alt serviciu.

– Și cine sunt Gemma și.... Ai spus chiar Ștrengarul?

– Da, este o poreclă. De fapt, se numește Thomas, cu un "h". Și există o serie de cărți pentru copii intitulată "Thomas Ștrengarul". Vei constata repede că eticheta i se potrivește foarte bine.

Se întrerupse o clipă. Ar fi trebuit să-i menționeze pe Thomas și Gemma mai curând, dar nu știuse cum să abordeze subiectul. Nici acum nu-i spusese esențialul.

Se apropiară de Altrea și tânăra femeie indică drumul de urmat. Mașina se angajă pe o șosea șerpuitoare pe flancul colinei. Curând, printre pini apăru Mediterana, apoi câteva locuințe se conturară la orizont.

– Iat-o! exclamă Lauren, arătând o casă de un alb strălucitor. Vila Atalaya.

– Este admirabil situată, comentă simplu medicul.

Opri BMW-ul în fața unui grilaj impozant din fier forjat. Lauren coborî și sună la interfon. Un concert de lătrături se făcu auzit imediat și un câine mare coborî aleea sărind, cu urechile în vânt.

– Carlo! Tânăra femeie se ghemui și-și trecu mâna prin grilaj.

– Cățel bun! Vii să ne spui bună ziua?

În clipa în care animalul îi recunoscu vocea, lătrăturile se transformară în chelălăituri ascuțite de bun venit. Nu întârzie să

se audă un zornăit și poarta alunecă ușor pe șine, în timp ce două siluete apărură în ușa casei.

Câteva minute după aceea, Lauren îl prezenta pe Tomas părinților săi. În ce-l privea pe Carlo, părea să-l fi adoptat deja pe medic, deoarece se lăsa mângâiat pe cap, mârâind de plăcere.

– Acesta se consideră a fi un câine de pază, remarcă David Cowling cu o mină care exprima îndoială.

– Este destul de impresionant pentru a-i îndepărta pe curioși, liniștiți-vă, răspunse Tomas zâmbind. Sper că sosirea mea nu vă ia pe nepregătite.

Helen îi înlătură scrupulele cu un gest.

– Nu vă neliniștiți, ne place enorm să primim.

– Fiica dumneavoastră m-a invitat doar când așteptam elicopterul, de aceea n-am putut să vă anunțăm mai devreme....

Tânăra femeie îi înfipse un cot în coaste și el tăcu. Întorcându-se spre Lauren, o privi surprins. Stăpâna casei le aruncă o privire bănuitoare.

– Ce elicopter?

– Nu le-ai spus nimic despre aterizarea forțată? întrebă Tomas cu o grimasă jenată.

– O aterizare forțată? îl întrerupse David Cowling. Dar despre ce vorbiți voi doi?

– Am așteptat puțin pentru a vă spune, oftă Lauren, dar iată.... Avionul nostru a avut ieri o aterizare forțată pe coline. Elicopterele de salvare nu ne-au găsit decât dimineață. Dar nu vă neliniștiți; în afară de câteva vânătăi, nu este nicio rană serioasă.

În ceea ce ne privește, am scăpat fără nicio zgârietură.

– Ah, bun, mormăi tatăl său. De acord... Acestea fiind spuse, aștept să am o versiune mai detaliată a evenimentelor mai târziu. Să intrăm, ne așteaptă niște băuturi răcoritoare.

Medicul își scoase cheile din buzunar și deschise portbagajul. Se pregătea să descarce bagajele, când se făcură auzite niște strigăte. Din casă, asemenea unor diavoli dintr-o cutie, apărură doi copii îmbrăcați identic în șorțuri și tricouri.

– Mamă!

– Este mama! A sosit!

– Veniți aici, monștrii mei, exclamă Lauren îngenunchind pentru a face față asaltului.

Îi îmbrățișă cu tandrețe pe Gemma și Thomas, strângându-i lângă ea. Când nu mai putu să întârzie mai mult prezentările, se ridică. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Tomas, ei sunt Gemma și Ștrengarul.

Chipul medicului se întunecase și nu răspunse nimic timp de câteva secunde. Apoi zâmbi, întinzând mâna celor doi copii. Dar culoarea ca de cretă și expresia dureroasă pe care o citi în privirea sa, n-o înșelară pe Lauren cu privire la adevăratele lui sentimente.

– Dar este numele meu, declară unul dintre puști pe un ton îmbufnat. Thomas, ca ștrengarul. N-aveți dreptul să aveți numele meu! Își puse pumnii mici în șolduri și-i aruncă o privire sfidătoare medicului. Acesta păru derutat o clipă de atacul brusc, dar își reveni repede.

– Nu este exact la fel. Numele meu este Tomas, fără "h". Vezi, se aseamănă, dar nu este identic.

– Și înseamnă că este același lucru ca mine. Eu, sunt "geamăn", pentru că Gemma și cu mine suntem gemeni. Gemma este de asemenea "geamăn". Dar dumneavoastră?

– Nu știu.

– Atunci va trebui s-o întrebați pe mama dumneavoastră sau pe bunica, interveni fetița. Bunicile știu totul.

O privi pe Helen cu un zâmbet radios.

– Mi-e sete, anunță David. Vom putea continua această discuție interesantă pe terasă, în fața unui pahar....

***

În timpul gustării, Tomas participă politicos la conversație, dar nu era greu de văzut că era distrat.

Lauren îl duse să viziteze rapid casa, iar el păru că apreciază răcoarea locului, cu pardoseli din marmură și decorațiuni pastel.

– Părinții mei au desenat totul ei înșiși, explică tânăra femeie cu mândrie.

Voiau o latură funcțională, dar care să nu prejudicieze spiritul locului.

Îi arătă un dulap din lemn, cu motive geometrice, trecând prin fața unei camere, apoi deschise ușa următoare.

– Cred că va trebui să împărțim baia, spuse Lauren, cu un semn din cap în direcția încăperii. Îți poți lăsa aici lucrurile de toaletă. Nu este lipsă de spațiu.

Se alăturară celorlalți după ce făcuseră duș și-și schimbaseră hainele. Tomas, revigorat și proaspăt bărbierit, nu părea totuși mai relaxat.

Puțin după aceea, Sally se întoarse dintr-o plimbare pe coline, exact la timp pentru a degusta prăjiturile de casă ale Helenei Cowling. Ștrengarul puse imediat ochii pe ea și-i explică în amănunțime inconvenientele "când porți același nume cu altcineva". Problema era gata să capete proporții nemăsurate, dar puștiul fusese convins în cele din urmă de bunica sa că nu avea de ce să-și facă griji, el numindu-se în plus Ștrengarul.

Toate aceste subtilități, ca și cea mai mare parte a discuțiilor de altfel, păreau să fi trecut mult peste capul medicului. Acesta părea că ridicase o barieră de netrecut între restul lumii și el. La intervale regulate, unul din cei doi copii făcea ceva pentru a-i atrage atenția și Lauren vedea de fiecare dată în privirea lui aceeași licărire de disperare.

Doar Carlo se bucura de favoare în ochii lui Tomas, care nu înceta să-l mângâie. Poate animalul simțise suferința bărbatului? În tot cazul, nu se clinti din loc toată după-amiaza, reclamând atenție printr-un schelălăit, de fiecare dată când noul său prieten părea să-l fi uitat.

Se apropia ora cinei și Sally se oferi voluntar să facă baie gemenilor, pentru ca Lauren să-și poată ajuta mama la bucătărie.

Tânăra femeie se gândi repede și-l întrebă pe Tomas.

– Ai nevoie de ceva?

De fapt, ezita să-l lase singur cu tatăl său. Cine știe ce-și va imagina acesta din urmă despre relația lor? Poate îi va pune întrebări stânjenitoare....

– Totul este în ordine, răspunse Tomas cu un zâmbet politicos.

Evita, așa cum făcuse de la apariția copiilor, s-o privească drept în ochi.

Tânăra femeie se duse în bucătărie, încordată ca un arc, încercând să-și asculte mama și în același timp conversația care-și urma cursul pe terasă.

– Lauren?

Tonul Helenei Cowling lăsa să se presupună că remarcase neatenția fiicei sale.

– Ce nu este în ordine, draga mea? Îl protejezi pe Tomas ca pe un copilaș. Ne ascunde ceva? Poate a fost rănit în accident...

– Nu, mamă, te-am anunțat că am scăpat nevătămați. Doar că.... știu că trebuie respectat secretul medical, dar.... să spunem că mi-a fost pacient un anumit timp. Sper că tata nu-și va face idei în legătură cu noi.

– Nu-ți face griji, răspunse mama sa sărutând-o cu afecțiune. Prietenul tău pare destul de mare pentru a se descurca singur în orice situație. Lauren nu se putu împiedica să pufnească în râs.

– Dacă ți-aș spune că în spital i se spunea ursul, îți va da o idee despre persoană?

– Atunci este la fel ca tatăl tău, râse Helen pe înfundate. Sunt curioasă să știu care va câștiga, tânărul sau bătrânul urs?

Râseră cu poftă și Lauren reuși în sfârșit să se destindă puțin.

– Cred că am face mai bine să lucrăm din culise, anunță ea. Încă nu este în deplină formă, dar se va opune cu fermitate la tot ce-i vom putea sugera pentru binele său. Este de preferat să nu-l atacăm direct....

– Și dacă i-aș cere să-l plimbe pe Carlo în această seară? Par să se înțeleagă bine amândoi. Ai putea merge cu ei.

– Excelentă idee. Voi profita de asta să-l întreb cum se simte, fără să ne privească cinci perechi de ochi.

***

Poate Tomas le ghicise intențiile, sau poate era în stare să citească gândurile Laurenei.

Oricum, de-abia pomenise Helen de plimbarea câinelui, că medicul se oferi voluntar să se ocupe de asta. Tânăra femeie acceptă simultan, fericită de acest concurs de împrejurări. Se duse repede în camera sa, îmbrăcă un pulover și i se alătură lui Tomas în grădină. Carlo sărea deja în sus de nerăbdare. Ieșiră și începură să urce pe culmea colinei. Noaptea era caldă și încărcată de parfumuri exotice, persistente. Un vânt ușor la mângâia fața. Lauren fu cea care rupse tăcerea.

– Crezi că te vei putea odihni, sau casa este prea zgomotoasă?

– Nu știu. Părinții tăi sunt foarte primitori, iar prietena ta este fermecătoare.

Tânăra femeie simți mușcătura unei gelozii trecătoare, dar nu semnală remarca.

– Copiii sunt cei care nu-ți plac, nu-i așa? Iată de ce n-am vrut să-ți vorbesc despre ei. N-ai mai fi venit....

– Asta nu pentru că nu-mi plac copiii, protestă Tomas. Dar știind ceea ce știi despre mine, trebuie să înțelegi că a fost o surpriză puțin.... să spunem dureroasă, să-i văd astfel picați din cer.

– Știu, răspunse Lauren cu o voce necăjită. De asta era gata să nu te invit după ce am văzut reacția ta în fața femeii însărcinate.

Imaginile din acea clipă îi reveniră în minte cu o crudă exactitate.

– S-ar spune că, peste tot unde merg, găsesc ceva care să-mi amintească faptul că nu voi putea avea copii.

Întinse brațul spre o tufă cu flori roșii, luă una și-i mirosi parfumul cu ochii închiși.

– Dar ești medic. Trebuie să continui să trăiești și să lucrezi. Ce-ai să faci?

Vei refuza oare să tratezi copii? Le vei interzice pacienților să-ți vorbească despre asta? Vei deveni sihastru?

Se opriră și Carlo se freca de picioarele lor, scâncind.

– Totul este în ordine, cățelule, spuse tânăra femeie mângâindu-l.

Întâlni mâna medicului îl blana groasă a animalului și rămaseră nemișcați o fracțiune de secundă, cu degetele înlănțuite. Apoi Lauren își reveni în grabă și se încordă.

Tomas se îndreptă în pas lent spre marginea drumului. Mediterana își etala în fața ochilor lor mantoul albastru-negru, care se contopea la orizont cu cerul înstelat.

– Ne putem întoarce? o întrebă cu o voce răgușită.

– Da. Oricum, Carlo nu pare să vrea să meargă mai departe.

– În acest caz, suntem doi, îl auzi Lauren murmurând.

Coborâră înapoi spre vilă. Ajunși în interior, Lauren pretextă lipsa de somn din noaptea precedentă, pentru a se duce cât mai repede în camera sa.

Doza antițânțari fusese branșată. Totuși, închise fereastrele care dădeau pe terasă, înainte de a aprinde lumina.

Patul era pregătit. Era vorba de un pat dublu și tânăra femeie simți o imensă dezamăgire la ideea de a dormi singură acolo. O clipă, se imagină strânsă lângă trupul atletic și gol al lui Tomas. Își mușcă buza și scutură energic din cap.

– Încetează! își spuse cu voce tare. De-abia îl cunoști....

Dar nu-și putu împiedica imaginația să lucreze.

Scoase de sub pernă o cămașă de noapte, o îmbrăcă și se strecură sub cearșafurile apretate și răcoroase.

***

O oră mai târziu, Lauren încă nu dormea. Se întoarse cel puțin a suta oară și oftă.

– Dacă nu reușesc să adorm, murmură în întuneric, nu-i voi putea înfrunta pe cei doi mici monștrii mâine.

Se așeză și-și trecu o mână prin păr. Cămașa de noapte i se lipise de piele. Nu era nici o adiere în încăpere. Gândurile sale, asemenea unui râu năvalnic, reveneau la perioada în care se ocupase de Tomas, apoi îi apărură imaginile reîntâlnirii lor din avion. Îndată ce închidea ochii, întunericul devenea complicele tulburării sale. Imposibil să doarmă în asemenea condiții.

Se ridică și, desculță, se îndreptă spre fereastră. Cerul era presărat cu mii de stele strălucitoare și peisajul scăldat într-un clar de lună aproape ireal, care le estompa contururile.

Lauren ieși pe terasă. Dalele de piatră mai păstrau puțin din căldura zilei. Se simțea o briză foarte ușoară. Tânăra femeie își scoase elasticul care-i strângea părul, pe care-l lăsă să cadă într-un val luminos pe spate. Stătu nemișcată, oferindu-se mângâierii aerului care-i pătrundea prin cămașa de noapte și-i răcorea trupul înferbântat. Greierii tăcuseră și doar foșnetul mătăsos al vântului prin pini se făcu auzit.

Piscina era netedă și argintie ca o oglindă. Lauren o privi zâmbind ușor, apoi murmură:

– De ce nu? Este suficient să nu fac zgomot....

Ezită, apoi coborî scara din piatră. Picioarele goale nu făcură niciun zgomot. Toate luminile vilei erau stinse. După toate aparențele, era singura care nu-și găsea somnul.

După o ultimă privire împrejur, își scoase cămașa de noapte și o lăsă să cadă la picioare. Apoi se scufundă în liniște în lichidul întunecat și înotă cu încântare până în mijlocul bazinului.

Apa îi alungă toată tensiunea din trup și se abandonă minunatei senzații de libertate care o cuprindea. Făcu mai multe lungimi, sperând ca efortul să-i permită să adoarmă mai ușor.

Imediat văzu imaginea patului său gol, ca și a lui Tomas, de asemenea singur în încăperea vecină. Lauren se încruntă și ieși din apă. Părul îi cădea de-a lungul trupului ca niște nervuri întunecate, subliniindu-i formele perfecte.

Se înfioră și sânii i se întăriră sub atingerea aerului. Picăturile de apă șiroiau pe ea ca niște perle de argint, trasând urme pe pielea albă.

Cu coada ochiului, percepu o mișcare care îi atrase atenția. Se întoarse spre verandă, întrebându-se dacă își deranjase părinții sau pe Carlo.

Un fotoliu scârțâi și o umbră se desprinse din întuneric. Silueta înaltă a lui Tomas apăru atunci și înaintă pe terasa scăldată de lumina lunii.

Capitolul 6

– Tomas, murmură tânăra femeie în șoaptă.

Inima începu să-i bată mai repede când observase pe cineva. Faptul de a ști cine era acel cineva, acum, nu făcea decât să-i accentueze tulburarea.

Briza îi aminti brusc că era complet goală. Scoase un strigăt gâtuit și încercă stângaci să-și ascundă goliciunea cu mâinile. Își luă repede cămașa de noapte și se ascunse în spatele ei.

– Lauren...

Vocea medicului era răgușită, aproape de neauzit. Se apropie de ea și-i întinse un prosop.

Tânăra femeie stătea nemișcată și-i aruncă o privire speriată, ca o căprioară fascinată de farurile unei mașini. Era cumplit de conștientă de indecența situației și tot trupul îi comanda să fugă, dar nu era posibil.

– Ține.

Tânăra femeie tresări, aproape surprinsă să-l simtă atât de aproape, când îi înfășură umerii cu un cearșaf de baie.

– M.... mulțumesc, bâigui, strângând cu neîndemânare prosopul în jurul ei.

Atunci, ridică ochii. Tot câmpul său vizual era ocupat de bustul larg, gol și sculptural al lui Tomas. Lauren deschise gura și fără să se gândească, plecă privirea. Lăsă să-i scape un oftat – nu știa dacă de ușuare sau de dezamăgire – observând că purta niște pantaloni din pânză. Își simți obrajii îmbujorându-se și făcu un pas într-o parte, ca pentru a dispărea în întuneric.

Tomas nu se mișcă, dar o privi cu intensitate.

– Lauren, spuse în sfârșit, în șoaptă, îmi pare rău că te-am speriat. Tocmai profitam de răcoarea nopții când ai sosit. Mă pregăteam să-ți spun că sunt acolo, dar păreai.... preocupată, așa că am preferat să te las singură.

– Totuși, ai fi putut să te arăți înainte să încep să înot! replică tânăra femeie, îngrozită la ideea că o văzuse scoțându-și cămașa de noapte.

Nu putu spune mai mult, cuprinsă de un teribil sentiment de rușine când îi veni în minte modul în care se abandonase mângâierii aerului: lasciv, nici mai mult nici mai puțin.

– Ar fi trebuit să-mi spui că erai acolo, repetă cu înverșunare.

– Îmi pare rău că te-am pus în încurcătură, dar....

Scutură din cap și ridică mâinile în semn de neputință.

– Nu pot să spun că regret că am fost acolo, concluzionă.

Nu-și desprindea ochii de la părul său, ca fascinat.

Îi luă o șuviță recalcitrantă și o puse la loc în valul unduitor și întunecat. Lauren se înfioră și se întoarse să plece. Nu făcuse doi pași, că o mână o prinse cu blândețe, dar ferm.

– Știi, nu este un lucru de care poți să fugi.

Era lângă el, mult prea aproape pentru ca tânăra femei să poată gândi calm.

– Nu știu despre ce vrei să vorbești, spuse pe un ton pe care-l spera degajat. Nu fug, mă întorc pur și simplu în camera mea.

Încercă să se elibereze, fără succes.

– Fricoaso! Știi foarte bine ce vreau să spun.

Îi dădu drumul o clipă, doar cât timp o prinse de încheietura mâinii, pe care o ridică între ei ca pe un trofeu. Lauren își simțea pulsul accelerându-se sub degetele abile ale însoțitorului său. Îl văzu clătinând din cap în penumbră, cu un aer mulțumit.

– Asta.... doar pentru că m-ai speriat, pretinse ea.

Dar vocea nesigură îi contrazicea cuvintele.

– Nu, Lauren, nu....

În mod curios, Tomas părea mai mult întristat decât supărat.

– Tot timpul în care m-ai îngrijit, continuă el, mi-ai spus întotdeauna adevărul: despre tratament, despre șansele mele și chiar asupra nesociabilității mele. N-ai să începi să mă minți acum?

Se lăsă o tăcere care păru să dureze o veșnicie. Tânăra femeie încercă disperată să găsească ceva de spus, orice – dar nu-i veni nimic, decât o ciudată înțepătură în ochi.

În clipa în care credea că nu-și va mai putea reține lacrimile, medicul duse încheietura mâinii la buze și i-o sărută.

– Noapte bună, Lauren, murmură Tomas lângă pielea sa. Somn ușor, îngerul meu.

Îi dădu drumul și, fără o vorbă în plus, dispăru în noapte.

Lauren rămase o clipă stupefiată, incapabilă să reacționeze. Frigul o aduse la realitate. Ajunse în camera sa în fugă, aruncă într-un colț cămașa de noapte umedă și îmbrăcă un tricou vechi. Apoi se ghemui în pat.

Oare ce o apucase să se scalde goală în plină noapte? Orice bărbat ar fi luat asta ca pe un avans. Și Tomas era bărbat.

"Și ce bărbat!" se gândi, amintindu-și umerii lați și brațele musculoase....

– Ajunge!

Aproape strigase și așteptă tremurând ca liniștea să-și reintre în drepturi. Atunci, începu să plângă încet în pernă.

***

– Mamă!

– Haide, mamă, trezește-te!

Vacarmul stereofonic ce o trezi era însoțit de zgâlțâieli puternice, deoarece gemenii săreau în patul său. Își scoseseră sandalele și-și vârâseră picioarele sub pătură.

Lauren își trecu brațele în jurul umerilor lor și-i strânse lângă ea, respirându-le cu încântare parfumul de copii.

– Bună ziua, teroriștilor, spuse Lauren prefăcându-se că-i rondăie. Sper că nu l-ați trezit pe bunicul!

– S-a trezit deja, anunță Șirengarul.

– Și bunica de asemenea, adăugă Gemma pentru a nu rămâne datoare.

– Într-un minut mâncăm, reluă fratele său. De asta am venit, să te anunțăm. Trebuie să mergem să-l luăm și pe domnul?

Făcu câteva sărituri în pat, așteptând permisiunea de a merge să trezească invitatul. Lauren se gândi la modul în care ar fi primit Tomas o asemenea trezire și scutură din cap.

– Nu va fi necesar, spuse în aceeași clipă o voce care venea din ușă.

Medicul stătea rezemat de canat, nonșalant și zâmbitor. Purta o cămașă ușoară și aceiași pantaloni din pânză ca noaptea trecută. Tânăra femeie îl privi fără o vorbă, cu inima palpitând.

– Bună ziua, exclamă Tomas în gura mare.

O umbră trecu o clipă peste trăsăturile sale, apoi dispăru.

– Bună ziua, domnule.... începu Șirengarul.

Apoi se aplecă spre mama sa și murmură cu un aer jenat.

– Mamă, știu că se numește Tomas, dar nu-i cunosc numele celălalt.....

– Este doctorul Lawrence, dragul meu.

– Dacă nu vedeți niciun inconvenient, interveni respectivul, aș prefera să mi se spună Tomas. ț

Nu este cazul să li se impună ceremonialul nostru profesional.

Își aținti ochii asupra Laurenei, ca și când voia să evite să-i privească direct pe copii. Tânăra femeie încuviință și imediat el se îndreptă și bătu din palme.

– Bine! Ștrengarule și Gemma, spuse intrând cu pași mari în încăpere, oare ați venit s-o ajutați pe mama să se îmbrace? Credeți că are nevoie și de ajutorul meu?

Pe față îi apăru un zâmbet malițios. Lauren protestă, dar vocea îi fu acoperită de hohotele de râs cristalin ale gemenilor. Acum, ochii lui Tomas străluceau de o lumină pe care tânăra femeie nu le-o cunoștea.

– Mama este o persoană mare, explică Gemma redevenind serioasă. Se poate îmbrăca singură.

– Serios? În acest caz, ați face mai bine s-o lăsați să se pregătească. Altfel, bunicul vostru o va certa că a fost prea înceată.

Fu o explozie de brațe, picioare și pături amestecate, în timp ce puștii săreau din pat.

Câteva clipe, Lauren se află acoperită doar cu tricoul, care se oprea de-abia deasupra taliei. Medicul o privi cu un aer ciudat și tânăra femeie se înfioră ca și când ar fi atins-o. Se grăbi să tragă cearșaful pe ea.

– Strici cheful celor din jur, murmură Tomas făcând cu ochiul și îndepărtându-se pentru a-i lăsa pe micuți să treacă. Bine, dacă ești sigură că te poți descurca singură....

Își lăsă fraza neterminată și ridică mefistofelic o sprânceană înainte de a pleca. Oftând, Lauren căzu înapoi pe pernă. Nu înceta să se mire de diferența dintre acest Tomas Lawrence și cel de la spital. Oare era posibil ca ursul să se fi schimbat atât de mult? Sau poate medicul era astfel înainte de boală?

"Ce importanță are răspunsul?" se gândi sărind jos din pat. Se simți cuprinsă de o bucurie nouă, de o fericire pe care n-o simțise niciodată până atunci.

***

Tânăra femeie își spălă părul și-l pieptănă. O emoție absurdă o cuprinse când observă că săpunul pe care-l ținea mirosea a lămâie, ca pielea lui Tomas. Își reproșă în sinea sa confuzia juvenilă și ieși în grabă de la duș.

Câteva minute după aceea, îmbrăcase o fustă largă și un tricou scurt fără mâneci, albastru-marin și se îndreptă cu pași mari spre terasă.

– Ești ultima, ca de obicei, comentă tatăl său, când salută pe toată lumea. Va trebui să faci niște eforturi când nu vom mai fi aici. Te previn, Carlo nu va ezita să vină să te ia pentru plimbarea sa.

– Îmi pare rău, spuse Lauren, întinzând mâna spre carafa cu suc de portocale. Am dormit prea mult.

– Când nu vor mai fi aici? o întrebă Tomas în șoaptă, câteva minute după aceea. Ce nu este în regulă? Părinții tăi sunt bolnavi? Lauren se încruntă, îl privi cu stupoare, apoi nu se putu stăpâni să râdă, înțelegând cauza confuziei sale.

– Nu, nu este nimic atât de dramatic! exclamă tânăra femeie.

– Dimpotrivă, este ceva foarte monden, interveni Helen Cowling, care, evident, auzise totul. Soțul meu și cu mine le-am promis unor prieteni să le facem o vizită în Germania, iar fiica noastră s-a oferit cu amabilitate să aibă grijă de câine. Bietul Carlo n-ar suporta să fie pus într-o cușcă.

Urmă o clipă de dezordine, în care Lauren se ocupă cu mustrarea copiilor, pe punctul de a începe o bătălie cu dulceață.

– Așadar, vei rămâne singură cu prietena ta, spuse în sfârșit Tomas.

– Oh, nu! Sally se întoarce în țară cu același zbor ca părinții mei. Carlo va trebui să se mulțumească doar cu copiii și cu mine.

Urmă o tăcere și tânăra femeie își văzu părinții schimbând priviri uimite.

– Cât timp intenționezi să rămâi în regiune, Tomas? întrebă David Cowling cu blândețe.

Lauren își mușcă buza și-și așeză grăbită bolul, înțelegând concluziile pe care le putea trage medicul din cuvintele sale. Se va simți pur și simplu dat afară....

– Încă două zile, dacă nu vă deranjează, răspunse cel întrebat, pe un ton amabil. După care, va trebui să consacru ceva timp familiei.

– Bine, bine...

David îl aprobă, dând din cap.

– Familia este piatra de temelie a oricărei societăți stabile, enunță cu emfază.

În ce-l privea pe Tomas, nu părea să devină bănuitor față de cuvintele Laurenei.

Se străduia să întindă dulceață de caise pe o felie de pâine prăjită când ridică brusc ochii spre ea și-i aruncă o privire devastatoare, înainte de a se apleca din nou peste tartina sa, ca și când nimic nu se întâmplase. Lauren înghiți cu greu, apoi se simți roșind și plecă ochii.

Treburile casnice fură terminate cât ai clipi din ochi, fiind un mare număr de voluntari.

Copiii se distrau extraordinar întinzând lenjeria, în timp ce mama lor efectua bilanțul de sănătate zilnic al domnului Cowling.

Medicul nu întârzie să vină să dea târcoale prin împrejurimi, cu zâmbetul pe buze.

– Totul este în regulă? întrebă pe un ton detașat, când Lauren își puse la loc stetoscopul.

– Perfect. Atâta timp cât tata rămâne liniștit, desigur.

– Mi-e greu să fac altfel, răspunse acesta din urmă. Mai ales cu supravegherea atentă a mamei tale. Ah, femeile! încheie, ridicând ochii la cer.

Tomas râse din toată inima, înainte de a bate în retragere sub privirea prefăcut ofensată a Laurenei.

***

Dimineața se desfășură liniștită. Lauren se duse să se plimbe cu Carlo și cu copiii, iar aceștia din urmă insistară ca mama lor să se scalde cu ei.

Căldura sporise și nimic n-o tenta mai mult pe tânăra femeie decât perspectiva unei băi răcoritoare. Dar amintirea nopții precedente rămăsese vie și un fior de rușine o copleși la ideea de a apărea în fața lui Tomas îmbrăcată doar în costum de baie.

– Mamă, vii? strigă Ștrengarul din piscină.

Lauren cedă. Își puse costumul de baie și ajunse repede pe marginea bazinului. Gemenii se zbenguiau deja, stropindu-se cu țipete puternice. Chiar câinele coborâse pe primele trepte, iar blana lungă de pe labe plutea în corolă în jurul său.

– Privește, mamă, Carlo și-a pus apreschiurile, exclamă Gemma râzând. Oare poate să vină să înoate cu noi, spune?

– Arătați-mi mai întâi progresele pe care le-ați făcut la natație. Vom vedea după aceea.

Copiii se năpustiră asupra ei și o antrenară în jocurile lor, alăturându-se puțin după aceea bunicilor. Doar Tomas rămăsese întins într-un fotoliu și nu intră în apă decât când gemenii ieșiră.

Lauren crezu la început într-o coincidență, dar văzându-l de-a lungul întregii zile, evitându-i cu grijă pe Ștrengar și pe

Gemma, înțelese că avea o problemă. Se temea probabil să se atașeze de ei....

Asta nu însemna că nu-i privea. Ba dimpotrivă: își ațintea privirea asupra lor cu un fel de disperare furioasă, ca și când voia să înmagazineze cât mai multe imagini posibile ale fericirii oferite de copii. Fericire care lui îi era refuzată pentru totdeauna. Tânăra femeie nu putea decât să asiste neputincioasă la suferința sa.

***

În acea seară, în liniștea camerei sale, Lauren se gândi la egoismul Elenei, fosta logodnică a medicului. Oare cum îi putuse refuza bucuria de a fi tată?

Se răsuci iar și iar în pat, incapabilă să adoarmă, ca și noaptea trecută. Din nou ochii i se umplură de lacrimi. Dar nu va plânge.

Nimic nu putea schimba faptul că Tomas se supusese chimioterapiei și că șansele sale de a putea să procreeze erau de acum, dacă nu nule, cel puțin minime.

Fără aversiunea logodnicei sale de a încerca o inseminare artificială, s-ar fi putut efectua o prelevare salvatoare înaintea radioterapiei....

"Eu aș fi îndurat asta pentru el...."

Fu ca și cum ar fi strigat, sfâșiind liniștea nopții.

Semnificația a ceea ce tocmai gândise o lovi ca un bici.

Ea ar fi îndurat asta? Să aibă copilul lui? Dar asta însemna....

Respinse pătura și se ridică. Trebuia să găsească un mijloc de a-și schimba cursul gândurilor. Oricare.

Niciodată, își jurase după căsătoria dezastruoasă. Niciodată nu-i va mai permite unui bărbat să intre în viața sa. Și iată că deodată....

Mintea înfierbântată nu-i lăsa de ales: trebuia să alerge sau să înoate, pe scurt, să consume cât mai repede surplusul de energie provocat de acest puseu de adrenalină. În câteva secunde, își îmbrăcase costumul de baie, reținând lecția din noaptea precedentă. Nu se punea problema să fie surprinsă din nou în ținuta Evei de medic, în cazul în care acesta s-ar fi decis să ia aer....

Traversă terasa cu pași grăbiți și intră fără să aștepte în apa rece. Toți mușchii îi erau încordați.

În timp ce înota, continuă să reflecteze. Era văduvă, avea în grijă doi copii și era de o neîncredere bolnăvicioasă față de bărbați, de la eșecul căsniciei sale.

De ce și-ar asuma riscul de a se aventura într-o relație care ar fi încă de la început compromisă de teribila rană morală pe care o suferise medicul?

Și oricum, el își dorea să înnoade o adevărată legătură cu ea?

Oh, desigur, dacă i se ivea ocazia, cu siguranță Tomas va ceda dorinței evidente pe care o încerca pentru ea. Dar era puțin probabil să meargă până la a se ocupa de doi copii ai unui alt

bărbat, care îi vor aminti permanent de o bucurie la care nu va avea niciodată dreptul.

Înotă până la epuizare, fără ca răcoarea apei să reușească să-i calmeze mintea înfierbântată. Ieși în sfârșit din bazin și se înfășură tremurând într-un prosop. Peisajul din jur nu era decât calm și frumusețe. Natura desena un teatru de umbre chinezești pe ecranul mării. Dar chiar și aici, era îngrozitor de singură.

Își strânse prosopul în jurul umerilor, într-o zadarnică tentativă de a se încălzi, apoi intră în casă. Pătrunse în cabina dușului fără măcar să aprindă lumina și lăsă apa caldă să-i curgă pe față și să se amestece cu lacrimile sale. Când se hotărî să iasă, nu știu cât timp rămăsese suspinând sub jet.

Se pieptănă și, tot pe întuneric, ajunse pe culoar. Podeaua era rece, dar aproape nu simțea.

– De ce plângi?

Vocea lui Tomas străpunse întunericul și Lauren crezu să inima i se va opri. Își duse convulsiv mâna la gură și întrebă cu o voce tremurând de emoție:

– Ce.... faci aici?

Lauren îi auzi sunetul înăbușit al picioarelor goale pe dalele de marmură și-i distinse în sfârșit silueta în noapte. Era atât de aproape, încât îi percepea ritmul lent al respirației. Ca la spital....

– De ce plângi? repetă Tomas.

Capitolul 7

Lauren rămase tăcută mult timp. Oare ce scuză ar putea avansa, care să poată rezista perspicacității medicului și minții sale suspicioase?

– De ce plâng? repetă ea în cele din urmă, cu o voce care se străduia să fie fermă. Nu știu, poate am săpun în ochi, nimic mai mult....

– Minți, replică Tomas luând-o de umeri.

O escortă, împingând-o mai mult, până la camera sa, trântind ușa cu cotul. Apoi se rezemă de ea și oftă.

– Acum, aprinde lumina, spuse încet.

Încă nu-i dăduse drumul. Tânăra femeie încremeni și încercă să-și pună puțină ordine în gânduri. Dar un laconic "Cum?" fu tot ce găsi să spună.

– Ai auzit foarte bine.

Aprinde lumina.

Vorbea ca și când i se adresa unei copile, în timp ce strânse mâinile pe umerii săi.

– Nu.

Lauren reacționase instinctiv. Dacă apăsa pe întrerupător, medicul va remarca imediat ochii săi roșii și pleoapele umflate.

– De ce? întrebă Tomas pe un ton nevinovat. N-ai nimic de ascuns, nu-i așa?

Provocarea pe care o percepu în vocea lui o scoase din letargie și-și dădu brusc seama de locul în care se afla.

– Ce faci în camera mea? îl întrebă – cam târziu. N-ar trebui să fii aici. Părinții mei....

– Ai milă, nu-i folosi ca scuză. Ești majoră, nu?

– Dar casa asta este a lor! N-ar fi potrivit ca... noi....

Tomas se aplecă și buzele li se întâlniră. Pentru Lauren, lumea păru să se reducă brusc la dimensiunile încăperii, la cercul protector al brațelor medicului.

Un val de căldură străbătu trupul tinerei femei și încercă să se elibereze. Dar el o ținea cu fermitate și în cele din urmă se abandonă acelei îmbrățișări extrem de plăcute. Pielea îi deveni de o sensibilitate dureroasă. Lăsă să-i scape un geamăt.

"N-ar trebui să faci asta", îi murmură o voce în minte, în timp ce se prindea cu pasiune de ceafa lui Tomas. Dar cum putea rezista, când o cuprindea o asemenea exaltare?

Apăsarea fierbinte a buzelor lor se intensifică, devenind mistuitoare. Lauren se simți îndreptându-se spre un ocean de senzații amețitoare. Percepțiile i se estompară și nu-și mai auzea

decât bătăile inimii. Doar dacă nu era cea a lui Tomas? Erau atât de aproape...

Oare cât timp rămaseră astfel îmbrățișați? Nu destul pentru ca ea să-i i se ofere trup și suflet, cum și-ar fi dorit. Dar suficient pentru a permite unui confuz sentiment de vinovăție să-și croiască drum în mintea sa înfierbântată.

Lauren se dădu brusc înapoi, rupând legătura dintre ei, ceea ce fu ca un fel de sfâșiere.

– Ce suntem pe cale să facem, Tomas? îl întrebă cu o voce întretăiată.

Medicul încremeni, dar mâinile i se odihneau încă pe șoldurile Laurenei. Un râs grav străpunse întunericul, apoi el o sărută pe frunte. Respirația îi revenea treptat la ritmul normal.

– În ce mă privește, nu sunt suficient de ruginit pentru a nu ști ce facem, îi răspunse medicul. Dar tu, poate ai fost prea mult singură și ai uitat plăcerea pe care o simți făcând dragoste?

Lauren nu răspunse nimic. Căldura încântătoare care o cuprinsese trecuse acum, și când medicul căută din nou drumul spre buzele sale, dădu brusc capul înapoi, apoi făcu câțiva pași în spate.

– Lauren?

Aceasta înălță capul cu un aer sfidător.

– Tu.... Lasă-mă în pace.

– De ce? Nu poți să negi că suntem atrași unul de celălalt. Doar dacă nu mi-ai spus tot. Există un bărbat în viața ta?

– Nu, răspunse tânăra femeie fără să se gândească.

Se blestemă imediat că pierduse o ocazie atât de bună să-l țină la distanță. Simplul fapt de a-l vedea atât de aproape o tulbura mai mult decât ar fi putut spune.

Dacă nu avea decât s-o sărute pentru a deveni doar o marionetă în brațele sale, nu-i va trebui mult să înțeleagă că-l iubea, că era singurul bărbat care avusese vreodată un asemenea efect asupra ei. Și atunci....

Tăcerea deveni apăsătoare.

– Așadar, ea avea dreptate, murmură Tomas în cele din urmă cu o voce posomorâtă.

În ciuda întunericului, tânăra femeie îi văzu umerii încovoindu-se.

– Cine avea dreptate? Și referitor la ce?

– Elena. Când spunea că nimeni nu vrea un bărbat incomplet.

Se întoarse și se pregătea să iasă. Laurenei îi trebui o clipă pentru a realiza enormitatea cuvintelor sale, apoi se repezi spre ușă și se rezemă cu spatele de ea, înainte ca Tomas s-o fi deschis.

– Nu, exclamă tânăra femeie.

– Lauren, n-are rost, spuse medicul pe un ton obosit, fără măcar s-o privească.

– S-a înșelat, articulă ea, cu inima bătând puternic.

Își mușcă buza, șovăind, apoi ultimele reticențe dispărură.

– Femeile te vor. Eu te vreau, adăugă Lauren aproape în șoaptă.

– Dar....

– Oh, Tomas... Acum, că-și deschisese inima doctorului, o cuprinse o incredibilă senzație de libertate. Ridică o mână și-i mângâie tandru obrazul.

– Pentru mine, ești mai viril decât orice alt bărbat.

Degetul său mare trasă conturul unei buze pline și bine desenată. Tomas îi prinse mâna și-i sărută pătimaș căușul palmei.

– Atunci, de ce?

– Nu pot.... nu îndrăznesc...

Oare cum să-i explice că-i era teamă de o relație amoroasă? Unele persoane poate nu considerau actul sexual sinonim cu un angajament, dar ea nu era una dintre acestea. Nu va merge mai departe dacă nu-și va putea domina temerile, neîncrederea instinctivă.

– Când pleacă părinții tăi?

Întrebarea, aparent fără legătură cu subiectul, o surprinse.

– Poimâine. De ce?

– Asta îmi lasă două zile pentru a te convinge, murmură Tomas ca pentru el însuși.

– Să mă convingi?

– Da. Să te conving că ce se întâmplă între noi este normal, chiar dacă suntem în vila părinților tăi.

Îi atinse buzele cu un sărut ușor și ieși. Lauren se rezemă tremurând de lemnul ușii și observă că halatul său de baie era încă prins acolo. Zâmbi obosită. Ținuta sa ușoară era o invitație la dragoste și totuși, medicul preferase mai degrabă s-o sărute și să se ducă la culcare, decât să cedeze dorinței sale.

"Pentru că mă dorește", se gândi cu emoție, amintindu-și trupul lui Tomas, arcuit lângă al său. Dar acceptase să-i lase timp de gândire... Cât de diferit era de Jeffrey!

Apariția bruscă a fostului soț în gândurile sale îi dădu un gust amar la evocarea clipelor pe care tocmai le trăise. Era foarte palpitant să te îndrăgostești, dar ea nu trebuia să uite niciodată că rareori lucrurile erau așa cum păreau să fie...

Își frecă energic părul ud, ca pentru a nu se mai gândi la ce o jena cu adevărat. Îl lăsase pe Tomas să creadă că refuzul său de a se angaja mai temeinic se datora prezenței părinților săi. Oare după plecarea lor va avea ocazia să-i explice adevăratele îndoieli?

***

Cu intuiția specială a copiilor mici, Ștrengarul și Gemma remarcară cât de mult îl fascinau pe prietenul mamei lor.

Cu cât încerca acesta din urmă să-i evite, cu atât încercau mai mult să-i atragă atenția. Lauren observă asta chiar a doua zi dimineață. Ocupată să taie un trandafir pe o terasă laterală, tânăra femeie putea să observe, fără să fie văzută, ce se întâmpla lângă piscină.

Două ființe mici se ridicaseră cu curiozitate spre medic în timp ce acesta se odihnea într-un șezlong.

– Te rog, vrei să vii cu noi să-l plimbăm pe Carlo?

Toată lumea este ocupată, în afară de tine.

Tomas se îndreptă și-și scoase ochelarii de soare.

– Sunteți siguri că are nevoie să iasă? îi întrebă pe un ton suspicios.

Îi studia cu un amestec de uimire și amuzament, apoi îngenunche în fața lor.

– Ce-a spus bunicul? reluă el.

– A spus că n-ar trebui să te plictisim, mărturisi cu sinceritate, Gemma.

– Dar, adăugă imediat Ștrengarul, Carlo chiar are nevoie să iasă, pentru că i-au dat niște prăjituri în plus după-masă.

– Foarte bine. Să mergem să vedem ce spune bunica.

Fetița râse pe înfundate și-l luă de mână, în timp ce fratele său obiectă:

– Nu este bunica ta. Este a noastră.

– Tu ai o bunică? întrebă Gemma.

– Nu, nu mai am.

Lauren îi văzu pe copii schimbând un semn de înțelegere din cap.

– Atunci, vrem s-o împărțim pe a noastră cu tine, anunță fetița cu generozitate.

În acea clipă dispărură sub verandă și tânăra femeie nu auzi răspunsul medicului. Nu se putu împiedica să zâmbească în fața ironiei situației. Înțelegea foarte bine dorința lui Tomas de a nu se atașa de gemeni. Ea însăși nu-i văzuse timp de zece zile, de când Sally plecase cu ei în avans și-i lipsiseră teribil. Dar bietul

Tomas nu părea să mai aibă de ales de când copiii îl aleseseră ca tovarăș de joacă!

Zâmbetul îi dispăru când se gândi din nou la reacția lui Tomas, în ziua sosirii lor, apoi modul în care îi observase mai târziu pe Gemma și pe Ștrengar. Știa, orice ar fi putut el spune, că medicul avea foarte multă dragoste de oferit. Dar cum să-l facă să-și dezvăluie sentimentele, să se lase pradă lor?

***

La sfârșitul după-amiezii, Lauren îl găsi pe Tomas pe marginea piscinei, în timp ce copiii se pregăteau pentru ultima baie din zi. Era întins confortabil într-un șezlong și tânăra femeie observă că pielea sa își regăsise o parte din bronzul natural.

Un strigăt pătrunzător răsună, în timp ce gemenii concurau din nou în imaginație pentru a atrage atenția.

– Tomas, strigă Ștrengarul, privește-mă sărind!

– Și pe mine, reluă Gemma, plonjând într-o jerbă de apă, alături de fratele său. Lauren se așeză pe primele trepte ale bazinului și le aruncă o minge colorată gemenilor.

– Tomas? spuse ea, profitând de o clipă în care aceștia din urmă erau prea ocupați pentru a o auzi.

Medicul înălță capul. Lauren nu-i putea vedea ochii în spatele lentilelor fumurii, dar bănui că o privea cu atenție.

– Îmi pare rău că ei te plictisesc atât de mult. Probabil ți-e greu să te odihnești în hărmălaia asta.

I se puse un nod în gât când constată că Tomas nu renunțase la expresia sa austeră. Apoi, brusc, el se ridică și își bombă pieptul într-un gest comic.

– Nu-mi rămâne decât un lucru de făcut, o anunță pe un ton solemn. Să mă alătur lor!

Alergă spre piscină și plonjă cu un strigăt războinic, înainte de a reapărea la suprafață zâmbindu-le copiilor stupefiați.

– Hei, voi doi. Nu țineți mingea doar pentru voi, sau vin s-o iau.

Își marcă amenințarea cu un mormăit amenințător, iar puștii scoaseră strigăte speriate și încântate în același timp.

Lauren observă scena cu un zâmbet și-și înconjură genunchii cu brațele. Dacă mai avea încă vreo îndoială privind sentimentele sale față de medic, aceasta dispăruse în clipa în care acesta din urmă se năpustise în bazin.

Își șterse o picătură de apă din colțul ochiului – era oare o lacrimă? – și se gândi că ar fi fost un tată minunat, dacă destinul n-ar fi hotărât altfel. Acum, nu mai putea decât să se bucure de copiii altuia, știind că, oricare ar fi fost atașamentul lor reciproc, până la urmă vor trebui să se despartă.

Tânăra femeie fu scuturată de un fior și se strădui să se gândească la altceva. Se ridică și se îndreptă spre un mecanism atașat de peretele bazinului, chiar sub nivelul apei.

– Tomas, strigă ea, zâmbind malițios. Ai văzut asta?

Îl auzi înotând spre ea și declanșă un buton. Medicul dispăru imediat într-un vârtej de bule și de apă care țâșni în jet puternic din gurile de alimentare. Apoi apăru din nou la suprafață, tușind și scuipând exagerat, pentru a-i amuza pe copii.

– I-ai făcut-o, mamă, exclamă Ștrengarul, când Tomas înotă spre ei contra curentului.

În ciuda lunilor de boală, aparent nu-și pierduse nimic din forță. Lauren simți un fior ciudat văzându-l astfel, cu toți mușchii încordați, înaintând în direcția sa, împotriva rezistenței apei. Tânăra femeie plonjă din nou mâna spre mecanism și un al doilea jet se adăugă forței primului, cu un vuiet înăbușit. Medicul nu putu decât să se recunoască învins și se lăsă dus spre marginea bazinului.

– Trișoareo! strigă Tomas când își regăsi respirația.

– Mama a câștigat, mama a câștigat! cântau gemenii, începând un dans îndrăcit de victorie.

Tânăra femeie le zâmbi tandru. Păreau să se amuze extraordinar.

Realiză brusc că Tomas era pentru ei o figură aproape paternală, că răspundea unei așteptări inconștiente din partea lor. Oh, îl aveau bineînțeles pe bunic, dar vârsta sa îl obligase să-și limiteze activitățile și-și arătase indulgența față de copii. Ea însăși nu avusese vreodată o legătură cu un bărbat după moartea soțului, preferând să-și consacre mai degrabă serile gemenilor, decât să iasă.

– Lauren?

Tresări, simțind o mână udă și rece pe coapsa sa și privi fără o vorbă degetele bronzate ale medicului care-i dungau pielea de culoare arămie.

– Oare nu este timpul pentru copii să iasă? o întrebă încruntat.

Apoi păru că observă ce privea ea cu atâta stânjeneală și-și retrase prompt mâna. Tânăra femeie se simți roșind și nu îndrăzni să-l privească în față. Păstra ochii ațintiți asupra liniei albe vizibilă pe bustul lui Tomas, care-i amintea că ea avea o cicatrice similară pe spate...

Era contribuția sa secretă la sănătatea actuală a bărbatului pe care-l iubea.

– Lauren? repetă medicul.

– Da. Oh.... îmi pare rău, mă gândeam la altceva.

Clipi din ochi ca și când se trezea.

– Este într-adevăr timpul să se întoarcă... sau veți fi complet arși! strigă adresându-se gemenilor. Strângeți mingile. Vă veți putea juca aruncându-le câinelui când ieșiți.

Această perspectivă plăcută tăie brusc protestele copiilor și Lauren îi explică medicului ritualul.

– Să-i aruncăm mingi lui Carlo este singurul mod pe care l-am găsit pentru a-l face să alerge și a lăsa să i se scuture blana groasă. Dacă n-o facem, împrăștie litri de apă prin casă.

– Nu este puțin cam bătrân pentru a galopa așa? întrebă Tomas privind îngrijorat animalul care alerga după o minge de tenis.

– Vârsta l-a făcut înțelept, explică Lauren, glumind fără să râdă. Nu mai aduce nimic când a obosit.

Tomas ieși din apă râzând. În aceeași clipă, un strigăt se auzi în spatele lor.

Se întoarseră la timp pentru a-i vedea pe Ștrengar și pe Carlo lovindu-se, încercând amândoi să prindă o minge. Copilul bătu aerul cu brațele și căzu pe spate. Capul i se izbi de o dală și alunecă inconștient în bazin.

– Tomas! strigă Lauren privindu-și disperată însoțitorul.

Ca în cel mai rău dintre coșmaruri, îi părea că era lipită de sol, incapabilă de cea mai mică mișcare. În acest timp, trupul fiului său se scufunda încet.

Medicul despică suprafața apei la rândul său și înotă energic spre copil.

Prinse corpul inert înainte să ajungă la fund și ieși la suprafață. Toată scena nu dură decât câteva secunde. O veșnicie.

Tânăra femeie se repezi în sfârșit să-l ajute să-l scoată pe Ștrengar din apă. Era năucită și legăna băiețelul la piept cu o mișcare convulsivă. Gemma plângea.

– Ștrengarule? gemu ea. Mamă, ce i s-a întâmplat?

Medicul ieși din bazin și se aplecă asupra lor, șiroind de apă.

– Așază-l, Lauren.

Tânăra femeie se mai agăță timp de câteva secunde de trupul mic și nemișcat.

– Lauren! Vino-ți în fire!

Trebuie să-i verific funcțiile vitale.

Acum, tonul medicului era rece și profesional, având efectul unui șoc electric. Lauren se hotărî în sfârșit să-și lase prețioasa povară.

– Dumnezeule.... îmi.... pare rău, murmură cu ochii plini de lacrimi.

Părinții săi nu întârziară să sosească la locul accidentului, alertați cu siguranță de strigăte și lătrături.

– Ce putem face? întrebă Helen cu o voce ponderată.

Modul în care se agăța de brațul soțului său contrazicea totuși acest calm aparent.

– Oare Gemma se poate duce să-mi aducă un prosop uscat? întrebă medicul privind fetița palidă, care tremura.

– Ce?

Lauren fu mai întâi complet derutată de această cerere ciudată, dar înțelese văzându-l pe medic încruntând sprâncenele cu o mișcare scurtă a capului în direcția copilei.

– Oh, da! Gemma, iubito, Tomas are nevoie de un prosop uscat pentru fratele tău.

Puștoaica se grăbi spre casă, fericită să poată da o mână de ajutor adulților și fără să știe că era vorba doar de o manevră pentru a o îndepărta.

În acest timp, Tomas, strecurând o mână sub ceafa Știrengarului, începuse să-i facă respirație gură la gură. Tânăra femeie își frângea mâinile de teamă și-i însoțea eforturile repetând o rugăciune.

– Respiră, Thomas, respiră....

Curând, băieţelul tuşi şi din gură îi curse puţină apă.

– Este bine, spuse simplu medicul, aşezându-l în poziţie laterală de siguranţă.

Ştrengarul sughiţă şi vomită toată apa pe care o înghiţise. Tomas îşi continuă verificările şi după un timp înălţă capul, cu o expresie de nepătruns pe faţă.

– Pupila reacţionează normal. Poate este un traumatism cranian uşor şi două, trei puncte de sutură de făcut. Dar totul va fi uitat repede.

Fu ca şi când Lauren putea să respire din nou. Prinse încheietura mâinii fiului său şi simţi bătăile energice ale pulsului.

– Mulţumesc, Dumnezeule, murmură ea, încercând să nu plângă. Şi mulţumesc şi ţie, Tomas.

– Ce fericire că ai fost aici, reluă David Cowling, pe care teama îl făcuse pământiu.

– N-a fost mare lucru, protestă medicul.

– Dar eram ca de piatră, obiectă Lauren. Sunt infirmieră calificată şi totuşi, ar fi putut să moară sub ochii mei, pentru că nu eram în stare....

– Eşti infirmieră, dar înainte de orice eşti mama sa, o întrerupse medicul cu o voce fermă.

– Iată! exclamă în aceeaşi clipă o voce de copil.

Se întoarseră toţi deodată, pentru a o vedea pe Gemma sosind, clătinându-se sub greutatea tuturor prosoapelor pe care le putuse găsi în casă.

– Eşti foarte drăguţă, spuse Helen strângând fetiţa în braţe.

Acum, du-te și ajut-o pe mama ta să-ți șteargă fratele.

– Este....

Fetița nu putu continua și două lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji.

– Se simte bine, o liniști Tomas. Privește, deja vrea să se așeze.

– Dar sângerează, exclamă lividă Gemma. Are tot părul lipit.

– Asta nu este grav. Vom rezolva repede.

– Ai să-l coși?

Interesul copilăresc pentru amănuntele sângeroase îi depășise frica.

– Poate.

– Sau îl vom putea lipi, propuse Lauren.

– Să mă lipiți? întrebă Ștrengarul cu o voce slabă. Dar nu sunt o jucărie spartă!

– Este o lipire specială pentru piele, îi explică tânăra femeie, cu un zâmbet afectuos. Am adus-o cu mine în poșetă.

Îi adresă o privire medicului și acestă dădu afirmativ din cap, apoi se ridică ținând băiețelul în brațe.

– Foarte bine, anunță el.

Nu mai este decât de curățat totul și de văzut dacă Ștrengarul are nevoie de puțin lipici.

– O să mă doară? întrebă puștiul cu o voce nesigură.

– Poate te va înțepa puțin, răspunse sincer Tomas.

Lauren văzu că Ștrengarul își ațintise asupra salvatorului său o privire plină de încredere, în timp ce Gemma îl privea cu un

zâmbet atât de fericit pe buze, de parcă ar fi fost o ființă supranaturală. Așadar, chiar și ei....

Și ei îl iubeau și ei vor avea inima frântă când va veni clipa să-și spună adio.

Capitolul 8

După evenimentele de după-amiază, seara se adună în salon un mic grup foarte tăcut.

Cei doi copii fuseseră culcați devreme și Sally, întoarsă dintr-o plimbare puțin după accident, se hotărâse să anuleze seara pe care o prevăzuse, pentru a veghea asupra lor. Familia Cowling avusese toate greutățile din lume pentru a o convinge să nu-și schimbe planurile.

– Ar trebui să bem un pahar pentru a vă sărbători plecarea, remarcă Lauren, adresându-se părinților. Îmi pare rău că Ștrengarul a stricat ultima voastră zi....

– Nu spune prostii, o întrerupse mama sa. Totuși, n-a făcut-o intenționat!

– De ce naiba copiii nu ascultă niciodată sfaturile care li se dau? interveni David. De câte ori le-am spus să nu alerge pe marginea piscinei?

Severitatea sa era pe măsura afecțiunii pe care le-o purta copiilor, Lauren știa asta. Îi zâmbi cu tandrețe.

– Cred că Ștrengarul nu este foarte mândru de el, remarcă Tomas. A fost deja destul de pedepsit. Din fericire, într-o săptămână nu se va mai vedea nimic.

– Poate ar trebui să ne amânăm plecarea cu câteva zile? propuse Helen cu o mină care exprima îndoială.

– În niciun caz! exclamă Lauren. Totul va fi bine, mamă, nu-ți face griji. Asupra Ștrengarului veghează un medic, mama lui este infirmieră și sora nu-l slăbește din ochi, ca pe o pasăre rănită....

– Este adevărat că Gemma noastră are tendința de a-și proteja excesiv fratele... De-abia m-a lăsat să-l sărut, adineauri! remarcă Helen râzând. Lauren ridică mâna pentru a cere liniște.

– Oricum, spuse ea cu o voce fermă, nu veți putea găsi loc la alt zbor, în această perioadă a anului. Așa că plecați fără grijă și încetați să mă tratați ca pe o copilă.

– Lauren! o mustră cu amabilitate tatăl său. Acesta este un mod de a le vorbi părinților tăi?

– Poate că nu, dar este singurul pe care l-am găsit pentru a vă convinge să faceți călătoria la care țineți atât de mult.

– De acord, cedă Helen. În cazul în care crezi că te vei putea descurca singură....

– Afirmativ.

– În tot cazul, Lauren va putea să mă cheme dacă va avea vreo problemă, interveni medicul.

Conversația se opri și toate privirile se îndreptară în direcția sa. Tânăra femeie simți cum i se formează un nod în stomac la ideea că ar putea rămâne cu ea după plecarea părinților.

– Credeam că trebuia să mergi să-ți vezi mama? îndrăzni ea în șoaptă.

– Într-adevăr. Dar îți voi lăsa numărul de telefon de la ea de acasă, ca să mă poți găsi.

Lauren oftă și speră că nimeni nu-i remarcase reacția. În acea clipă, tatăl său se ridică și anunță înăbușindu-și un căscat, că evenimentele zilei îl epuizaseră.

– Ar fi într-adevăr cuminte să ne culcăm devreme, încuviință Tomas dând aprobator din cap. Dacă vrem să plecăm devreme mâine dimineață...

Lauren se încruntă și se întoarse spre tatăl său.

– "Să plecăm?" Dar era prevăzut ca eu să vă duc la aeroport, nu?

– Da, dar era înaintea accidentului Ștrengarului. Tomas s-a oferit să te înlocuiască. Aeroportul este în drumul său. Și apoi, asta îi va scuti pe copii de o plimbare plictisitoare.

Lauren se simți cuprinsă de o ciudată melancolie. Știa încă de la început că Tomas Lawrence nu va rămâne veșnic cu ea. Dar îi venea greu să accepte ideea plecării sale iminente.

– Mi se pare o idee bună, minți tânăra femeie, evitând cu grijă să întâlnească privirea medicului.

Se ridică, luă o revistă pusă pe masa joasă și spuse "bună seara", fără convingere.

– Voi verifica dacă Ștrengarul se simte bine, anunță, plecând. Vă voi vedea mâine dimineață la micul dejun.

Simțea ochii lui Tomas ațintiți asupra ei și un fior o străbătu când îi întoarse spatele pentru a ieși. Oare reușise să-și ascundă dezamăgirea? Deoarece era mai bine ca Tomas s-o creadă indiferentă la plecarea sa, decât să poată ghici adevărata natură a sentimentelor pentru el – ceea ce nu voia pentru nimic în lume.

Lauren oftă: hotărârea sa de a nu se mai angaja vreodată, se topise ca zăpada la soare. Se încredea orbește în Tomas, până la a-i încredința viața fiului său, până la a se imagina în stare să construiască o fericire durabilă cu el. Cel mai trist în această problemă, era că medicul nu va ști niciodată nimic....

Intră fără zgomot în camera gemenilor. Ștrengarul dormea profund; îl trezi numai pentru a-l verifica dacă reacționează normal la un stimul luminos. N-avea febră, dar se plângea de durere de cap. Înainte ca tânăra femeie să se poată hotărî dacă să-i dea sau nu un analgezic, adormise.

– Somn ușor, îngerașii mei, murmură Lauren sărutându-i ușor pe frunte.

Se pregătea să iasă, când văzu silueta lui Tomas conturându-se ca o umbră chinezească în cadrul ușii. Își încrucișase brațele pe piept cu un aer nonșalant, dar tânăra femeie observă că pumnii îi erau încordați privind scena.

– Probleme? îi șopti el.

– Doar o ușoară durere de cap. M-am gândit să-i dau ceva pentru durere.

– Și?

O cută de îngrijorare brăzdase fruntea lui Tomas.

– Și a adormit fără.

Medicul zâmbi și o privi o clipă în tăcere. Apoi privirea îi alunecă peste cămașa ușoară de noapte pe care o purta. El însuși avea ca singură îmbrăcăminte niște pantaloni de culoare închisă.

– Bine, mormăi Lauren pe un ton jenat. Este timpul să te duci să te culci, nu?

El nu răspunse și tânăra femeie fu copleșită de o dorință de nestăpânit de a i se arunca în brațe, de a atinge mușchii încordați și a-i mângâia pielea fierbinte. Își frecă nervoasă palmele de materialul cămășii de noapte, ca pentru a alunga orice dorință de atingere.

Respirația lui Tomas deveni mai rapidă.

Plecând privirea, Lauren constată că mișcarea mâinilor sale avusese ca efect întinderea veșmântului, subliniind perfect formele și vârfurile seducătoare ale sânilor. Își încrucișă imediat brațele, dar medicul nu putuse ignora acea manifestare evidentă a dorinței sale.

– N.... noapte bună, bâigui tânăra femeie ocolindu-l, având grijă să nu-l atingă. Ne vom vedea mâine.

– Lauren.... Așteaptă.

Vocea îi era răgușită, aproape un murmur.

Tânăra femeie nu se întoarse și exclamă peste umăr:

– Vom avea tot timpul să ne spunem la revedere la micul dejun.

Și se grăbi să meargă să se izoleze în imensa singurătate a patului său.

Câteva secunde după aceea, se auzi zgomotul dușului. Din nou imaginația Laurenei se înflăcără. O idee îi venea mai ales în minte, îngrozitor de tentantă, excitantă: să-și scoată cămașa de noapte, să i se alăture lui Tomas sub jetul fierbinte și să-i exploreze goliciunea, culegând cu buzele apa care-i șiroia pe piele....

– Oh....

Lauren gemu și-și afundă capul în pernă. Oare de unde îi veneau aceste gânduri pe care nu le avusese vreodată mai înainte?

***

A doua zi, dimineața sosi prea devreme după dorința tinerei femei, care nu dormise foarte mult. Copiii era probabil încă culcați, dar din bucătărie se auzea deja zgomot; se hotărî să se ducă să se alăture părinților săi, pentru a profita la maximum de prezența lor.

Se dădu jos din pat, îmbrăcă niște blugi și o bluză ușoară și coborî în grabă scara.

În loc să-i găsească pe domnul și pe doamna Cowling, îl întâlni pe Tomas, cu o ceașcă de cafea în mână. Purta un pulover

negru și pantaloni de aceeași culoare, care dădeau prin contrast o nuanță aurie pielii sale bronzate. Lauren nu-și putea lua ochii de la silueta atletică.

– Bună ziua! exclamă medicul ridicând mirat o sprânceană. Ești foarte matinală, astăzi! Sunt fericit că te afli aici. Voiam să-ți vorbesc între patru ochi.

– Unde sunt ceilalți? Dacă nu se grăbesc, vor întârzia....

Se prefăcu că iese pentru a-și grăbi părinții, dar medicul o reținu de braț.

– Așteaptă!

Tânăra femeie se înfioră la atingerea degetelor pe pielea sa goală, la căldura mâinii sale. Ridică spre el o privire rugătoare, sperând împotriva oricărei așteptări, că-i va spune că nu voia s-o părăsească și că împărtășea și el acea dragoste mistuitoare care o consuma cu fiecare zi mai mult....

– Voiam să-ți explic, înainte să sosească părinții tăi, de ce le-am propus să-i iau cu mine la aeroport....

– N-are rost.

Nu-ți port pică, Tomas, îl întrerupse Lauren pe un ton posomorât.

Deci, asta era: nu-și dorise acea clipă de intimitate pentru a-i declara dragostea lui, ci pentru a se asigura că n-o jignise luându-i locul de șofer....

– Este o idee bună, reluă ea, cu o voce egală. Asta îl va scuti pe Strengar să iasă, iar tu vei putea să te întorci acasă mai repede. Vezi: totul este excelent și toată lumea este în câștig.

Se eliberă din strânsoare și, de data aceasta, Tomas nu încercă s-o rețină.

– Mă duc să-i trezesc pe copii, declară Lauren. I-am lăsat să doarmă mai mult, pentru a nu deranja pregătirile, dar îmi vor purta pică dacă nu le voi acorda destul timp pentru a le spune la revedere bunicilor.

Ieși repede, fără ca picioarele goale să facă zgomot pe podeaua de marmură. În spatele său, în bucătărie se auzi un oftat și tânăra femeie se întrebă ce oare îl tulburase pe medic. Făcuse tot ce putuse pentru a-i liniști scrupulele, dar fără să menționeze capitolul sentimente. Ce-și putea dori mai mult?

***

Își luară rămas-bun oarecum haotic, bunicii și copiii interpelându-se în mijlocul unui vraf de valize, sărutându-se și primind recomandări indispensabile, de ultimul minut. Sally și Tomas stăteau puțin mai departe, iar Carlo li se alătură, după ce participase la efuziunile generale. Observa, cu capul aplecat într-o parte și cu limba atârnând, BMW-ul care se încărca, simțind că se întâmplă ceva neobișnuit. Medicul îi puse o mână liniștitoare între urechi.

Scena îi aminti Laurenei acea seară în care mângâiaseră amândoi animalul, sus pe colină.

Oftă și încercă să se concentreze asupra a ce le spunea mama sa nepoților.

– Să fiți cuminți amândoi și să aveți grijă de mama voastră cât timp lipsim.

– Promitem! Și ne vom ocupa de asemenea bine de Carlo, preciză Gemma, care de la trezire nu-și părăsise niciun pas fratele.

Tomas își instală pasagerii în spate și în clipa când să urce în mașină, luă pentru o scurtă clipă mâna Laurenei între ale sale.

– Pe curând, îi murmură.

Degetele îi deveniră mângâietoare, apoi îi dădu drumul și se așeză la volan.

Priviră vehiculul gri coborând aleea ca o umbră, apoi dispărând în colțurile împădurite ale colinei, pentru a nu apărea decât mai jos, într-un ultim viraj.

Tânăra femeie strânse pumnii. Trebuia să se întâmple asta, o știuse de la început. Era inutil să se abandoneze regretelor. Oricum, ce ar fi câștigat dacă ar fi cedat dorinței sale de o noapte?

– Foarte bine, teroriștilor, exclamă ea cu entuziasm silit, cred că a venit timpul să luăm ceva răcoritor. Ce credeți? Verificați dacă în gamela lui Carlo este destulă apă și scoateți cuburi de gheață din frigider.

Luă micul grup tăcut în direcția casei.

– Oare bunica a lăsat prăjituri? întrebă Strengarul cu un aer pofticos.

– Sper, răspunse Lauren zâmbind. Să vedem ce vom putea găsi.

***

În scurt de timp, gemenii își regăsiră energia obișnuită. Tânăra femeie trebui să-i amintească fiului său că se presupunea să se odihnească timp de câteva zile și nu să coboare din patru în patru trepte scara din grădină.

În cele din urmă, Lauren se așeză într-un șezlong și observă distrată agitația din jur. După-amiaza părea fără sfârșit.

Când soarele era la zenit, Carlo i se alătură, epuizat de gemeni. Gâfâia zgomotos și pe alocuri blana îi era udă de transpirație.

– Sărman câine! murmură Lauren. Vrei să te tund, spune?

Se ridică, încântată de pretextul de a-și găsi o ocupație și luă ustensilele necesare. Apoi începu să tundă blana lungă a animalului, pornind de la cap. Carlo o lăsă s-o facă, mârâind de plăcere, însoțit din când în când de câte o limbă lungă și umedă pe fața stăpânei sale.

Munca se dovedi până la urmă destul de plicticoasă și Lauren lăsă să-i scape un geamăt de durere când se îndreptă în sfârșit. Își frecă spatele, strâmbându-se la gândul crampelor musculare care cu siguranță o vor chinui a doua zi. Doar dacă poate făcea

câteva lungimi de bazin în această seară, pentru a relaxa mușchii încordați.... De data aceasta, nu risca să fie deranjată de Tomas!

Un regret puternic o cuprinse la această idee și roși, apoi încercă să și-l alunge din minte pe medic în restul după-amiezii. Avea destule de făcut pentru a fi ocupată până seara: să le facă baie gemenilor, să le dea să mănânce și, cel mai dificil, să-i culce!

***

Ziua interminabilă ajunse la sfârșit. Gemma și Ștrengarul se culcaseră fără a face prea multe mofturi și Lauren abia primise un telefon de la părinții săi, anunțând-o că ajunseseră la Londra fără necazuri. Se putea duce liniștită să înoate.

– Sper că te-am tuns destul de scurt, îi spuse lui Carlo, care o însoți la piscină.

Făcu un ocol prin camera sa pentru a lua un prosop pe care-l înfășură în jurul ei, după ce se dezbrăcase. Se pregătea să ajungă pe terasă, când răsună soneria de la intrare. Carlo alergă ca o săgeată și lătrăturile i se auzeau din grădină.

Tânăra femeie îi blestemă pe vizitatorii târzii când se grăbi spre poartă. Jos pe alee, silueta lui Carlo se contura în strălucirea a două faruri rotunde și galbene, în timp ce cineva îl mângâia, ghemuit de cealaltă parte a grilajului. Lătrăturile câinelui se transformaseră în scheunături de bucurie.

Era oare un prieten al familiei Cowling, care uitase că erau în vacanță? Silueta se ridică și Lauren își reținu respirația câteva secunde.

– Tomas....

Pentru început, nu putu face nici cea mai mică mișcare.

– Oare ai să mă lași să intru? strigă medicul din drum.

Venindu-și în fire, tânăra femeie coborî aleea în fugă aproape, atrasă irezistibil de vocea vizitatorului nocturn.

– Bună seara, exclamă Tomas, numai zâmbet, când ajunse la grilaj. Ești fericită că mă vezi, sau acest sentiment este rezervat lui Carlo?

– Ce.... ce faci aici? întrebă Lauren, ignorând total întrebarea medicului. Trebuia să te duci să-ți vezi mama, la Moraira....

– Am fost s-o văd și m-am întors, spuse cu nerăbdare Tomas. Asta am încercat să-ți explic de dimineață, în bucătărie. Voiam să știu dacă aș fi binevenit.....?

Vocea îi luă o inflexiune ridicată și-și lăsă fraza în suspensie. Dar Lauren era prea preocupată să încerce să-și revină pentru a-i răspunde. Încercase să se obișnuiască încă de dimineață cu ideea plecării sale și iată că era din nou acolo, în fața ei, ca și când n-o părăsise niciodată....

– Vrei să rămâi aici? îl întrebă cu insistență.

Toate i se păreau atât de neașteptate, încât nu mai era sigură de nimic.

– Da, te rog, răspunse politicos medicul.

– Oh.... Bun, foarte bine.

Zeci de întrebări i se îngrămădeau în minte, dar nu putu să formuleze niciuna. Făcu câțiva pași în direcția casei.

– Lauren?

– Da?

– Grilajul, Lauren. Ar trebui să-l deschizi pentru a mă lăsa să intru.

– Oh!

Tânăra femeie se simți roșind puternic și puse în funcțiune mecanismul de deschidere, apoi îl ținu pe Carlo la o parte, în timp ce BMW-ul urca aleea, aproape neauzit.

Mașina se opri în locul pe care-l ocupase zilele precedente, ca și când făcea parte integrantă din decor, ca și când Tomas era un membru al familiei.

Medicul ieși din vehicul și începu să-și descarce valizele.

– Dacă prevăzusei că te întorci, de ce ți-ai luat lucrurile? întrebă Lauren cu un aer suspicios.

– Pentru că nu știam cât timp voi rămâne la mama, atâta tot.

În timp ce vorbea, o prinsese de cot și Lauren se lăsă dusă spre vestibul. Câinele îi urmă și se duse pe salteaua sa, dintr-un colț, cu un mârâit de plăcere.

Un vânt călduț pătrundea prin fereastra care dădea spre piscină și pe care Lauren o deschisese câteva clipe mai înainte. Medicul privi în acea direcție, apoi își îndreptă atenția asupra gazdei. Tânăra femeie își aminti că nu purta decât un prosop și se înfioră când ochii întunecați ai lui Tomas urmăriră contururile materialului.

– Poate vrei să-ți lași valizele în camera ta.....? îndrăzni în sfârșit să rupă tăcerea.

Acum, tensiunea dintre ei era aproape palpabilă.

– Nu, răspunse simplu Tomas.

Își lăsă lucrurile și înaintă spre ea. Lauren făcu un pas nesigur înapoi, dar medicul o prinse de braț și o atrase fără menajamente spre el. Tânăra femeie se încordă la contactul trupului ferm al bărbatului, cu al său.

– Nu, Lauren, repetă Tomas aplecându-se spre ea.

Atunci, aceasta renunță la reticențe și încercui cu brațele gâtul lui Tomas. Lăsă să-i scape un oftat când buzele întredeschise primiră ofranda unui sărut mistuitor. Fulgerător, Lauren înțelese că-l iubise pe acest bărbat încă din primele zile, fără măcar să știe cum arăta, în penumbra camerei sale de spital.

Avea buze moi. O ținea cu fermitate și era o fericire: nu știa dacă propriile picioare ar fi putut s-o mai susțină mult timp. Tomas alunecă mâna mare pe spatele său și o opri pe talie. Tânăra femeie se strânse lângă el și simți forța crescândă a dorinței sale.

– Au! exclamă brusc, încordându-se. Mă doare spatele îngrozitor....

Își mușcă buza, jumătate stânjenită, jumătate supărată pe ea însăși.

– Ce ți s-a întâmplat? Ți-am făcut vreun rău? o întrebă medicul pe un ton îngrijorat. Degetele sale își reluară cursa fierbinte și exploratoare, de data aceasta în scop profesional. Dar asta,

simțurile Laurenei n-o știau și ea nu-și putu stăpâni un geamăt care nu mai era provocat de durere.

– Este vina mea, explică îndepărtându-se.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, sângele îi zvâcnea în tâmple. Era timpul să pună puțină distanță între Tomas și ea.

– Cu siguranță, mi-am strivit un mușchi tunzându-l pe Carlo în această după-amiază, reluă pe un ton prefăcut degajat.

– Ai luat un analgezic?

– Nu, mă gândeam să înot puțin. Să numim asta hidroterapie....

Mica sa glumă fu întâmpinată cu tăcere și când ridică ochii, Lauren îl văzu pe însoțitorul său privind-o cu un aer grav. Tensiunea reveni cu putere.

– Ești minunată, murmură el cu voce răgușită. În seara aceasta, îmbrăcată doar în lumina lunii....

Tânăra femeie încremeni, pradă unei tulburări sporite. Măcar dacă i-ar putea spune....

– Oare....

Tomas se întrerupse și tuși, ca și când ezita.

– Oare mă pot alătura ședinței tale de "hidroterapie?" reluă în șoaptă.

Lauren simți că inima va înceta să-i bată. De câte ori își dorise să se scalde cu el?

Acum, când el îi cerea permisiunea, nu știa totuși ce să răspundă. Mintea îi era pradă unui haos indescriptibil de imagini, de dorințe și temeri.

– Desigur, spuse în cele din urmă, instinctiv, cu vocea tremurând. Mă duc să-mi pun costumul de baie....

– Lauren....

O reținu cu o mână fermă și o sărută cu blândețe pe gât.

– Te rog.... îi șopti la ureche. Nu-ți pune costumul de baie.

Inspiră profund și maxilarele i se încordară.

– Îți promit să nu te ating, dacă nu-ți dorești, dar..... dar nu pot să uit cât erai de frumoasă în acea seară....

Cu aceste cuvinte, înălță capul ca într-un gest de provocare, așteptând răspunsul său.

Capitolul 9

– Oh, Tomas, murmură tânăra femeie sărutându-l repede pe obrazul puțin aspru.

El o îmbrățișă cu pasiune. Lauren putu simți sub degetele sale mușchii încordați, mărturie a tensiunii care îl cuprinsese.

– Lauren...? spuse medicul lângă buzele ei.

Îi rostise numele cu o notă întrebătoare, ca și când îi pândea aprobarea. Tânăra femeie nu putu răspunde, simțind doar mult prea puternic senzualitatea aproape animalică ce-i învăluia. I se formă un nod în stomac când simți pe sânii săi blânda apăsare a bustului însoțitorului.

Tomas își trecu un deget peste obrazul său, trasând o invizibilă linie de foc.

– Cred că mă dorești la fel de mult cum te doresc eu, îi spuse cu o voce răgușită.

– Nu, protestă Lauren, fără convingere.

– Mică mincinoasă... Ce păcat. Ți-aș fi putut arăta cât de minunat ar fi fost. Ne înțelegem perfect....

Tânăra femeie își ținu respirația, întrebându-se cu un frison de exaltare ce va face medicul.

– Dar, cât sunt de nebun, mi-am dat cuvântul să nu te ating, reluă el cu un zâmbet ușor trist.

Îi întinse mâna și ea o luă fără să ezite. Niciodată nu avusese atât de multă încredere în cineva. Niciodată nu se dăruise atât de mult.

– Dacă am merge să facem o baie? sugeră Tomas. Sper doar că apa clorată va avea același efect care se atribuie dușurilor reci.

Aceste ultime vorbe nu erau decât un murmur, ca și când vorbea cu sine. Totuși, Lauren nu pierdu niciun cuvânt și-și simți obrajii îmbujorându-se.

Ajunseră pe terasă. Aerul nopții era cald încă, încărcat de parfumuri vegetale. Nu era nicio adiere de vânt și greierii își începuseră recitalul fascinant.

– Îmi voi pune lucrurile pe un șezlong, anunță Tomas.

Dispăru în întunericul verandei. Tânăra femeie rămase complet nemișcată, frământându-și mintea, întrebându-se dacă purtarea sa era înțeleaptă. Totuși, după un timp, firea sa sălbatică și rebelă își făcu una din rarele apariții. Lauren lăsă să-i cadă prosopul la picioare, coborî primele trepte ale bazinului și intră hotărâtă în apă. În acea clipă, reveni Tomas.

Era superb. În ciuda întunericului, tânăra femeie îi putea distinge umerii puternici și bustul lat care se îngusta până la o

talie perfectă. Înainta în tăcere, cu un mers de felină. Părea relaxat, dar pumnii strânși îi trădau tensiunea.

– Nu ți-ai schimbat părerea? o întrebă încet, sosind la capătul bazinului.

Lauren îl studie ultima dată cu un frison de emoție și-i întinse mâna. El i se alătură și fără o vorbă, începură să înoate unul lângă celălalt. Brațele lor despicau apa la unison, într-o armonie perfectă și tacită.

Lauren simți toată nervozitatea părăsind-o treptat. O oboseală plăcută o cuprinse și-și încetini progresiv mișcările până când pluti, nemișcată, privind cerul.

– Lauren?

Vocea lui Tomas se auzi nu departe de ea, aproape abstractă în întunericul nopții.

– Cum te simți? reluă el. Încă te mai doare spatele?

Tânăra femeie nu răspunse și se lăsă purtată de senzația de libertate care o cuprindea. Înțelese că, înotând, luase inconștient una dintre cele mai importante decizii din viața sa.

– Nu, îi răspunse cu o voce fermă. Totul este în regulă. De fapt, cred că nu m-am simțit niciodată atât de bine, adăugă, punând un deget pe buzele medicului, care se apropiase de ea.

– Lauren....

Era complet nemișcat, dar respirația îi devenise mai sacadată.

– Mă întrebam dacă mi-ar fi greu să te fac să revii asupra promisiunii, murmură tânăra femeie, ca și când gândea cu voce tare.

Apoi își înnodă brațele în jurul gâtului său și se lipi de el. Simți mușchii însoțitorului său contractându-se puternic, când picioarele goale se atinseră.

– Ce sugerezi oare? o întrebă cu o voce aproape severă, care demonstra controlul pe care ținea să-l exercite asupra lui însuși. Ce vrei?

– Pe tine. Pe tine te vreau.... Am nevoie de tine...

Medicul oftă profund și după o foarte mică ezitare buzele li se întâlniră în întuneric. Era atât de multă pasiune în acel sărut.... Lauren rămase nemișcată o clipă, ca pentru a se asigura că nu visează și Tomas reluă asaltul asupra gurii sale. Oh nu, nu visa.... Iubea, trăia, plutea. O senzație amețitoare de furnicare o cuprinse, accentuată de mângâierea apei învolburate pe pielea sa goală. Observă că se îndreptau puțin câte puțin spre treptele bazinului.

Acolo, medicul se ridică în toată înălțimea sa, șiroind de argint, când o rază de lună îi atinse corpul sculptural. O trase din nou pe tânăra femeie spre el și-și afundă capul lângă gâtul său, înfierbântându-i simțurile. Lauren îl îmbrățișă cu ardoare, ca pentru a se contopi cu el și a deveni doar o ființă.

Tomas păru să observe acest abandon total, deoarece mâinile îi deveniră mai îndrăznețe.

Lauren lăsă să-i scape un oftat și-și încurajă partenerul lipindu-se lasciv de virilitatea sa cuceritoare. Medicul îi prinse coapsele și ea le înfășură în jurul taliei sale.

– Tomas.... murmură tânăra femeie.

Numele său avea savoarea mistică a plăcerilor interzise, a unui erotism latent pe care Lauren și-l înăbușise de la nefericita legătură cu Jeffrey.

– Este de-ajuns? o întrebă el pe un ton de o ironie politicoasă, dându-i drumul.

– Nu!

Aproape strigase. Lauren strânse picioarele și medicul se încordă înainte de a-i prinde talia.

– Lauren, nu voi putea suporta acest supliciu foarte mult timp.... o preveni.

O răsturnă brusc în brațele sale și o duse afară din apă. Lauren se cuibări lângă bustul său, tremurând de nerăbdare. O ducea pe altarul de sacrificiu, ca pe un miel speriat – dar ea era o victimă care consimțise, cu inițiativă și provocatoare.

Tomas o așeză în sfârșit, aproape cu regret.

– Ai nevoie de un duș foarte cald, îi șopti la ureche. Mă duc să-mi iau lucrurile și.... mă alătur ție.

Îl privi, cu inima palpitând și picioarele tremurând, apoi plecă în direcția camerei sale, cu pași mari. Lumina îi răni ochii și o stinse imediat, preferând să găsească drumul în întuneric.

Câteva clipe mai târziu, savura plăcerea unui duș fierbinte. Dar tot trupul îi era încordat de așteptare și asculta cu febrilitate zgomotele nopții, acoperite de jetul de apă, sperând să-l audă apropiindu-se. Tomas veni în liniște.

Mai întâi se auzi un foșnet, apoi perdeaua dușului se mișcă ușor. Câteva secunde după aceea, medicul era acolo, lângă ea.

– Am trecut să văd copiii. Totul este în regulă.

Lauren își mușcă buza: un sentiment trecător de vinovăție o cuprinse când își dădu seama că nu se gândise nicio clipă la gemeni de la sosirea lui Tomas.

– Te simți bine? o întrebă el în șoaptă. N-ai nici măcar o migrenă?

– De ce vrei să am migrenă?

– Înțelegi foarte bine ce vreau să spun. Dacă ți-ai schimbat părerea....

– Nu este cazul, îl întrerupse Lauren cu o voce fermă.

Îl observa pe furiș, regretând că lipsa de lumină o împiedica să vadă mai mult.

– Este mult timp de când visez asta.... spuse în sfârșit cu o voce gâtuită.

Se aplecă și-i sărută bustul, sorbind cu aviditate picăturile de apă care șiroiau pe pielea lui. Tomas se încordă și lăsă să-i scape un oftat răgușit. Respirația i se acceleră.

– Mă gâdili, îi spuse cu un râs grav, aplecându-se pentru a opri apa.

– Asta este tot ce-ți fac? întrebă Lauren cu un ton malițios.

Medicul o prinse de mâini și-i întinse un prosop.

– Pe toți dracii, murmură Tomas cu răsuflarea tăiată. Știi că ești de temut? Mă înnebunești... Haide, șterge-ți părul.

Se contractă brusc, de parcă primise o lovitură. Lauren îi ignoră deliberat ordinele și începu să-l șteargă, trecând ușor materialul peste umerii, bustul și abdomenul său...

– Ajunge... murmură Tomas gemând.

– Nu, declară tânăra femeie îndepărtând mâinile. Nu ajunge. Nu va ajunge niciodată.

Se minună de propria sa îndrăzneală și simți că medicul lupta cu el însuși. Cedă totuși rapid și dădu frâu liber dorinței sale. Luând-o în brațe pe tânăra femeie, o duse până la pat cu nesfârșită tandrețe. Lauren simți că, pentru el, era cea mai prețioasă povară. Ar fi plâns...

Tomas ezită o clipă.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă cu o voce neliniștită.

– Părul.... Va uda patul.

– Ei bine, nu voi avea decât să-mi țin capul pe margine!

Tomas tresări și nu mișcă.

– Ce mai este?

Un râs grav străpunse liniștea.

– Vrei să-mi spui că nu înțelegi ce lasă să se înțeleagă propunerea ta? o întrebă cu o voce amuzată.

Lauren se gândi o clipă.

– Arată-mi, răspunse Lauren simplu.

Medicul ezită pentru ultima dată, apoi o puse delicat pe pat, cu picioarele pe pernă și capul în gol. Văzută din acest unghi neobișnuit, camera căpăta o dimensiune nouă. Tânăra femeie se lăsă pe spate și-l văzu pe Tomas care se înălța ca un turn deasupra ei.

O observa cu o plăcere vizibilă, ochii urmărindu-i într-o imperceptibilă mângâiere formele trupului.

În cele din urmă îngenunche și mâinile sale începură un vals priceput pe pielea Laurenei.

– Ești atât de frumoasă, îi murmură bărbatul la ureche. Ca de marmură, dar în același timp atât de moale și caldă...

Se opri pe conturul rotund și perfect al sânilor.

– Da, reluă atât de șoptit, încât ea aproape nu-l auzi, atât de moale...

Se aplecă și buzele îi alergară peste pieptul Laurenei. Respirația îi era cea mai ușoară briză. Tânăra femeie se arcui involuntar și prinzând talia medicului, îl atrase la ea.

– Tomas.... te rog.

Acesta se întinse alături și Lauren se lipi de el frenetic, cu violență. Bărbatul începu să-i muște buzele cu o încetineală exasperantă. În douăzeci și șase de ani, ea nu simțise niciodată o asemenea plăcere, un amestec atât de exploziv de beție și acuitate extremă senzorială, o asemenea exaltare a feminității sale.

Mângâierile lui Tomas erau rând pe rând de foc și de gheață. Tânăra femeie simți un tremur de dorință scuturându-i trupul cu o violență aproape dureroasă.

Deschise picioarele și-și primi amantul în locul care, i se părea, îi revenea dintotdeauna. Tomas o asaltă cu toată puterea dorinței sale.

Totuși, se opri pentru ultima dată.

– Ești sigură? o întrebă cu o voce vibrând de pasiune.

– Oh da, Tomas, da!

Mâinile mari îi prinseră atunci talia și o posedă.

***

Timp de câteva clipe, Lauren crezu că medicul adormise. O cuprinse o ușoară dezamăgire și se blamă pentru egoismul său: cu puțin timp înainte, el trecuse printr-o grea încercare și avea nevoie de odihnă.

Dar când Tomas începu să vorbească, înțelese că, la fel ca ea, se mulțumise să rămână tăcut.

– Se pare că ne-am petrecut cea mai mare parte a timpului în întuneric, murmură el. Te-ar deranja dacă am aprinde lumina?

Lauren se întoarse spre el și se apropie până îi simți respirația pe gât.

– Oare este rezonabil?

– Rezonabil? întrebă medicul pe un ton surprins.

– Nu știi cum arată părul meu când se usucă singur. Atunci, imaginează-ți, părul ud, când mă bat cu un urs.

Râseră din toată inima și Tomas întinse un braț spre lampa de pe noptieră.

– Îmi asum riscul, spuse cu umor. Întotdeauna te-am găsit superbă, chiar după accidentul de avion. Așa că...

Tânăra femeie închise ochii când încăperea se lumină. Îi redeschise încet, după câteva secunde.

Aplecat asupra ei, Tomas o studie cu intensitate.

– Pot să-l perii în locul tău?

Cererea era cel puțin neobișnuită, dar părea să țină mult s-o facă. Lauren încuviință fără să spună o vorbă, roșind puțin. Timiditatea nu-i dispăruse, în ciuda noii lor intimități.

Se așeză picior peste picior. Ora care tocmai trecuse fusese cea mai minunată din toată viața sa și tânăra femeie ardea de dorința de a-i împărtăși medicului sentimentele sale, să-i strige cuvintele de dragoste care i se îngrămădeau în minte. Dar nu îndrăznea atâta timp cât nu făcea el primul pas.

– Așa? o întrebă Tomas trecând un pieptene cu dinți mari prin șuvițele lungi de păr.

– Este perfect. Asta îmi amintește de copilărie, când mama îmi peria părul. Nu era nimic asemănător pentru a mă relaxa. Această mișcare regulată, ușoară...

Medicul își continuă treaba în tăcere, în timp ce Lauren îl observa în oglinda care era în fața lor. Părea extrem de concentrat.

– Lauren.... spuse în cele din urmă bărbatul.

Ezită și tânăra femeie strânse pumnii, îngrijorată. Oare va distruge magia clipelor pe care tocmai le trăiseră?

– Nu.... știu cu adevărat ce să spun și nici cum s-o spun, reluă medicul, oprindu-se. Este atât de mult timp de când n-am....

Se întrerupse din nou și urmă o tăcere interminabilă.

– De asta noi am.... începu ea cu o voce mâhnită.

– Bineînțeles că nu! exclamă Tomas.

Cum îți poți imagina un asemenea lucru?

– Atunci, ce vrei să spui?

– Ei bine, după episodul Elena și cu începutul bolii, am pierdut în mod brutal orice interes pentru dragoste, hm, să zicem... fizică. Un timp, am crezut chiar că nu voi mai putea....

Își lăsă fraza în suspensie și obrajii i se îmbujorară în mod edificator.

– În sfârșit, până să te întâlnesc, încheie zâmbind.

– Nu pricep....

– Ai năvălit în camera mea de spital și am simțit imediat nevoia să te am mai aproape de mine, să te posed, să te fac a mea pentru totdeauna..... și pentru prima dată de luni de zile, m-am aflat într-o poziție delicată. Obligat să ridic piciorul, pentru a nu mă trăda...

Fu rândul Laurenei să roșească puternic. El o strânse în brațe râzând și o întinse cu blândețe.

– De data aceasta, îi spuse în șoaptă, ne vom lua timp să ne cunoaștem la lumină...

Tânăra femeie se înfioră și dorința îi reveni cu putere. Tomas îi mușcă lobul urechii, iar ea îl răsturnă brusc, trecând deasupra.

– Lasă-mă să te iubesc, murmură Lauren.

Se aplecă, iar medicul oftă de plăcere.

***

Lumina era încă aprinsă când Lauren deschise ochii. Nu era obișnuită să se trezească lângă un bărbat. Chiar în timpul căsniciei, n-o putuse face. Nu înțelesese decât mult prea târziu că asta era pentru că Jeffrey petrecea mai mult timp în alte paturi decât al lor și că se arăta distant față de ea, la trezire....

Observă subit că această amintire nu mai era penibilă. Exploră în mintea sa în căutarea durerii vechi; aceasta dispăruse. Oare motivul era dragostea sa pentru Tomas?

Întoarse capul spre fereastră. Zorii erau aproape și noaptea deja mai puțin densă. Se ridică și ieși pe terasă. Trebuia să-și pună puțină ordine în gânduri, ceea ce nu putea face privindu-l pe Tomas. În realitate, se temea de clipa în care acesta se va trezi. Atunci va ști dacă visurile sale de un viitor în doi fuseseră zadarnice....

Mediterana se întindea cât vedea cu ochii. Un mantou de ceață matinală întârzia încă peste apele sale întunecate. Tânăra femeie privi cerul catifelat în căutarea unei indicații asupra vremii din ziua care începea.

– Ce faci acolo?

Vocea lui Tomas o învălui asemenea unui balsam și se întoarse zâmbind. Medicul era tolănit leneș pe pat și întindea mâna în direcția sa. Ochii săi, încă somnoroși, aveau acea licărire malițioasă pe care începuse s-o cunoască atât de bine. Știa ce se va întâmpla dacă i se va alătura. Făcu totuși câțiva pași în direcția patului, apoi se opri.

– Copiii! exclamă Lauren cu remușcare.

Vor da buzna aici imediat ce se vor trezi și dacă te vor găsi....

– Să sperăm că vor dormi până târziu, o întrerupse medicul cu un zâmbet sugestiv. Pentru că n-am terminat cu mama lor. Poate chiar nu voi termina niciodată....

Rostise aceste ultime cuvinte cu o înflăcărare aproape mistică. Tânăra femeie își simți inima entuziasmându-se și speranța începu să crească în ea ca un val puternic. Se rezemă tremurând de marele panou din sticlă.

Briza ridică perdelele și acestea o înfășurară asemenea unor valuri orientale. Medicul se ridică, se îndreptă foarte încet spre ea și îndepărtă țesătura cu gesturi lente, ca și când despacheta un lucru extrem de prețios.

– Soarele dă părului tău reflexe de aramă și de aur, îi murmură pe un ton admirativ. S-ar spune că l-a aprins lumina...

Îi mângâie tandru obrazul, apoi mâna îi coborî de-a lungul trupului, în timp ce se aplecă pentru a o săruta.

– Care este parfumul tău? o întrebă, adulmecându-i pielea cu încântare.

– Nu folosesc. Este șamponul și săpunul copiilor....

Se încordă când Tomas își afundă capul lângă gâtul său, pe care-l sărută cu pasiune. Tomas se aplecă și buzele sale își continuară dansul amețitor peste sâni, apoi peste abdomen. Tânăra femeie își simți genunchii tremurând și se prinse de canatul ferestrei.

Brusc, mânat de o hotărâre subită, medicul o ridică și o duse până la pat.

O așeză ușor pe cearșafurile calde încă și se întinse lângă ea, studiind-o cu intensitate.

– Ești minunată, îi șopti. Perfectă....

Pentru prima dată în viață, Lauren se simțea într-adevăr atât de frumoasă cum spunea însoțitorul său. Cu nespusă fericire, îl lăsă să-și treacă mâna peste toate părțile trupului său și să le laude pe rând. Se întoarse pe burtă, pentru a-i permite să continue această încântătoare ceremonie.

Își aminti prea târziu....

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Tomas mângâindu-i ușor cicatricele mici de deasupra șoldurilor.

Lauren se încordă instantaneu, incapabilă să ascundă faptul că întrebarea o tulburase. Mintea îi dicta mii de răspunsuri.

– Acelea? Oh, am făcut niște teste, declară în cele din urmă, pe un ton prefăcut detașat.

– Ce fel de teste?

Lauren ezită. Era greu să-l mintă. În definitiv, era medic și mai mult, suferise de leucemie. Cunoștea mai bine decât oricine protocolul în materie de transplant...

– Pentru a vedea dacă puteam să fiu donator, răspunse cu o voce slabă.

Apoi se strânse lângă Tomas, în speranța de a schimba subiectul spinos. În zadar.

– Dar asta se face prin examen de sânge, spuse el imediat. Cicatricele astea....

Este o prelevare de măduvă osoasă, nu-i așa?

Tânăra femeie își aminti sentimentul de îndoială care o cuprinsese înainte de operație. Oare era rezonabil pentru o mamă singură să se supună unei anestezii generale? Dacă se întâmpla ceva rău, ce se va întâmpla cu copiii? Pe de altă parte, era perfect sănătoasă. Și dacă asta era singura șansă de supraviețuire a doctorului Lawrence....

– Da, spuse în șoaptă tânăra femeie.

– Spune-mi, o întrebă Tomas cu interes sporit, știi cui i-a fost făcut transplantul?

– Nu, nu puteam să știu, minți ea. Donatorul este înscris într-un fișier informatic și măduva sa poate fi folosită în mai multe spitale, chiar străine.

– O știi? repetă Tomas și Lauren fu străbătută de un fior de gheață.

Nu-i va da drumul atâta timp cât va bănui ceva. Dar oare cum va reacționa dacă va afla adevărul?

– Da, admise împotriva voinței sale.

– Este cineva din serviciul tău?

Lauren se gândi să-l mintă din nou, dar medicul se rostogoli brusc asupra ei și o privi cu o față impasibilă.

– Lauren, o întrebă cu o voce de gheață, care este grupa ta sanguină?

– AB negativ.

Urmă o lungă tăcere. Tânăra femeie se încordă, așteptând ca însoțitorul său să izbucnească.

– Așadar, de asta nu m-ai vizitat....

Lauren își simți inima frângându-se la această evocare. După operație, el trebuie să se fi simțit teribil de singur, de părăsit. Poate crezuse chiar că, la fel ca logodnica sa, preferase să fugă.

– Foarte bine, spuse Tomas ridicându-se.

Își aținti asupra ei o privire încărcată de dispreț.

– Cred că aș fi preferat metodele Elenei. Cel puțin, ea era sinceră.

Lauren deschise gura, dar nu reuși să scoată niciun sunet. Avea impresia că primise o lovitură puternică. Tomas se întoarse și exclamă peste umăr, ca și când nu mai suporta s-o vadă pe tânăra femeie.

– Spune-mi, de ce ai făcut asta? Din milă, pentru a-ți mulțumi conștiința, sau pentru a te căsători?

Vocea îi era cât se poate de batjocoritoare. Medicul ajunse la ușă și se întoarse. Ochii îi străluceau de o lumină sălbatică.

– Poate sperai să prinzi în plasă un bărbat fără apărare, care te va ajuta să-ți crești copiii?

Lauren își simți sângele zvâcnind în tâmple. Mintea îi era în agonie. Vederea i se tulbura și-și afundă unghiile în palme pentru a nu izbucni în plâns. Nu, nu trebuia, în fața lui....

– Bună încercare, încheie Tomas inspirând cu dispreț și deschizând ușa. Mulțumesc pentru transplant, Lauren – dar te anunț cu regret că încercarea ta de a mă cumpăra a eșuat lamentabil.

Ușa se închise după el cu un pocnet sec.

Capitolul 10

Lauren se privi pentru ultima dată în oglinda retrovizoare, încercând să întârzie clipa în care va trebui să coboare din mașină.

Bronzul îi dispăruse mult prea repede după gustul său, ca și tenta arămie pe care o dăduse soarele părului ei. Și când te gândești că ar fi vrut atât de mult să arate cât mai bine astăzi....

Își luă poșeta de pe scaunul pasagerului, ezită pentru ultima dată și ieși din vehicul. Departamentul de urgență era bine indicat și ea știa că în acea zi, Tomas Lawrence era de serviciu aici.

Erau șase săptămâni de când acesta părăsise vila, plecând chiar înainte de a se fi trezit Ștrengarul și Gemma. În interesul copiilor, tânăra femeie se străduise după plecarea sa să nu se vadă nimic din durerea sa, acceptând să se joace cu ei și însoțindu-i în lungi plimbări cu Carlo. Totuși, nu era vina lor

dacă, în ce o privea, totul îi amintea de un anumit medic posac și trist...

– Aș putea să vorbesc cu doctorul Lawrence? îi ceru tinerei recepționere care o întâmpină.

– Nu sunteți pacientă, nu-i așa? întrebă aceasta din urmă, privind-o atent, cu vizibilă admirație.

– Nu, sunt o fostă colegă, răspunse Lauren, deformând puțin adevărul. Treceam prin împrejurimi și voiam să-i fac o surpriză....

Funcționara îi aruncă o privire în același timp amuzată și surprinsă. Lauren se întrebă brusc dacă medicul nu avea deja o nouă iubită și dacă vizita ei nu va provoca bârfe în serviciu.

– Dacă binevoiți să luați loc câteva clipe, voi vedea dacă este disponibil.

Îi zâmbi cu un aer conspirator și plecă. Tânăra femeie găsi un scaun și se așeză, nervoasă.

Era gata să se ridice să plece, dar după ce mersese atât de departe, ar fi fost ridicol.

Recepționera se întoarse după un timp care i se păruse o veșnicie și-i făcu semn s-o urmeze.

– Cu excepția a ceva neprevăzut, o anunță ea, își acordă câteva clipe de odihnă. Îl găsiți în salonul medicilor, pregătindu-se să bea o cafea.

O măsură pe Lauren cu un ochi critic.

– Și dumneavoastră păreți să aveți multă nevoie de un întăritor, adăugă perspicace, înainte de a se întoarce la postul său.

Ușa era închisă și tânăra femeie se întrebă dacă trebuia să intre direct, sau să anunțe. Alese a doua soluție și bătu cu mâna tremurând.

– Intră! răspunse o voce profundă și tărăgănată, care o făcu să simtă un nod în stomac.

Se gândi din nou să fugă, dar se răzgândi la timp. Împinse ușa cu teamă.

– Da?

Tomas era mai degrabă prăbușit, decât așezat, într-un fotoliu în fața ușii, cu ochii închiși și picioarele întinse în fața lui. Văzându-l, Lauren își mușcă buza. Părea să fi pierdut din greutatea la care ajunsese în Spania. Pielea îi era palidă, pleoapele ușor violacee.

– Da, repetă el, tot fără să deschidă ochii.

– Tomas? murmură tânăra femeie, incapabilă să spună mai mult.

Se simțea din nou copleșită de dragoste, o dragoste cu care încercase să lupte în aceste ultime șase săptămâni – în zadar, după cum își dădea seama acum.

Mai întâi se gândi că medicul nu o auzise și tocmai se îndoia că-i rostise realmente numele cu voce tare. Poate strigase în mintea sa?

Apoi, maxilarul medicului se contractă. Ridică pleoapele și o observă atent, străpungând-o cu privirea întunecată. O clipă, Lauren crezu că citește acolo o urmă a vechii călduri, dar la zâmbetul său glacial, înțelese că se înșelase.

– Cărui fapt îi datorez această onoare?

Tinerei femei îi veni să strige, să-i arunce în față motivul vizitei sale. Dar nu voia să strice totul printr-o nechibzuință.

– Eu....

Înghiți cu greutate, gâtul uscându-i-se brusc.

– Ai ceai? îl întrebă în șoaptă.

Tomas îi răspunse printr-un râs grav și ironic.

– Foarte bine, exclamă. Să încercăm așadar să ne comportăm ca niște persoane civilizate.

Se ridică și se îndreptă spre un rețou așezat într-un colț. Halatul nu ascundea decât incomplet hainele sale prea largi, care confirmară bănuielile tinerei femei în legătură cu sănătatea lui.

Medicul se întoarse după câteva clipe.

– O ceașcă de ceai, anunță cu o voce indiferentă.

Mâna îi era fermă și nicio cută nu tulbură suprafața lichidului. Lauren se așeză și puse farfurioara, apoi se prinse convulsiv de brațele fotoliului, pentru a-și ascunde propria nervozitate.

– Foarte bine, exclamă Tomas prăbușindu-se obosit pe scaunul său. Și dacă, acum, am face puțină conversație politicoasă? Aș putea să-ți spun că arăți splendid, iar tu să-mi răspunzi că....

– Că nu este cazul tău, departe de asta, îl întrerupse Lauren pe un ton tăios.

Se domoli, văzându-l strâmbându-se.

– Ce nu este în regulă, Tomas?

O problemă de respingere?

– După câte văd, ești încă la fel de atentă, murmură medicul pe un ton ironic, îndată ce-și găsi sângele-rece.

– Ajunge! Nu te înșela asupra motivelor îngrijorării mele...

Un rânjet deformă gura medicului.

– Îngrijorare? o întrerupse el.

– Da, îngrijorare. Pentru un fost pacient și pentru un bărbat pe care ajunsesem să-l consider prieten.

– Și îți minți toți prietenii? Sunt întotdeauna ultimii care află lucrurile importante care...

– Nu puteam! exclamă Lauren. N-aveam dreptul să-ți spun. N-am avut niciodată un caz de acest gen în serviciu....

– Atunci, de ce? o întrebă pe un ton mai calm. Erau și alți pacienți....

– Doar trei la sută dintre ei aveau grupa AB și din acest grup, doar cincisprezece la sută aveau RH negativ. Și nu vorbesc despre șansele de a găsi un donator compatibil cu anticorpii tăi, în acea perioadă.

Tomas arboră o mină gânditoare. Era încruntat și aplecat în față, cu coatele pe coapse și mâinile împreunate.

– Tomas?

Îl așteptă să ridice ochii.

– Șansele să fim compatibili erau la fel de mici ca și cele de a ne întâlni în același avion, reluă tânăra femeie cu o voce blândă.

Medicul încuviință, zâmbind.

– Și dacă acel avion nu se prăbușea, continuă Lauren, n-aș fi avut ocazia să-ți vorbesc și să te recunosc.

– Oare nu Aristotel a spus că viața este plină de întâmplări și răsturnări?

Lauren oftă de ușurare văzându-l în stare să reacționeze din nou, să-și domine emoțiile.

– Pentru un pacient normal, continuă ea, identitatea donatorului n-ar avea importanță.

– Dar eu am fost suficient de egoist pentru a crede că lumea se învârtea în jurul meu și pentru a-mi imagina că ai uneltit în spatele meu, completă Tomas pe un ton pocăit.

– Nu degeaba ți se spune ursul...

– De ce ai venit astăzi? o întrebă el după un timp, reluând conversația de la început. Doar pentru a pune lucrurile la punct?

Lauren ezită. Tocmai îi dăduse pretextul ideal pentru a-i spune în sfârșit totul. Dar nu mai reușea să-și găsească vorbele.

– Lauren?

Tomas se aplecă, neliniștit.

– Ceva nu este în regulă? Copiii, poate?

– Nu, se grăbi ea să răspundă. Se simt foarte bine și....

– Și?

– Și vorbesc mereu despre tine, despre jocurile din piscină, despre plimbările cu câinele...

Își termină fraza în gând: "Vorbesc despre tine atât de des, încât ești aproape un membru al familiei".

Ridicând capul, văzu cu ușurare că interlocutorul său zâmbea.

– Sunt niște copii formidabili. Datorită mamei lor.

Privirea îi era ciudat de gânditoare.

– Tomas, trebuie....

– Lauren, îmi pare rău....

Vorbiseră amândoi în același timp și se întrerupseră râzând.

– Nu.... știu de unde să încep, reluă tânăra femeie în grabă. Am să-ți anunț ceva, dar din cauza a ce mi-ai spus în ultima dimineață, la vilă....

– Îmi pare rău, o întrerupse medicul. N-aveam dreptul să-ți vorbesc în acel mod, mai ales după ceea ce tocmai împărtășisem...

Lauren se îmbujoră gândindu-se la acea noapte.

– După toate prostiile pe care le-am spus, continuă Tomas, nu era nicio șansă să-ți dorești să mă mai vezi....

– Nu! Vreau să spun, ba da! În agitația sa, tânăra femeie scăpă poșeta, al cărui conținut se vărsă pe jos. Medicul îngenunche, pentru a o ajuta să-și adune lucrurile.

– Lauren?

Îi puse un deget sub bărbie și o obligă să-l privească.

– De ce ai venit? Oricare ar fi motivul, îți promit să nu țip.

– Nici să mormăi?

– Voi încerca, răspunse medicul cu o mină jalnică.

Lauren inspiră profund și-și încrucișă discret degetele la spate.

– Iată... începu ea. Ultima dată, după plecarea ta grăbită, credeam că nu te voi mai vedea, că nu vei mai vrea să ai de-a face cu mine.

Se opri pentru a-și căuta cuvintele și Tomas profită de ocazie pentru a-i lua mâna. Degetele li se înlănțuiră.

– Și apoi.... situația.... s-a schimbat și mi-am spus... că trebuia să vin să-ți spun.

– Ce s-a întâmplat?

– Este din nou o problemă de statistică, murmură ea.

Se întrerupse din nou și Tomas îi sărută căușul palmei pentru a o încuraja. Lauren zâmbi și-i luă mâna pe care o sărută la rândul ei, înainte de a o duce încet până la abdomenul său.

– Îți port copilul, mărturisi în sfârșit tânăra femeie privindu-l drept în ochi, în timp ce o lacrimă mare îi curgea pe obraz.

Medicul sări în picioare, ca și când fusese lovit. O expresie de neîncredere i se zugrăvi mai întâi pe trăsături, înlocuită treptat de uimire crescândă.

– Lauren, spuse el cu o voce vibrantă, ești sigură?

Aceasta încuviință fără o vorbă.

– Dar cum este posibil? o întrebă stupefiat.

– Din câte îmi amintesc, cum se făcea în mod obișnuit, îl tachină tânăra femeie.

– Din câte îmi aduc aminte, a fost foarte diferit de modul obișnuit. A fost..... extraordinar.

Zâmbiră amândoi, fericiți de această mică diversiune care îi făcu să uite tensiunea care domnise între ei, câteva clipe mai devreme.

– Serios, reluă Tomas, știi foarte bine ce-am vrut să spun.

– După medicul meu, este aproape un miracol.

De aceea trebuia să-ți spun că vei fi tată, chiar dacă nu mă mai voiai pe mine. Mă înțelegi, nu-i așa?

Se lăsă o tăcere lungă, pe care Lauren o atribui șocului emoțional. Tomas se ridicase și măsura încăperea cu pași mari și cu mâinile la spate. Apoi se opri în fața ferestrei.

– Cine te-a făcut să crezi că nu te-aș mai vrea? o întrebă, privind afară.

– Ei bine.... tu.... Tu ai spus....

– N-are importanță ce am spus, o întrerupse cu un gest al mâinii. Ce am trăit noi.... Se opri, căutându-și cuvintele.

– N-am trăit niciodată mai înainte, încheie ea, fără să stea pe gânduri.

Își reproșă imediat că se trădase astfel. Dacă Tomas își dădea seama că era îndrăgostită de el, simțul onoarei îi va dicta imediat să se angajeze. Și tânăra femeie nu voia să fie obligat să trăiască alături de ea doar din cauza copilului pe care-l aștepta.

– În sfârșit, reluă Lauren după câteva secunde, să nu crezi că pretind ceva din partea ta.

Medicul întoarse ușor capul în direcția sa.

– Vrei să spui că nu mai vrei să te dăruiești unui bărbat din cauza căsniciei tale? o întrebă pe un ton neutru.

– Nu!

– Perfect, atunci. Acum, pentru că am lămurit acest detaliu, cred că ar trebui să tragem foloase din situație.

Reveni spre ea, puse un genunchi pe pământ și-i luă mâna cu un gest teatral.

– Lauren Carter, îmi faci onoarea să devii soția mea?

Tânăra femeie își simți inima tresărind în piept și clipi din ochi ca pentru a se asigura că nu visa.

– De ce? îl întrebă în cele din urmă.

Tomas păru o clipă derutat.

– Cum "de ce?" Dar pentru că-mi porți copilul, desigur!

– Înțeleg, spuse Lauren cu o voce egală. În acest caz, îți mulțumesc pentru propunere, dar răspunsul este nu.

– O clipă! exclamă Tomas reținându-i mâna. Ce vrei să spui?

– Oare nu înțelegi sensul cuvântului "nu"?

Lauren simți înțepături de rău augur în ochi. Trebuia să iasă din acest spital cât mai repede, sub amenințarea de a produce acolo un scandal despre care se va vorbi încă mulți ani.

– Dar nu poți, strigă medicul cu o notă de panică în voce. Trebuie să te căsătorești cu mine!

– Nu trebuie absolut nimic, răspunse tânăra femeie ridicând bărbia cu un aer războinic. Dar liniștește-te, adăugă ridicând mâna pentru a-i întrerupe scurt protestele, te voi lăsa să vezi bebelușul când vei vrea. Nu sunt atât de crudă....

I se pusese un nod în gât. Oare cum îl va putea vedea pe medic la intervale regulate, fără să sufere?

– Ba da, ești crudă dacă te gândești că voi suporta să vin la tine în timp ce nu mă vrei. Prefer mai degrabă să-ți las copilul, decât să-ți impun prezența mea, pentru că ești răutăcioasă.

Lauren făcu ochii mari de uimire.

– Dar acesta ar putea să fie unicul tău copil!

Oare asta are atât de puțină importanță pentru tine?

– Nu, răspunse Tomas pe un ton dur, cu maxilarele încordate. Dar tu însemni mai mult pentru mine, Lauren. Mult mai mult. Aș putea trăi fără urmași – m-am pregătit pentru asta. Dar aceste ultime săptămâni mi-au dovedit că n-aș putea trăi fără tine.

– Oh, Tomas, dacă ai ști cum am....

Un bip ascuțit îi întrerupse declarația.

– Ai face mai bine să răspunzi, spuse ea, cu ochii plini de lacrimi, atât de mare îi era fericirea.

– Să nu te gândești să te miști de aici. Încă n-am terminat cu tine.

Se îndreptă spre telefonul plasat într-un colț al încăperii, ridică receptorul și așteptă. Pentru început, tânăra femeie nu-i putu înțelege cuvintele, dar medicul nu întârzie să ridice vocea.

– Nu, spunea el. Acum este ora paisprezece și am făcut deja o gardă de șaisprezece ore. Îmi pare rău, nu mă ofer voluntar pentru opt ore în plus. Găsiți pe altcineva.

Ascultă răspunsul și-i adresă o privire Laurenei.

– Știu că altădată eram mereu dispus, reluă Tomas, dar s-a terminat. Pe viitor mă cheamă lucruri mai importante. La revedere.

Închise și-i făcu un semn tinerei femei

– Vino, repede! Ar fi în stare să mă încuie aici!

Lauren își luă râzând poșeta și-l urmă. Trecură aproape în fugă prin fața recepției.

Lauren flutură mâna la adresa funcționarei care-i privea stupefiată.

– Aveam intenția să merg acasă, explică Tomas, când ajunseră la intrarea spitalului. Dar poate ar trebui să începem prin a anunța vestea Gemmei și Ștrengarului....

– Ce veste? îl întrebă tânăra femeie pe un ton inocent.

– Care, după părerea ta?

– Este prea curând pentru a le vorbi despre bebeluș. Așteptarea li se va părea interminabilă.

– Să le vorbim atunci despre căsătorie.

– Despre căsătorie? Dar despre ce căsătorie vorbești?

– Dar.... ai spus....

– N-am spus da, sublinie Lauren cu drăgălășenie.

Medicul se întristă și scutură din cap.

– Știu că am meritat toate reproșurile tale, Lauren, și nu pot face nimic altceva decât să-ți spun că te iubesc. Spune da, te rog....

Tânăra femeie se simți copleșită de fericire auzind cuvintele, impresionante și sincere, ale bărbatului pe care-l iubea.

– Da, spuse ea simplu. Da, te iubesc și, vreau să mă căsătoresc cu tine.

Îi sări de gât cu un strigăt de bucurie și-l sărută, fără să se preocupe de strigătele de o ironie amabilă ale unei cete de adolescenți care trecea pe acolo.

– Vino la mine, murmură Tomas lângă buzele ei. Aici ne lipsește intimitatea și am o dorință irezistibilă de a te săruta....

Câteva minute mai târziu, Tomas deschise ușa unei locuințe mari și vechi,la marginea orașului.

– Se cuvine respectată tradiția, spuse cu un aer solemn și misterios.

Cu aceste cuvinte, o ridică pe Lauren în brațe.

– Dar ce faci? îl întrebă aceasta.

– Te trec pragul.

– Ei haide, este un obicei care nu-i privește decât pe tinerii căsătoriți!

– Ai dreptate, răspunse Tomas așezând-o cu delicatețe. Dar în ce mă privește, n-aș putea să mă simt vreodată mai legat de tine, decât sunt în această clipă. Desigur, ceremonia este importantă, dar nu va face decât să confirme o stare de fapt. Și anume, că sunt ferm hotărât să te iubesc și să te păstrez lângă mine până la sfârșitul zilelor mele.

Lauren primi cu încântare această minunată perspectivă și-și pecetluiră legământul cu un sărut tandru.... urmat curând de multe altele.

Sfârșit